

۱۰۴۹۹-ن

کتابخانه مجلس شورای ملی

شماره ثبت کتاب

۸۶۹۳۸

کتاب ۱- در الابدال و الما و لید

مؤلف محمد شفیع بن محمد حسین کرمانی

موضوع شماره قصه ۱۰۵۷۵

خطی «فهرست شده»
۱۰۵۷۵

cm 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17
INCH 1 2 3 4 5 6

بازرسی شد
۲۲-۲۰

بازدید شد
۱۳۸۴

۱/۱۱

۲۳/۳

۱۰۴۹۹-ن

خطی - فهرست شده
۵۷۵

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۹۸۶۱

کتابخانه مجلس شورای اسلامی
۱۰۴۹۹-ن

۱۰۴۹۹-ن

۱۰۴۹۹-ن

۱۰۴۹۹-ن

تب عجمه

صورت مجلسی ردیفه خوانا منفیه

خانه ملا محمد
شماره ۲۲
نصف دوم
۱۳۳۳

نصف اول
نصف دوم
۸ صفر

مهر رشت

عمد خسته

خانه مستدری
قنده ج
۸ صفر

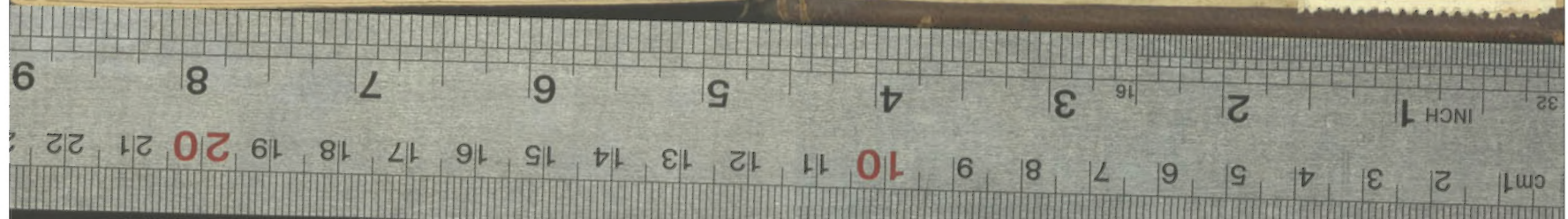
از اخذ ملا محمد عجمه
بفایده
نصف اول
نصف دوم
۸ صفر

جمعه عصر

خانه مستدری
کتابخانه
۸ صفر

نصف اول

خانه مستدری
۱۳۳۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الحمد لله الذي خلق محبت معرفته قصبة الياقوت من عالم
اللاهوت وجعلها اربعة عشر عقدا اجابة فابدى بها عالم
الملوك وادب من فضل طينتهم وشعاع انوارهم هداة
الخلافت اجمعين في عالم الناسوت وكون العليين وفاء
العذب من نور طينتهم وابدع المطيعين من العرش الى الحوت
والشكر لله الذي خلق الظلمة من الظل والسجين من العكس
فبالللك الباقوت واجرى على تلك الارض الخبيثة ماء
الحجم والملح فابدى منها سكان الحجم والبرهوت فلك عبد
تعلق مشيت احواف الاطلس بهذا الوجود لدارك الصفات
الغوث فافض عليهم فوزا الجنان مع الحور والقصور والعلماء
وم احباء الاموت والمجد لله الذي جعل المجتدين تابعاء
وابلى الانوار بالاذيا من الظلمات الى ان تملك ومحن

مع ذلك اولبائه نزول البلاد من عالمي اللاهوت والناسوت
فانزل من علو الراحه الى دنو المشقة ابا الادميين واعرف
في الحج بجار مجتدين سفن المشاقين واحرف بوجود نيران طينته
اجنحة العشاقين وذبح في طريق اطاعته لغنائم القالعين
وشعشع بتلاطم امواج الفناء ابصار الناظرين وتجلي بنوره للجليل
فجعل دكا فخر شئون الخالقين ورب في بطن سمك تربيته
افندة المحاصرين وسلط دوده وجرح حبة على احباء الصابرين
وقطع بالكرات اعضا اصحاب عين البقين وقطع قشر الراس و
البدن من حوم المريدن واعرج الى سما را بعت احبام السالكين
واجلى عن الاوطان في طريق مجتده وجوه الوالهيين واصعد الى
قاب قوسين او ادنى سيد المجتدين وانا في مقام سيد المخلصين
وابلاها بالشدايد التي منها سماع احبار الذلة وشهادة سيد
المستشهدين فكيف بحوث رآه فوقع عليه سهم قطب دارة
السمين واتخذ اسم القطب الله ومنزلها في أسفل السافلين
فابتلى كمال سبله وانجى بعضهم واعرف في يها الاخرين و
انزل مائدة جميع البلاد بامن العليين على سبط خضر المرسلين
ليكون غرا لاولنا واخرنا من الشيعة والمخلصين فاقام

شرعية وعالمى العيش والعود باقامة نوابه ومصابيه فى العالمين
والصلوة والسلام على هذه اللآلى والى اوقات من المبدء الى
المعاد فى جميع الارضين والموافق **مخصوصاً** على تقطع دائرة
الوجود ولولا ههنا لما كان كل موجود منزه عن الكسوى والعشوى
الجمود محمد شمس تلك الرسالة والهداية الغواص فى بحار شئون
الاحدية العارج معارج حجب التمدية المعترف بالعجز عن معرفة
ذات الصمد الفائق فى خواصه على انا وعلى من نور واحد
فى عالم الحقيقة **وعلى** اقرار الولاة والامامة ونور انوار
الهداية والامانة معلم الملكة ومربي اجرام العلوية والالهية
السفلية والارواح العلوية الفائق فى خواصه محمد هداية
العدد ونهاية الابد **نورك** الذى تهرىبه عواسق الظلم و
بواسق العدم جعلته ملك ومنك واليك الادلة والبرهان
الاحدية فى اللاهوت حسب صورة معانى الملك والملكوت
طاووس الكبرياء لحام الجبروت **وعلى** المعصومة المطلومة
المحرمة موارد الهوم والصدقية الطاهرة الزاهرة مواقع
النجوم فاطمة بنت محمد حقيقة الرسالة رحم نورية ما فى صلاب
الولاية **وعلى** الفزادى الامام بن الهمامين ثم فى اول الرسالة

والولاية بن محمد فى حقيقة الخلافة والهداية الحسن الشهيد الموثق
والحسين الذبيح الممتحن ابو النجوم الزاهرة والتسعة الطاهرة و
الائمة الهادية صاحب المقامات العالمة والمصينات الزاهرة
التي تدل على بها السماء وسكانها والارض وعمارها والجمال
وعجائبها والصحارى وغرائبها والبحار وامواجها وتزلزلت
بها اثار القدر فى الناسوت واللاهوت وترغبت بها
عوالم الملك وشئون الملكوت ظهرت اية بعد ظهور الفساد
فى البر والبحر قبل قيامها وتحققت الساعة بعد قطع راس العرش
قبل اقرارها فبقيت اثاره فى بطون واداف اشجار الولاة بنى
وحرفت به قلوب الابرار والاهل من الشيعة **اللهم** اكشف
الغمة عن هذه الامة بلعن اعداء الامة وظهور فرج قائم هذه
الامة قائمهم يرونه بعيداً وراه قريباً فقد قلت وزيدان من
على الذين استضعفوا فى الارض ونجلاهم ائمة ونجلاهم الوارثين
وعبد جنين كويته ذليل خاكسار وزده فى قدر و
اعتبار نواب اقدام مؤمنين وخادم شرع مبین محمد شفيع بن محمد
حسين كزادى احسن الله اليه وثبته بالقول الشايد لدير كه
چون در كتاب بحرى البكا فى الجملة اثاره باسار وشهادت وحكم

ابتداء ائمه هدی رفت و لبیک وضوحی کامل و ظهوری شامل
 نداشت چنین بخاطر قافله رسید که اجابت بر لسؤل بعض المؤمنین
 کتاب مستقلى با اشتغالش بر بعض منافع و مصائب که در کتب
 متداوله مذکور و مسطور نشده است مرقوم کلک بیان شود
 و لهذا نویسنده حضرت آله و ائمه کرام پادشاه شامل حال اکثر
 الاختلال این شکسته بال گردید و شروع در تالیف این کتاب نمودم
 در زمان وجود مسعود حضرت سلطان با عدل و همت و فضل
 و حشمت ماحی کفر و فسق و ظلام حامی ملک و شرع و اسلام
 دین المجد و الاحسان و الاکرام و الرافعه و العظوفه و الانعام
 خلق الله الملك العلام على رؤس الانام الكوكب الذي يهتدى به النبي
 وولي الولي محب السبطين والساعي في افان نواب مولانا
 الحسين **محمد شاه** فاجار خلد الله ملكه و اقام سيفه على
 رقاب الظالمين ووقد نادى قومه على قلوب المناهقين و این را
 مستحق نمودم باسرا لابتداء و لایان و تقسیم آن در ضمن مقدمه
 و در مضامین و بیانات و فغانه خواهد شد بجزوه الله تعالی و هو
 ولي التوفيق و احسن رفیق **مقدمه اولی** در اثبات حجتان
 وجود است **بدان** که وجود بر سر قسم است وجود حق و وجود مطلق

که عبارت

که عبارت از مشیت است خلق الله الاشياء بالمشیه و المشیه
 بنفسها و وجود مفید که عبارت از عالم خلق است چنانچه
 سابق بر این عالم امر است الاله الخالق و الامر و عالم خلق را
 چهار مرتبه است **قال** الکاظم فبالمشیه كانت الاراده و
 بالاراده كان القدر و بالقدر كان القضاء و بالقضاء كان
 الامضاء و این مرتبه خامسه است و نتیجه مراتب سابقه است
 و تمام می شود با این امور مبدا و معاد و بعضی کل ذی حق حقیقه
 و قال تعالی الذی خلقکم ثم رزقکم ثم عیسکم ثم یحییکم
 وعله ابداع عالم کون شراف وجود و ایجاد است ذاتا و جب
 معرفت صفات است کثرترا تخفیف با حقیقت آن اعرف
 فخلقنا الخلق لکی اعرف و ماده عالم امکان قابل پیش از آن
 نبود کما و کیف و جهة چنانچه دنیا قابل این مقام که مستقر
 در بیضه فرخه شود نیست و شبهه نسبت در اشرف وجود است
 عدم و اگر نوعی شود که بالعرض مصلحت وجود در جنبه فساد
 معدوم صرف شود نوعا با صفا کما نوهتم الملئکه فی حق
 البشر فقالوا الحق جعل فیها من یفسد فیها و یسفک الدماء و
 نحن نستحب بحمدک و نقدر من لک فقال تعالی لکی اعلم ما لا

تظلمون فاعلم ادم الاسماء كلها وهم النبي والائمة وفاطمة ثم عيسى
على الملكة فقال ابنتوني باسماء هؤلاء ان كنتم صادقين
قالوا سبحانك لا علم لنا الا ما علمتنا انك انت العليم الحكيم
وليك الامر صا د و شود كه اين مفلسد و مكاسد عارضه در
جنب ان معدوم صرف شود با اصل ان حادثه تاثيرش بر رفع
اين مفاسد باشد كما قال قم ان الحسنات يذهبن السيئات
اگر چه فاعل فعلين مختلف باشد وجود راجح مي شود پس اگر
موجودي پافت شود كه باخيرا كردن تظلم و رضاي حضرت
ذي الجلال را و خضوع و خشوع در درگاه حضرت فاد مغال
را اگر حادثه معسده مغارض بر مصلحت وجود شده باشد اين
ذلك و مصلحت مغارض اومي شود و وجود راجح بالذات و بالعرض
مي شود اصلا و صنفاء و چون مراتب و شؤون و اطوار وجود
عالم مختلف مي باشد و ثمرات هريك با اعتبار قابليات
حاصله از قرب هريك بشمع و سراج وجود است پس هريك از
وجودات اشعاع شمع اصل وجود بيشتر ناييد و وجودان
اشرف و اعلى و احسن و اكمل و اقوى شود تا برسند به تيج مقاب
صعود است مراتب وجود بمجمل بخلق تكاليف فوله تعالى

انما عرضنا الامانة على السموات والارض والجبال فابين ان
يحملنها واشفقن منها فحملها الانسان واكر بعض افرادنا
عاجزا زادا و امامت و اطاعت طاعني و عاصي و باغي شوند
جبران او بر رؤساء اشيان است و حسنة اشيان منجما
فذهب حسنة الابرا و سيئات الاشرا و قال الله ثم اتانا
فتحننا لك فتحا ميبغا ليغفر لك الله ما تقدم من ذنبك وما
تاخر و ثم نعمه عليك و يهديك صراطا مستقيما پس چون
حق تعالى في سبيل امت و از بيان حضرت ناميده است معني
عقران و تنبان حضرت عقران ذنوب امتان و شيعيان
يشقاعت اين انوار است فوله تعالى و لسوف يعطيك ربك
ممن شفاعلكم و خلاصهم عن العذاب فرضى ان الله
اشترى من المؤمنين انفسهم و اموالهم بالقتل و النهب بان
لهم الجنة من الشفاعه و يقاتلون في سبيل الله و يقتلون
وعدا عليهم في جميع العوالم حضا في النورانية و الانجمل
والقران و من اوفى بعهده من الله بالشهادة في سبيل الله
فاستبشروا ببيعكم الذي بايعتم بالشفاعة ذلك هو الفوز
العظيم النابون عن ولاية الصاين ولو بالوهم

والمجاهدين والعابدين لله بولاية الحسين والشهادة الأبرار
بإعانة المعروف وهو الحسين وباقي الأئمة والنسابة
عن المنكر وهو عمر وابناءه والمخافون بقدر القوة محمد
الله وهم الأئمة وبشر المؤمنين الصابرين على الأذى في مقام
المجاهدة كما في كلام الأئمة والمستنبط من فرامهم الطاهر
ومن الكتب المتمايزة وفي النوراة من مضى عن عفى ومن
عرفى ارادنى ومن ارادنى طلبنى ومن طلبنى وجدنى ومن
وجدنى خدمنى ومن خدمنى ذكرنى ومن ذكرنى ذكرته و
فى القديسى من طلبنى فقد وجدنى ومن وجدنى عرفنى
من عرفنى عشقنى ومن عشقنى عشقته ومن عشقته قلته
ومن قلته فعله فعله ومن فعله فافهمه فافهمه فافهمه
محمد بن عيسى في كتابه في دوس العارفين ذكر مؤداه
که از کتب شکوک و شبهات و محش و مناظر است پادریان
مضاری و احوال علماء اسلام و فریضه ظاهره ائمه هدی حکایت
شده است طلبی که از آن مستفاد می شود این که چون
مشیت ذات بر خلق ذات غائی گرفت اراده قدس از دل
بر عیسی این مثل غائی نمیکرفت خطاب بندان رسید

که چه حاصل

که چه حاصل است از ایجادى که الوده بعضیان خالق کون
فکار است اگر کسی ندانم کند که نفس و مال و جان و عیال
و اطفال و اصحاب و یاران و برادران خود را در راه خدا
و جان جهانبیان را بخرد و نه والا این امر نافض و ضایع و
در عرض تخطیل و لغو می خواهد بود جمعی از انصاری را
کمان اینست که حضرت باری خود متشکل بصورت عیسی شد
و فریانی جانان شد و این سخن در نظر اهل شریعت و بصیر
فاسد و کساد است چه مقام ذات بتر و معراج جسم و جوهر
و عرض است کلاً امیر متوجه با و همام که فی ادق معاینه منو
مخلوفی مثل کم مردم و دایم و کسی در میان ذرات بجواب
صواب این مسؤل ندانم نمود و لسان فصیح البیان بقبول
این مأمول نکشود مگر فطرت پیر خشوع و مرکز فلك خضوع
حسین مظلوم و امام مغموم آورده اند که در صباح عاشورا
آن سرور با یاران خون جگر و اصحاب بن پرورش نشسته
بودند که ناگاه پیک رب جلیل حضرت جبرئیل رسید و
از تبلیغ سلام و محبت و اکرام از جانب ملک عظام بان اما
عالی مقام عرض نمود که بفرما که چه در نظر داری و همت بجای

کاری بکاری و امان جدت و شیعیان پدر ترا بچه خالی
گذاری و خواهران و دختران و پسران و اطفال را در محشر کربلا
دوستان و یاران را در روز جزا طاف داری که چهره شان
بر بینی دختران و خواهران و پسران که از مدینه جدت
حرکت داده در شامات و کوفان طاف داری که چهره شان
بی چادر و معجز اسیر و دستگیر و در غل و زنجیر بینی بنده گان
حضرت افریده کار را در بوم النشور بچه بخومی گذاری نو
جوانان خود را از برادران و فرزندان سر بر سرستان و بن
بجور غلطان پامال هم ستوزان در صحرای محشر خیز کربلا
پسران قدوت مشاهده داری و فشانسته گان باران و
برادران را تو از دست دهی و بنده گان و شیعیان را بخت
دهی فرزندان را از دست دهی و دوستان را از برادران مستخلص
نمایی نفس شریف را در و در طر هلاکت دنیا داری و نفس
جانبان را از مهالک دنیا و آخرت مستخلص نمایی پیران
حضرت با این کیفیت قبول ذلت و پامال و شهادت نفس و اصحاب
و اخوان و اطفال نمود جبرئیل از خدمت آن حضرت مراجعت
نموده در بین ارض و سما ندا بگوش عاشقان کوی وفا و

جانبان از آن صحرای سعادت کربلا رسید که با خیل الله را گویا
و با جنة البشرا پس غمی سوار بر مرکبان سعادت شدند
و بنا بهت مولای خود که همت بستند بخو که غمی از باب
سعادت از احوال الی بوم النشور ندای یا لیتنا کنتم
نفوز فوزا عظیماً و ابقک و دارسانندند در جزای
که شیطان لعین بعد از اطلاع از اراده خالق و اخبار امام
این امر عظیم و خطب جسیم را با اتباع خود ابواب تفرج و شاد
و ابروی خود بستند معصوم و مهموم گردیدند چنانچه در پو
عذیر خم بنصب حضرت رسول عرب و عجم امیر عرب و عجم را بر
خلافت و ابالت معصوم گردیدند تا اینکه صبح عاشورا شد
و حسین مظلوم را در صحرای کربلا کوی وفا با اصحاب با
وفای خود دیدند که نه قعقه سلاح شامیان و نه زغر غر
سنان کوفیان و نه ندای هک من مبارز مخالفان آن امام
مظلوم را از محل وفای خود منحرف نمایند و نه آواز العطش
کو دکان و ندای واغریبانه زنان و صدای یا ایاه دختران
نظر عشق از آن عاشقان حقیقی بر میدارد و نه ملا حظرت جوانا
شهادت فد و نثاره رعنا پان و نورستگان کسب و معبر و محبت

که هر یک از عجب دیگری برخاک هلاک می افتادند تا امام
مظلوم و الامام را از محل تسلیم خود حرکت میداد پس بعد
از شهادت باران و معاونان و مجاهدان فی سبیل الرحمن
ان قبله عالمیان و ملائکه و ملجاسه عیان بر ذوالجناح سعادت
سوار شده بر صده شرع شقبازی برآمده خود را بمیدان
امتحان سعادت خود و شقاوت مغانلان و اعداء خود
آورده پس از راه انعام حجت بران قوم مجتبی و حجت فرمود که
هَلْ مِنْ نَاصِرٍ يُنْصِرُ آلَ مُحَمَّدٍ الْمُحْتَضَرِّ وَهَلْ مِنْ ذَابٍ يَذِيبُ
عَنْ الذِّبْرِ الْأَطْنَارَ هَلْ مِنْ مُوَحِّدٍ يَخَافُ اللَّهَ فَيُنْهَكُ
مَنْ يَجِبُ لَا بِنَاءَ الرَّسُولَ در خبر است که بعد از این ندا از
عناد از شفع عباد ارکان عرش بر نزل درآمده و گریستند
و اسمائها هم بنوحه درآمدند و ملئکه هم مضطرب شدند و برین
بر نزل افتاد غما می گفتند بار پروردگار این جیب نواست
با این احوال پس اذن داد غما می را برای ضرب او پس در نیگالت
بو که صحیفه از آسمان نازل شد بدست مبارکش چون آنرا
مفشوح فرمود دید همان عهدیست که مکتوب شده است بران
حضرت بشهادت قبل از خلوق و خلافت و بدید که طر صحیفه مکتوب

است بخط جلی که بِأَحْسَنِ نَحْنُ مَا خُفْنَا عَلَيْكَ الْمَوْتُ وَمَا
الزَّمْنَا عَلَيْكَ الشَّهَادَةَ و لک الحجار و لا ینفص خطک عندنا
فان شئت فاضرب عنک هذه البلیة ای حسین ابرو تو را
نکردیم شهادت را و تو بخشای و که نمی شود حفظ و مرشیه تو نزد
ما اگر خواهی این بلیت را از تو بر گردانم پس ما فرار داریم برین
و آسمان و ملئکه جن و انس جمیعاً را در حکم تو پس امر کن
ایشان را با پنجه منجوها را از هلاک این کفره فَاذَابَ الْمَلِئِكَةُ
فَدَمَلُوا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ باید هم حربه من النار یسقطون
حکم الحسین پس پرسید ملئکه با حربهای آتش در میان
زمین و آسمان و منظر امر امام ع بودند پس از اطلاع آن
حضرت بر مضمون آن کتاب روضها الی السماء و رمی بها الیهما
و عرض کرد که پروردگار داد و ستد دارم که کشته شوم و زنده
شوم هفتاد مرشیه یا هفت هزار مرشیه علی اختلاف الروایات
در اطاعت و محبت تو وَإِنِّي فِدَا سَاقِي الْحَيَوةِ بَعْدَ قَتْلِ الْأَحِبَّةِ
سَيِّمًا اذاکان فی قتل مرشیه دینک و اجزاء امرک و حفظ
ناموس شریعت تُرْكُنَا الْخَلْقُ كُلَّهُ فِي هَوَاكُمَا و ایست
العیال الکی اراکما فَلَوْ قَطَعْنِي فِي الْحَبِّ أَرَبًا لما خسر العباد

الی سواکاء پیر خدا زانکه دید و عظمه را نفوم عیند تا بشیر
دارد و آن سنگین دلان بی ایمان بشمشیر و سنان جان
سنان بران امام مظلوم حمله آوردند و پیکان تیر بود که
از اطراف و اکناف میدان بران امام مظلومان میزدند
اغریب مظلوم و شهید معنوم مجادله با آن قوم ظالم نمود
تا چهار هزار زخم بر او بکشد و هشتاد جراحت بر او بشیر
برداشت تا بقوت بشری از کارزار افتاد شیطان لعین
در این بین از ملاحظه احوال والد و چهران و با انبیا خود
معتل و سرگردان که ندید بر کار را بچه بخونما بدین نیز الا
و التمسک انداد داد که الهی اولیاء تو که در راه تو زحمت
کشیدند و شهید شهادت چشیدند و با انواع بلا مبتلا شدند
زیاده از علو درجه و مرتبه را با ایشان عطا ننمودی این بلیه
و مجاهده چرا نتیجتا و نجات خلافت و مرجع اصل وجود شود
در ساعت ها و انجوی کرم شد که از کرمی میدان حشر نشان
میداد و عطش بران حضرت بنجوی مسئولی شد که هیچ موجودی
و طاقت تحمل آن بار گران نبود و با وجود این چنان کرم مجاهد
گردید که هیچکس با قوه این نحو جان فشانی نبود و همد

ساعت که حرارت عطش بران حضرت زور آورد و می شد لحظه
توقف میفرمود و میفرمود لا حول ولا قوه الا بالله العلی
العظیم و باز مشغول مجاهده میشد چون آن لعین بیدین این بخون
ابتلا از آن امام مبین دید و هجوم لشکر و از دام عسکر خون
اشام کوفه و شام را دید از یک طرف و از طرف دیگر ملاحظه آن
امام و الا مقام آن کشته گران بخون اغشته و نوجوانان نوحه
کلد ستر را که بخاک هلاک کرد و پیر بالا افتاده و از طرف دیگر
ناله العطر که در کان و و اشیاء غریبان و و احسانه و و حسیا
زنان و ناموسان فاطمه و امیر مؤمنان بخود گفت که همان همین
انست که این یکم تا میدان و فامستد می صرف بالا کرد و آنچه او
خواهد همین را خدا خواهد و بخیر در جرف چیزی نخواهد
داشت و قدم بشوارع شفاعت احدی نخواهد گذاشت غافل
از اینکه بودای دل آن امام مجتبی که ای غافل از مرحله عشق
بازی نکرد و ناچار قدم از میدان معاهده خلاق عالم بیرون
نبرد پس آن امام و الا مقام روحی و جسمی الهی القداء کوشید تا آنکه
رنجهایش جویشیدن گرفت و زبانش بکاش چسبیدن گرفت
که ناگاه ابو الحنفی محقق تیری برده همان آن امام مبین زد

و ملعون دیگر رسید و نیزه بر سینه ی کینه انزیده هر دو بجان
زد که ناکاه صد زین و دو الجناح را بی اختیار خالی نمود و آن
کو شوار عرش زمین کرد و از زمین نمود و او را منقر اراضی دارین
فرمود **شیطان** لعین چون چنین دید از وسوسه ناپوش شد
و از مکر او آلوده شد و محرم گردید و در گوشه معلوم و معلوم با
اتباع خود متروی و مخفی شدند و آن امام و الامام جان شیعا
و امتان اخر الزمان را خرید **در خبر است** که در محشر عظمی
امت محرمه هر اصف میباشند و نهصد و نود و نه صف آن
داخل بهشت می شوند بشفاعت حسین و کیصف دیگر داخل
بهشت می شوند بشفاعت باقی ائمه معصومین **مقدمه**
ثانی بدان که عباد مجبور در حرکات نیستند و ما الله یبذل
ظلم للعباد و ان الله لیس بظلام للعبد و الا اساس معاد
و مواخذ از اهل عناد قبیح خواهد بود **و پر واضح است** که
بالحسن العیاض است که عباد را فعال مختار است هر چه خواهد
عمل می آورد و هر چه خواهد نیک میکند و در یک امر شاید
مختار در ای و ابداع و ترک آن حاصل میکند که در مقام غیظ
بغیر خود را بعضی هر چه تمامه فرزند میباشند و گاه لوازم غیظ

بجای آورد که شینی که اسبابش فراهم آمده است همان اسباب را
چون اراده ندارد و بر هم میزند و گاه خود جمیع اسباب ابداع
شی می نماید گاه اطاعت میکند و گاه عصیان می ورزد **و**
مقتدر شدن شی و اراده معبود اینکه عبد فعلی از او صادر شود
مناقصه ندارد با اختیار عبد در ظاهر چنانچه شاهد است و
قیح است که خالق عبد را بخود گذارد و هیچ تصرف در فعال و
او ننماید و هیچ تقدیری برای او ننموده باشد و مصلح و مفاسد
او را برای او ننماید و برای او بضر نخواهد داد و امثالیک اثری
از آثار در عالم کون و فساد ننماید و از اینست که **لا جبر**
لا تقویض بل امر بین الامرین **و تحقیق** این مقام اینست که وجوب
از جانب رب است و ماهیت از جانب نفس است و وجوب مقتضی
اطاعت و ماهیت مقتضی عواطف است و این دو در ظاهر منشا
حرکات عبادند که عباد بجا نب و وجود میل میکند و فعل خیر را
صادر می شود و گاه میل بفسد و ماهیت میکند و از او شر صادر می
شود و اصل فعل از اراده است و اراده از القاناست و
القان از اقتضای ماده خلقت است و یا از وجود است و لکن
تقدیر الهی مقرر است و عالم بالحق تقدیر دخل عباد و ظاهر

بجای آورد

نذار و هیچک منافی با دیگری نیستند پس مغل عبد با اختیار
 بقی امر مفدور را با اختیار خود میکند و مجبور در افعال نیست
 مقام مثبت لله می شود که منافی شود با مشیت عبد و ملک عبد
 اختیار مثبت خدا را با اختیار میکند و ما تشاءون الا ان
 يشاء الله می شود که منافی با تکلیف ظاهری باشد و ملک
 در ظاهر آنچه عبد میکند با اختیار خود میکند امر الله و امر پادشاه
 شاء و لم يامر الله بالفسق بالحق و لم يشاء و نهی آدم عن اكل
 الحنظل و شاء و این احوال مختص بشی نیست جمیع موجودات
 هر یک بقدر خود غایب تقدیر و تکلیف دارند و ان من شئ الا
 يستجبه و لكن لا تقفون بتسبيحهم و يستجده من في السموات
 والارض والشمس والقمر والنواب و كثير من الناس و حواله بود
 مقامات را جمعاً با اراده خویشا نیکی بخلاف او است و هر چه را
 هر چه خواهد نماید بعضی را برای سوزاندن خلق کرده است مثل
 بعضی استعمار و بعضی را برای سجده کردن بر او خلق کرده است مثل
 نواب با سوال و جواب و ثواب و عذاب ظلم محض است و هم چنین
 حواله بر علم الهی نمودن چه تا اثر علم خالی در افعال عباد و تقلش
 نمی شود و حواله نمودن جمیع امور را بطینت بیوجاست بعد سلی

بودن خلط بین الطینین با اینکه شری محض بودن بجهت بنجوبه
 جز از او ممکن نباشد مسلم نیست جمیع موجودات هر یک وجود
 خود قابل تربیت میباشند و قابل ترقی میباشند خاصه انسان
 که با عدم تربیت از هر چیز کثرت تراست پس لا انسان الا ما
 سعى بل مقامات انوار و ظلمات بحسب سعادت و شقا
 مختلفند و ملائکه نور و ظلمت خلق نموده است و در مقابل
 هر مری فرعون و هر نوری ظلمتی و هر محقق مبطلی میباشند
 الله نور السموات والارض وهو محمد وآله الاطهار الى اخر
 او و ظلمات فی بحر لحي وهو ابوبكر وهو النفاق و چنانچه عدد
 اسمش باز شهادت میدهد و هو قوله تعالى ومن اهل المدينة
 مردوا على النفاق لا تعلمهم نحن نعلمهم سنعذبهم مرتين
 يعني موح وهو عمر وهو المنكر لشهادته اسم من فوقه موح
 و او عثمان است من فوقه حاك و او معاوية است ظلمات بعضها
 فوق بعض و انها بنی عباس اند اظهر الله الانوار باذهاب
 الظلمات و اخر ارج الخلق عن الشبهات و ناجا راستند دنیا
 برای ایشان دولتی نماند که اگر مارا قوه و مکنی بود نور
 الطاعت مینمودیم و ادبش اهل حق نمینمودیم و برای اینکه

امتحان شود اشباع ایشان چه اگر ایشان ضعیف بود نذاهل باطل
با ایشان نمیکردید و چون جلبت افاع دنیای خود را در او بیندا
تغذیه ایشان بدون عجب بود پس باید ایشان بخوش شوند
که آن امتحان خود و غیر شوند لېهک من هک عن بینه
و یحیی من حی عن بینه و مستفاد از بعض اخبار چنانست که
مرکات صادقه از سجنیان اگر چه است عابد بعلینان است و
بالعکس فی الشر ابراهیم لثی و ابی کرده است که حضرت باقر
عرض کردم که می بینم ناصبیان و دشمنان شمارا که مشغول بطاعت
و اطاعت پروردگار میباشند و بسا دستان شمارای بنم که
مشغول معصیت پروردگار اند و از ایشان شرب و زنا و لواط
مخواتها از معاصی کبیره صادر می شود آن حضرت فرمود که ابراهیم
بیان شافی که از علوم مکتوبه ما است و در جواب خود بگوید و سر را
فاس مکران عمل ناصبیان و کافران ثم باحوال ایشان ندارد
و قد منا الی ما علموا من عمل فجعلناه هکذا و منور او بچک بنا
ابراهیم الله قدیم و خلق الاسباء لا من شیء قبل از چیزهایی که
خالق کرده است از طبعه بوده است و جاری ساخت بر او آب
زلال صافی پس بر او عرض کرده و لایب ما را و قبول نمود پس هفت

روز آب و بر آن از جاری ساخت بر آن از زمین شد و آب
در او پنهان شد و خلق نمود خداوند طینت شیعیان ما را و
اگر طینت شما را بخود گذاشته بود مثل ما بودید عرض کردم دیگر
فرمود خلق نمود زمین شوره زار و عفن و جاری ساخت بر او
آب شود عفن پس هفت روز آن آب بر آن زمین جاری شد
و بعد فرود رفت در او و خشکید و از او خلق نمود طغاه و انچه
ایشان را پس مزوج نمود طینتین را و لهذا ایشان نیز اطهار شدند
نمودند و مواطبت فرمود پس نمودند پس طغاه از آن از طیف
و قطع از آن کیف مختلفین را برداشت و چون قبضه برداشت
فرمود هذه الی الجنة و لا ابالی و قبضه دیگر برداشت و فرمود
هذه الی النار و لا ابالی پس انچه عصیان صادر شود از خبیث
سجنین است و هم چنین اطاعت از قبل علین است که طینت شیعیان
ما است پس در عرض اعمال خالق و الجلال میفرماید انا عدل لا
اجور و منصف لا اظلم و حکم لا اویل و لا احیف ملحی سازند
بدیهای مؤمن را بناصب و ملحی سازند بخاسن ناصب را بنم
پس هر يك را با صلح راجع سازید پس خواند این آیه را که معاذ
الله اننا نأخذ الا من وجدنا متاعنا عنده انا الا الظالمون

فقال ان المران ظاهراً و باطناً و محكماً و متشابهاً و متباخناً
 و من خواص مفسود از این باب اینست با ابراهیم و الله القضا الفاضل
 و الحكم الفاطح و العدل البتین لا یبطل عما یفعل و هم یبطلون
 هذا هو الحق من ربك و لا تكون من الممضین هذا حکم الملکوت
 و هو حکم الله و حکم انبیاءه و قصه خضر و موسی و قوله انک لکن
 نستطیع مع صبره و کف صبر علی ما لم یخطب خبره او قول خضر
 قوله تعالی ما فعلت عن امری و انما فعلت عن امر الله ابراهیم
 کوید که گویا من هرگز از این آیات نشنیده بودم فقال الذی
 فاتوا الحجة و برئ النعم ما اجرت الا صدقا و ما الله بظلام
 للعبيد و ما بدله علی المران کثیر فقال الذین کفروا الذین
 امنوا اتبعوا سبیلنا و لنخل خطایا که و ما هم بحاملین من
 خطایا هم من شیء انهم کاذبون و لیجان انما لهم و اتقا الهم
 انما لهم و لیجملوا و از اهرام کامله يوم القيمة و من اوزا و الذین
 یضلونهم بغیر علم الاسماء میزرون فاولئک یدل الله سیئاتهم
 حسنات و کان الله عفواً رحباً الذین یحبون کبار الائم
 و الفواحق الا اللهم ان ربک واسع المغفرة و هو اعلم بکم اذ
 انشاکم من الارض و لا ترکوا انفسکم هو اعلم من انقی کما

بد که یغودون و یغیاهدی و فیما حق علیهم الصلوات
 انهم اتخذوا الشیاطین اولیاء با ابا اسحق بکیر علم مکنون
 و ابراز منکر در نزد اهلش و مطلع ساز برتر تا کنی با مکر مومن
 مستبصر غایب شد و اب و لیک حقیقت ایمان و ذایقه و عیش
 و مجازیتش در یوم الخرج ظاهر می شود بیا اشخاص که مظهر الای
 و ملو از محبت می باشند در یوم و هاب با طهارت از ادای
 شهادت ما دام الحیوة نموده اند چنانچه از شارب الحری حکایت
 شده است و یا منکر ادای کلمه شهادت شده اند چنانکه حکایت
 است که شخصی در انقلاب احوالش هر چند شهادت و لا یتربس
 را ندید چیزی نگفت و بجز شهادتین دیگر نگفتی نمود و اتفاقاً احوال
 بجای آمد از او پرسیدند و چرا نگفتی که کسیکه من از او صدقویان
 میجو استم پیش من نشسته بود و میگفت اگر شهادت و لا یتربس
 بعد از من صدقویان را منکر می شوم ازین جهت من تکلمت اغافنا
 الله من الذل **مقدمه** الله در اینست که بعضی انوارند که با
 خلقت شیائند و آنها محسن تسلیم و رضائند و حیوة آنها برضا
 و اطاعت و تسلیم است و بدون این حیوة نخواهد داشت و بعضی
 ظلمت که حیوة آنها در مخالفت خالق است و منافعت سجن

و شایسته و مرموزین است و بدون این جوده نخواهد داشت پس
 بداند که غایه ترقی و کمال شخص اینست که مایل بر کز خود شود و هر چه
 میانش پیش میشود قوتش در مقام خودش پیش می شود غایه ترقی
 انبیا و اولیای عالم بالا و اتصال بر کز اعلا و وصول به مقام
 قاب قوسین و او در این است پس غایه ترقی موسی محو از خود شدن
 و صدهوش افکندن و در نور حق فرو رفتن و غلین علفی از خود
 کندن و بخوری که اگر هزار تیر و شمشیر در آن میدان نظر نجای بالا
 بر جسم و جانفش فرو کردندی اصل خبر نشدی مگر نشیدی که
 امیر مؤمنان در حین مناجات چنان از خود رفتی که نفس او ساقط
 شدی پس قوت روح و قلب این انوار بعبادت و اطاعت است
 هر چه تیرستان ظلم بر بدن این نور زدند و جسم او باره باره شود
 روح در عالم بالا بمبداء متصل و مجانی پیش منکل شود و ازین
 حجه معلوم می شود که قوت روح کافران عصیان و طغیان است
 بجهت آنکه اصل سبب خلقت او از تراب طغیان شده است و هر چه
 عصیان او پیش می شود قوتش بر کز خلقتش پیش شود و این دو خلقت
 در عالم کون ثابت است چنانچه آیه نور و روایت سابقه و غیر
 آنها دلالت دارد و بعد از خلقت ذرات و انوار و ظلمات خدا

رسید که کبش از انوار که مجنوع و خشوع انعام محبت بر این ظلال
 نمایند و سر در حجب مظلومیت و مهر و پش فرو بردنا امر ایشان
 بر هر کس واضح و لایح شود پس ازین میان اختیار نمود حسین
 مظلوم پس ندا کرد منادی از ربنا علی که یا معشر الخلق این هدا
 حسین بن علی دوست دارید او را و بغض او را و اولاد او و اصحاب
 او را و مورد زید و انکارش نمائید و اطاعتش نمائید پس جمیع انوار
 اطاعت کردند و قبول کردند منافقین گفتند که الهی اگر ما را
 مجبور اطاعت حسین مینمائی پس ما فاد بر چیزی نیستیم و اگر
 مجبور نیستیم ما بجز بغض و کینه با او چیزی نداریم و ما را رضی نیستیم
 که او بر ما امیر شود و اگر او خواست طمع ما نباشد او را خواهیم
 کشت پس امر کان عرش بر لزل آمد و قلب جمیع انوار شکست
فقال تعالی لقد جئتم شیئا اذا انکاد القوا ان یفطر من منه
و تنشق الارض و تختر الجبال هذا و انکسار در احوال جمیع و جو
 حاصل شد پس خطاب بحسین مظلوم شد که بار ارضی بقتل می شوی
 ان حضرت قبول نمود خطاب رسید که باید رسول و امیر و فاطمه
 و فرزندان قبول کنند و الا من را رضی نیستیم پس جمیع بن انوار
 قبول نمودند و نوشتند و نوشتند و این داهی را و از نوشتن این قلم

شوند و از آنکه فلم بدون شق بنویسد پس جمیع موجودات
هر یک بقدر قابلیت و استعداد برای حین مظلوم خردن شدند
و قبول خزن و بکاء نمودند بخوی که ذکر کرده اند با دها بتصفیق
خود و آتش بتلجیب خود و آبها با موج و جریان خورد و شمر و
مجوم و غیره بتغیر این خود از حیرت و صفرت و خسوف و کسوف
و خیال بانکسار اجارشان و جدوان بخزایی و انکسارشان
نبات با صفرایش و افافیتکه دو کرد و عیارشان و حیرتشان
و معادن بفسادشان و اشجار بموت و قتل و افسان و سقوط
او را قشان و اطفال بکاء ایشان و ظروف بانکسارشان و
هم چنین جمیع موجودات در جمیع شئون ایشان و تحقیق که تفسیر
شده است قوله تعالی و ان من شیء الا بسجج مجده بالکاء علی الحسین
و الشاء بنذر مصائبه الجلیله و فلک لان الامام قطب العالم
الاکبر پس وقتیکه قلب مکتد شود جمیع اعضا تا محله الحیوة
مکتد می شود و هر چه چنان در او افزونی باشد تا بیشتر بشود
شود و از اینست که در اجبار است آن الحسین فی قلوب المؤمنین
مجتد مکتون پس حضرت رسول خزن و بکاشش باید پیش از همه
کس باشد و لذا قال الصادق ع فی الزبارة ما اعظم مصیبتک

عند حدیث

عند حدیث رسول الله و ما اعظم مصیبتک عند من عرف الله
عز وجل و اجل مصیبتک عند الملأ الاعلی عند انبیاء الله
عند رسول الله و قال الصادق ع فی مقام اخر السلام علیک
یا خیرة الله و ابن خیرة و ملک فاضل عینی و علیک کان
اسفی و صراخی و زفری و شهیقی و حق علی ان ابیک و قد
بکت السموات و الارضون و الحیاء و الحیا و فاعذری ان لم
ابک و قد بکاک حبیب ربی و قد بکاک الائمة و بکاک من
دون سدره المنهی الی الثری جزعا علیک الی اخره بکاء بعض
الملأ عن الظالمین علیهم کما حکى عن یزید و خولی الاصحی
حین سلب زینب بنت امیر المؤمنین ع و عمر بن سعد و مروان
فی المدینة چمن بکشانم البنین ام عباس و اخوانه و کانت بکی
البعیر و الدواب فی ارض الطفت و ازین معلوم می شود که
این انوار مجری رضای پروردگار چیزی برای ایشان فوت و روح
نبوت و در حقیقت ایشان با این عالم ندارند و ازین بابش
نمیزند و اگر حجت جمیعت مقتضی فادتی باله سیف و سنان
بوده باشد در جنبه نه حله و وظایف معدوم است و الا حق
بشر را چگونه طاعت این بار کردان است سبحان الله که را

طاف تحمل برداشتن علی البراز و روی خالك است اگر چه گمان
 نزد کواد انكسار بهم رسانید که طاف نظر نمودن بفسام است
 در حینیکه بدش پامال هم سؤر میشد و از این بود که فرمود
 که بر عمت کران است که نور با این حال بیند که طاف آوردن
 علی اصغر است و اغوشش میدان کوفیان و دادن در راه ما
 غاصبان و حال آنکه فرمود این طفل در جمیع ملت بیکناه است
 که طاف نظر نمودن بر شهداء بی سر بود که هر یک مثل ماه
 تابان چون نبات النعش در صحرائی که بلا متفرق شده اند
 که طاف تنها گذاشتن عورتان و زنان و اطفال و فرزندان
 بی کس و یار با وجود آن همه شراره که در حیوة آن حضرت خیره کی
 میفودند و قصد بهب و غارت میکردند و چگونگی دل از کینه
 نداشت بر کند و حال آنکه میفرمود لعمرك انی لاحب ادا
 تكون بها سكتة والرباب و قتیكه ان مظلوم میگردید و محب
 گفت که ما را مبدیه برگردان آن امام عالمیان و روحی القاد
 و متشجائی نمیرسید بزبان حسرت میفرمود لا تحرفی
قلبی ببعك حسرة مادام متی الروح فی جسمانی فاذا
 قتلک فانك اولی بالمکاة نایتیه باخیره الشوان لاول

ولا قوة الا بالله العلی العظیم اگر چه مقام آن بزرگوار و مختار
 عالم بدارش مقام عشقباری است و در لیلۃ العاشور
 بک مقامات خود را میدیدند و با یکدیگر میخندیدند و آن امام
 و الامقام آن معدود قلیل را بعد از امتحان مقام ایشان را
 نشان بایشان داد و فرمود که حاتم رسولم این وعد را بمن
 نمود و فرمود که کسان یا نوشهید خواهند شد که هنوز عرفی
 ایشان خشک نشده باشد که سر ایشان در دامن خور العین باشد
 و فرمود که بدایند که هر که با من در این صحرا باشد در جان خود
 بیرون نخواهد برد و هر شهید خواهیم شد و لبک نسبت بان
 عالم عشقباری این همه صدمات در نظر محو است و فوٹ روحا
 مانع آثار از ابای جسمانی است و فی الحقیقه صفات جوارح
 از هاف دوح ظاهری منوجیب منع حطل و مقامات اخلاقی اولاد
 بهیچوجه نیست ولا تحسبن الذين قتلوا في سبيل الله موتا
بل احياء عند ربهم يرزقون فرجهن بما انهم بلکه حال نفس
 مطمئنة و عطش از عالم اطاعت بهمین است که بران بزرگوار
 هر یک بحسب حال خود واقع شده است و این غایب رجوع نسبی
 پروردگار است با رضا و خوشنودی یا ایتمها النفس المطمئنة

ارجو الى ربك اضيق مرضه فادخل في عبادي وادخل اخوتي
و حال محقق می شود که بحسب آنکه هلاکت و سنازع محسب ظاهر
بر این انوار کران است و بسیار میخواهند که در راه پروردگار
شهد شوند پس مقام مجاهد حضرت امام حسن که مقامی
نمیشود که خود را با آنکه شایسته بود که در راه دوست مثل برادر
و پدر بزرگوارش سحرش ازین جدا شود گفت نفس نمود و
اطاعت خالق را فرمود چون تکلیف ایشان این بود که صلح
کنند تا شریعت و تشیع چون اوایل امر بود برهم بخورد و ظلمت
محض ظاهر نشود و امر دین پامال نشود و در تفاوت شکوک
و شبهات داخل نشود و دین مندر بر نشود و لذا قال الله تعالى
المر الى الذين قيل لهم كفوا ايديكم عن القتال و هو احسن
الخرج پس این انوار هر یک در زمان تکلیفی چنانچه مذکور خواهد
شد داشته اند که در صحایف ایشان نوشته بوده است که
ما مور با و بودند در هر عالم نظم امور بدست ایشان بوده
ملکه از بعضی اجناد مستفاد است که حضرت رسول هم در عالم
باطن رسول بر جمیع موجودات بوده است گفت نبیا و آدم
بين الماء والطين ببارك الذي نزل الفرقان على عبده

لکون

لکون للعالَمین نذیراً و در اجبار است که نجات پندار از
بوک است هلیت برده است و نمای از عرفین حضرت خاتم
خلق شده اند و این نور نور اصل است و هادی کل است و علم
ملک است و مرتب است و اولیا است و اگر نبود این خلق خلق
عالم و آدم نمی شد و سجده ملکه برای این نور بود حضرت امیر
مؤمنان فرمود او را خبر بر آنکه خدا خلق کرده است نور رسول
بود پیش از خلق عرش و کرسی و آسمان و زمین و لوح و قلم و
میشب و دوزخ و آدم و حواء و ملک که چهار صد و بیست و چهار
هزار سال چون آن حضرت را خلق کرده اند هزار سال نزد
پروردگار خود ایستاد و پیاکی او را یاد کرد و خداوندی گفت
و حق تعالی نظر رحمت با او مبهم بود و میفرمود که نوری مراد و مقصود
من از خلق نوری مرید چهره سعادت و بر کوبیده من از خلق
عزت خودم قسم که اگر مؤمن بودی افلاک را نمی آفریدم هر که ترا
دوست دارد مراد و دوست داشته است و هر که نواز دشمن دارد
مراد دشمن داشته است پس شعاع نور حضرت مرتفع شد و حق
تعالی از او دوازده هزار حجاب لغزیده است حجاب قدس
و عظمت و عزت و هیبت و جبروت و رحمت و کرامت و

مثلث و رفعت و سعادت و شفاعت پس امر بان نور شد
 که داخل شود پس داخل در حجاب اول شد و ماند تا دوازده هزار
 سال و بعد از او داخل شد و حجاب دوم ماند تا باز ده هزار
 سال و هم چنین از حجابی دیگر یک عدد که از حجاب سابق
 ماند تا دوازده هزار سال و در هر حجابی که
 داشت پس عطر خود در بخار غریب و صبر و خضوع و خشوع و
 رضا و قار و حلم و تقوی و خشت و انابت و عمل و هدایت و
 صیانت و جنانا آخر بخار پس روحی نمود بوی و که ای حبیب
 و ای بهر هم پیغمبران من و ای اول فریدهای من و ای آخر
 رسولان من و ای شفیع روز جزا پس آن نور از هر سجده افتاد
 چون سر برداشته و بپشت چهار هزار و طره از او ریخت
 پس از هر طره از آن نور پیغمبری آفرید پس انوار در دوران نور
 طواف میکردند پس ندا رسید از رب مجید که ایام امتیاسید
 پیش از هر نور نبی عرض کرد که انت الله الذی لا اله الا انت
 و حدک لا شریک لک رب الارباب مالک الملوک ندا
 رسید که نوی بر گردید من و بهر بن خلق من و امت تو بصرین
 ائمتها است پس از نور آن حضرت جوهری آفرید و از او بدو نیم کرد

و در یک نیم آن بنظر هیبت نکو است اب شیرین شد و نصف
 دیگر را بنظر هیبت در او نکو است عرش آفرید و عرش در روی
 اب گذاشت پس کسی را از نور عرش آفرید و از کسی لوح را و از
 لوح فلم و بوی روحی نمود که بنویسند و چون این فلم از استماع
 کلام ملک عالم مدعوش شد چون بهوش آمد عرض کرد ای
 پروردگار من چه نویسم فرمود بنویس لا اله الا الله محمد رسول
 الله فلم چون نام محمد شنید سجده افتاد و گفت سبحان
 الله الواحد القهار سبحان الله العظیم الاعظم پس کمر بست
 و شهادتین را نوشت و عرض کرد پروردگار اکبر که نام او را
 با نام خود بکسان نمائی می پسند که اگر او نبود تو را خلق نمی
 کردم و نمی آفرینم خلق را مگر برای او پس او است بشارت دهند
 و نرسانند و چراغ نور بخشایند و شفاعت کننده دوست
 پس فلم گفت السلام علیک یا رسول الله آن حضرت فرمود
 علیک السلام من و رحمة الله و برکاته از آن روز سلام شد
 شد و جواب واجب پس عظمی آمد شد که بنویسند و قدر را
 پس آفرید ملک چند که سلام فرستند بر پیغمبر و طلب مغفرت
 امثالش نمایند تا قیامت پس نور آن حضرت بهشت را آفرید

و چنانچه وصف بار عطا کرد تعظیم و جلالت و سخاوت و امانت
و او را برای اهل طاعت و دوستان خود خلق کرد پس اسمائی
را از دوی که از آب برخواستند و از کف آن زمین را آفرید
و مانند کشتی و حرکت بود که هم را خلق کرد و منیع زمین قرار
داد پس ملکی چند آفرید که زمین را نگهداشت و سنگی عظیم
آفرید که پاهای آن ملک بر آن سنگست و کاوی عظیم آفرید
که سنگ بر پشت آن مستقر شد و ماهی آفرید که کاوی بر پشت
آن مستقر شد و ماهی بر روی آب است و آب بر روی هوا است
و هوا بر روی ظلمات است و آنچه در ظلمات است غیر از خدا کسی
پس عرض با بنور فضل و عدل متور کرد و از فضل عقل و حلم
و علم و سخاوت آفرید و از عقل خود و بیم آفرید و از علم خدا
و سرور و از حلم مودت و از سخاوت محبت آفرید و جمیع آنها
را در طینت آن حضرت تخمیز کرد و بعد از او و اح مؤمنان
از امت او را آفرید پس اوقات ماه و سنه و هزاره و دهها
و نایکی و ملائکه را از آن نور مظهر آفرید پس آن نور را هفتاد
و سه هزار سال در بر عرش قرار داد پس هفتاد هزار سال
در بهشت پس هفتاد هزار سال در سده المنی پس از آنجا

باری

بسمانی رفت و مانند دواسمان اول تا آخری را آفرید
حضرت آدم نمود پس جبرئیل را فرمود که نازل شو پس زمین
و قبضه از خاک برای بدن آدم قرار کرد پس ابلیس بر زمین
گرفت و گفت خدای خواهد که از تو خلقی بیافریند و او را
باقی عذاب کند اگر ملک آید بجو پناه میرم بخدا که چیزی از
من برداری که من در آتش سوختم پس سر و قعر زمین بامدن
جبرئیل و مراجعتش و هم چنین بامدن میکائیل و اسرافیل
چنین کردند تا از اسیل آمد زمین استغاثه کرد و گفت من هم
پناه میرم بخدا از مخالفت او پس با قبضه خاک از اطراف
عالم برداشت و بالا برد خطاب رسید که چرا دم بناله زمین
نمودی عرض کرد از نافرمانی تو رسیدم خطاب رسید
که قبض روح جمیع موجودات را بنوکذاشتم پس جبرئیل امر شد
که قبضه خاک نورانی که تخم جیب و محمد از او بشود بام
الهی او را در محل ضربیح آن حضرت نهاد و باب نیم و نیم
و نکریم و کل رحمت و خوشنودی و عفو تخمیز کردند سران
حضرت از هدایت و سینه اش از شفقت و دستش از سخاوت
و دلش از صبر و یقین و فرجش از عفو و پایش از شوق و

نفسهایش از بوی خوش پس مخلوط نمود و او را در طینت آدم و تخمیر
 کرد پس بدانکه فرمود که من بشری می افزینم از کل چون روح در
 او میدهم شما بجای او را بیدار کنید پس ملئکه خدا آدم را در بهشت
 گذاشتند و منتظر فرمان حق بودند پس امر روح آدم شد که
داخل شود روح مکان تنگی دید نامتی نمود خطاب رسید که داخل
گرمها و اخرج گرمها چون روح بیدارهایش رسید آدم حسد
میدید و صدای ملئکه را می شنید چون بدو اعتراف رسید عظمه
کریم تعالی او را بخت آورد گفت الحمد لله رب العالمین
 آن اول کلمه بود که تکلم نمود پس روح رسید که نور برای رحمت
 خود افزیدیم و رحمت خود را برای تو و فرزندان تو فرزدانت مغرور کردم
 گویند آنچه تو گفتی پس از آن روز سنت شد و هیچ چیز را شیطان
بدتر از او نداند پس آدم نظری بالا کرد دید در عرش نشسته
لا اله الا الله محمد رسول الله و اسماء اهل بیت آن حضرت
 بودند چون روح بساقر رسید خواست حرکت کند نتوانست
 چون بقدش رسید بود خطاب رسید خلق الانسان من
عجل از حضرت صادق علیه السلام روایت که روح ناصد سال پسین
 رسید و صد سال بهشتش و صد سال دیگر برانوهایش و صد

سال بقدش بیاور چون راست شد ملائکه در سجده شدند در
 بعد از ظهر محمد در سجود بود و ندا بعصر آدم از پشت خود
 شنید گفت الهی این چیست وحی رسید که بتبیح محمد عربی است
 سعادت در منابت او است و شقاوت در مخالفتش آدم
 گفت شرف من زیاد شد با و پس خداوند از یک دنده آدم خوار را
 افزید و خواب بر آدم مسنول شد چون بیدار شد خوار را دید
 کمبختی وحی رسید که این کمتر من خوار است و ثوبه منی و این
 خانه من است محمد و شای مرا بگویند و خوار را از من خواستگاری
 کن و مهر شرابده عرض کرد که مهرش چیست خطاب رسید که ده
 مرشد صلوات بر محمد و آلش فرستادن پس آدم شکر خدا را نمود
 خوار خداوند هاله عقد نمود با آدم و ملائکه در پشت سر آدم
 صف کشیدند آدم از کیفیت صفوف ملئکه از خداوند مستغفر
 شد خطاب رسید که از جبهه نور تو آدم عرض کرد خوار را در پیش
 فرآورده نور دو چین آدم ظاهر نمود ملئکه در پیش صف
 زدند آدم عرض کرد خوار را در جای که دارم من برینم پس محمد
 در انکشت شهادت نور علی در انکشت میان و نور فاطمه در
 انکشت بعد از آن و نور حسن در انکشت کوچک و نور حسین در

انگشت همین قرار گرفت عرش و کرسی و سرای و ده های جلالت
بهشت از آن انوار روشن شد و آن نوراطلس در جبین آدم بود
تا حضرت عواشیت حامله شد و نور در جبین او نمود تا آنکه
حضرت شمس ولد شد پس نور از جبین شمس ساطع شد چون
محمد بلوغ رسید آدم بشیت گفت زمان رفتن من نزدیک شد
و حق تعالی از من عهد گرفت من بهر از تو عهد میکنم در خطای
رسیده که جمیع کردیتان ملائعلی و ملائکان عالم بالا را کن شو
و صانع کلام آدم باشند پس جبرئیل با هفتاد هزار ملک بنا
علی سبز بر زمین نازل شد و با دم خطب رسید که بنویسید
فرمان نبوت را برای شمس و ملک که را شاهد بگیرد پس آدم
چنین کرد و او تسلیم بشیت نمود پس از هر یک پنجاه نفر
گرفتند تا مستقل شد بعد المطلب حضرت رسول م میفرماید
چون نور بعد المطلب رسید و وحیه شد نصفی در صلب
عبدالله و نصفی در صلب ابوطالب از ابوطالب علی و از عبدالله
من بهم رسیدم پس نور جمیع این برکت و از من ظاهر بهم رسید
پس جمیعاً علی برکت حسن و حسین بهم رسید پس چون نور
از عبدالله بر جمیع آمد من بهر جا بود نور از او ساطع بود

شاذان بن جبرئیل روایت نمود که چون بگشاید از آن جلالت گذشت
کوهها و درختها و اسمانها یکدیگر را بشاگردیدند پس
عبدالله بسفر رفت و بعد از پانزده روز بر جنت ابروی و اصل
شد و سقف خوانه شکافته شد و هفتی او از داد که مرگنا کرد
صلب او بود خام پنجاهان و چون در ماه گذشت ملک کنیز کرد
که صلوات بر محمد فرستید و استغفار برای او نمایند و چون
سه ماه گذشت شمس ابو قحافه که از شام می آمد بر زمین گذشت
در حوالی که ابو قحافه او را بنزد هفتی او از داد که او را بگذارد
که درختها و کوهها و هر مخلوقی بنزد او میان سجده پروردگار
بشکرا نه این نعمت و این رسول که در شکم مادر او سه ماه از خل
او گذشت است و ای بر دشمنان او بشمشیر او احاطه افش و
چون چهار ماه گذشت راهی که در راه طایف بود طایف را در
راه دید که با خنجر سجده کرده هفتی او از داد این سجده ای
اینکه از خل بنی چهار ماه گذشت و چون پنجاه گذشت
همان زاهد مستی بحبیبه و صومعه خود بود و بدید که در گشت
است بر بخاریب جمیع صوامع نوشته بود که ایمان او بدین خدا
و رسول او محمد که نزدیک شد آمدنش خوشحال و مؤمن

و بداجال کافر باو و چون ششماه شد اهل قیامه و بمن بعید
 رفتند نزد درخت ذات انوار و او را می رسیدند و از او می
 آمد که جاء الحق و زهق الباطل ان الباطل كان زهوقا و چون
 هفت ماه گذشت شخصی پیش عبدالمطلب آمد و گفت و شب
 در بین نوم و یقظه دیدم که ملک از سما فرو آمدند و گفتند که این
 را زینت کنید که بر زاده عبدالمطلب بدینامی آید برای خداست
 خلق کنیم که کسب گفتند محمد و چون هشتماه گذشت و در دنیا
 اعظم ماهی که او را طهوسا گویند است ایستاد و دریا و امواج
 ملکی او را ندانند که او را کبریا می گفت پروردگار من چون مرا
 خلق کرد فرمود که چون پیغمبر را خلق کنم او را امتش را دعای
 ملک گفت بر جای نماز کبر و دعا کن چون نه ماه گذشت ملک
 هفت آسمان خطاب سپید که بر زمین در آید پراورد و هرگز
 نازل شدند و بدست هر ملکی قندیلی بود که روشنی میداد
 و غن در هر قندیلی نوشته بود که لا اله الا الله محمد رسول الله
 و در در کعبه معظمه ایستادند و مکرر رکوع و سجده اضطراری
 بودند و شب از سما میرنجست چون نه ماه تمام شد امانه عباد
 بن گفت میخواهم در مکان مخفی قدری بر شوهرم نوحه کنم پس

در حجره مشغول گریه شد که ناگاه در بهام آمد برخواست که او را
 باز کند ممکن نشد پس بدیها در حوزة داخل شدند و گفتند
 منبر که بر تو باکی نیست و در او را گرفتند امانه مدحوش شد
 چون بهوش آمد دید که مرکز دایره وجود و برگزیده حضرت معصوم
 در زبر را منشر سجده حضرت مجتهد و افتاده پیشانی
 نواری را بر زمین نهاده و انکت شهادت را بر داشته و این
 وقت خورشید طلوع آفتاب صبح و زجعه هفدهم شهر ربیع الاول
 بود در آنوقت برقی از آن حضرت ساطع شد که اکثر خانهها
 مشرف و مغرب عالم را گرفت و هر شب که در عالم بود برود
 افتاد البلیس لعین و ملکه آسمانها نیز بارتان حضرت آمدند
 و چچا و علم از مصیبت بر زمین آوردند یکی را بقافضی کردند
 و بر او نوشته بود لا اله الا الله محمد رسول الله و یکی را بر کوه
 ابی قیس هر یک بر شقراش همین نوشته بود و بر دیگری از آن
 لادن بن الادب بن محمد بن عبدالله و یکی بر بام کعبه و بر آفتاب
 بود طویلی امن بالله و بحمد الویل امن کفر برود و علی
 تمامانی بر و یکی در بیت المقدس و بر آن نوشته بود یا ایتها
 النبی انا اول سلاله شاهدا و مبشر و نذیر و اولیای الله

بادند و سیراجا منیرا و تا چهل روز ماند تا شخصی دست چربا و
مالید و بالافت و الا نایامت میماند و جمیع بتهای عالم بر
روی در افتادند و در با چرساوه که او را می پرستیدند خشک
شد و همانست که در نزد بیک کاشان نیک شده است و واری
سماوه که مدتها خشک بود آب در آن جاری شد و آنکه ^{فایده} فایده
که هزار سال بود که خاموش نشسته بود و در آن شب خاموش شد
و طاق کبری از میان شکست و چند مرتبه طافرا ساخت و خراب شد
و میخان نتوانستند با و گفت و چون با و گفتند دیگر ناساخت
و جله شکافتند و در میان قصر جاری شد ^{مرکز} مرکز
آن حضرت مولد شد سنها و بر زمین گذاشت و با بمان نظر کرد
نوری از او ساطع شد که همه عالم را روشن کرد و بخوری که فضاها را
رامیدید و در میان روشنائی صدائی شنیدیم که قایل میگفت که
والله بهترین خلق از تو مولد شد و او را محمد نام کن از کتب ^{احیاء} احیاء
محکم است که بر جمیع زمینها این مرده را برودند و هیچکس از اهل زمین
نماند که مطلع نشد و در شب لادت آن حضرت هفتاد هزار
قصر از یاقوت سرخ و هفتاد هزار قصر از مروارید بنا کردند و
انهار قصور و لاده نام کردند و جمیع بهشت را زینت دادند

و نداشتند

و نداشتند که شاد شو و بر خود بیال که سید و و سنان و سنان
و بهشت خندید و تا قیامت در خنده است و یکی از ماهیان بزرگ
ایشان است و اسم او طوسا است که هفتصد هزار دم دارد و در
پشت او هفتصد هزار کاه راه میرود که هر کاه از نو بزرگ
تر است و هر یک از آنها هفتصد هزار شاخ دارند از زم زم و سیر ^{ان} ان
ماهی از رفتار آنها خبر نمی شود و آن ماهی برای شادی و لذت
آن حضرت حرکت میکند و اگر نه حق تعالی او را ساکن میکرد دانست
هر این زمین را میگردانید و شنیده ام که در آن روز هیچ کوهی
که بدیگری بشمارت نداد و نمایی در پیش اقیانوس حرکت انداخت
در آنوقت حضرت شادم تلخی ملک از کاش بر روی شد و خور کرد
در بهشت با صطراب آمد هفتاد هزار قصر از در و با قوت برین
افکند شیطان را در زنجیر کرد و چهل روز در فلاحه مجبور بود
عرش او را چهل روز در لب عرف کردند و بتها هم سرگوش شدند
اما از زمانی که طوسا خبر شد حسین را شنید یقین که بخود
لرزد که اگر عجب خدا در روی زمین نبود زمین خراب میشد
کوهها حرکت میدادند و دریاها موج میدادند ماهیان از آب در
افتادند و در خان خون کریدند حضرت شادم فرشتی مبدل ^{شد} شد

اراضی و جبال هر یک بدیگری خیزانم میدادند ملک و جن و انس
 تمامی خاک غم بر سر می نمودند و حضور که در مثل فرات و کس خالک الو
 شد زمین و آسمان دو انقلاب افتاد. واما ان
 نوری که در صلب ابوطالب بود چون در رحم فاطمه بنت اسد قرار گرفت
 زمین زلزله آمد و درین شهر را بکوه ای قیسر یا لایرونند که زلزله
 ساکن شود زلزله شد بدین شد ابوطالب گفت امشب حادثه شد
 شد که بدون قرار بکوه بشا و زلزله آرام نخواهد گرفت فریاد آسمان
 کردند که آنچه دانی چنان کن و ما را از این بلا برهان ابوطالب
 بدعا بر داشت و گفت: الهی استک بالحمد لله المجد و به العلیه
العلیه و بالکفا طهر البیت لا تقصص علی نظامه بالرفق و
الرحمة پس زمین قرار گرفت پس از مدتی وضع حمل او شد آفتاب
 عالم تابان بوزناب از پشت پرده حجب ظاهر شد ابوطالب صدای
 عجیب و غریب شنید و به طرف نگران بود که ناگاه چهار زن میان
 سفید از حر برد و بر کرده بوی مشک از ایشان ساطع و در نزد فاطمه
 حاضر شدند و سلام کردند و جواب خواستند ابوطالب بپایان
 پیش رو دید که آن حضرت بخانه کعبه سجده افتاده و بزبان
 فصیح میگوید اشهد ان لا اله الا الله و اشهد ان امیر المؤمنین

وصی رسول الله پس یکی از زنان آن حضرت از زمین برداشت
 و در دامان گذاشت آن حضرت فرمود السلام علیک یا امه
 ات زن جواب گفت السلام علیک یا امیر المؤمنین آن حضرت فرمود
 از پدرم چه خبر داری ابوطالب پیش روید که مکرر من پدر تو نیستم
 آن حضرت فرمود تو پدر بزرگوار منی و لب من و نور من و اصل
 آدم میباشم و این زن خواهر مادری عالمی است احوال او را پرسیدم
 ابوطالب از سر مر بریز انداخت. پس زن دیگر انحضرت را در بغل
گرفت آن حضرت گفت آنچه حال ام من چیست او گفت بود
 سلام برساند ابوطالب گفت کیستند گفت مریم است و هم من عیسی
 است ابوطالب گفت کاش فرزندم را ختنه میکردم از زن گفت فرزند
 تو ختنه کرده است و نمیرسد با و از هر بصری مکرر بعد از وفات
 بدست ملعون زمین و آسمان ابوطالب که دست و از زمان غایب شد
 بخوابد ابوطالب طلب معرفت حال آن دو زن دیگر آن حضرت با آنها
 الهی فرمود از زن که مراد و جامه پیر چیداسیر زن فرعون بود و
 آنکه مرا خوشبو کرد و مادر موسی بود ای پدر مرده و لا دین مرا غیر
 عابد بر جان ابوطالب چون قدم در غار نهاد و بدید که آن غایب
 بلغای دوست نزدیک شده است و در پیش رو ایستاده است و دو

ما رسید و سپاه بجا استنش مشغولند چون ابوطالب خبر داد و
بیشتر مردان مشرک برخواستند و کشتن بر وی خیزش مالید و گفت
اشهد ان لا اله الا الله وحده لا شريك له وان محمد عبده و
رسوله وان عليا ولي الله و الامام بعد نبی الله و چون حضرت
رسول بوجود مولود مسعود مطلع گردید داخل شد و آن بزرگوار
بود امش گذاشت و آن حضرت مانند کل بر روی سینه سید تسلیم شد
پس حضرت رسول فرمود قد افلح المؤمنون الذين هم في صلاتهم
حاشعون پس فرمود بفاطمه که برو عیش حمزه را بشارت ده و
زبان در دهان معجز بیا نش نهاد و آن سید عرب عجم از زبان
معجز بیان آن سید عالم فصوص جمیع علوم مکمل پس فاطمه آن
حضرت را بچایام پیچید چند دفعه و آن حضرت هم را در بدو فرو
که اینها را صبح چون روز دیگر پیغمبر داخل شد حضرت امیر سلام
کرد و اشاره کرد که مثل روز سابق آن رحمت اینها آن حضرت
چنان کرد و از اخبار رسیده است که تولد آن حضرت در خانه
کعبه شد روزی در آنجا بود و هر چند خواستند و بر آن گذارند
عالم بسیر بود تا سه روز باز گشتند نشد و بعد از سه روز خود
باز شد فاطمه بیرون شد و این دو نور اصل یا یکدیگر نشو و

نمودند و صفت ظهور ایشان باطراف ملکات عالم رسید و شد
نیاید از ظلمات ایشان رسید تا آنکه نور اول از میان رفت
و اصل ماده جمل و ظلمت فوت گرفت و بنای فساد و در روی زمین
گذاشت تا کردند آنچه کردند و وامسا الحوائط من الظلمات
پس در زمانیکه خلقت ظلمت بعد از انوار شد این ظلمات و
اشباع ایشان در عوالم بودند با اینکه خلائق عالم شیطان العین
را مردود و دکه خود نمود و او بیمار را بعد رسید و چنین بجا
خلیقه که ملعون و مردودی را و بدتر نباشد که خطاب بمالك
عذاب رسیده مقرر این دو لعین را با این ماده شر بنما مالک
ان مالک لعین را برداشته و طبعات بر آن گردانید تا رسیده
بر سر خاکی و در آن چاه صندوق بود و در آن صندوق تابوتی
بود چون طبق را از سر تابوت برداشت از شد عذاب شیطان
تر رسید و چشمهایش را بر هم گذاشت و بمالك گفت این عذاب
از من برگردان و الا میمیرم مالک خطاب بالاث عذاب دام
ساکن شدند شیطان نظر نمود و صورت دید که با انواع عذاب
که تصورش نتوان کرد معذبتند بر سپید اینها گیسواند که اینها
و صورت دو این را بر بگو و عمر این که مردم را در ظلمات و غوا

میبازند و اساس ولایت و امامت را بر هم میزنند و تا انقضای
 عالم نبی آدم در اعزای ایشان میباشند و از بعضی احادیث
 رجعت برمی آید که حضرت صاحب الامر بعد از آنکه در مدینه این
 ملاعین را زنده میکنند و بر او میکشند بر گردن عمر ثابت میکند
 آنچه معصیت از اول پناها اغزش شده است از فرجهای بنا
 تصرف شد و خونیهای بنا خورده شده و جمیع فسادها که در
 زمین شده است و یقین که چنین است چنانکه سر و قتل و ضلالت
 و جهالت بود و تفتت ظلمت از بر توان ظلمت در حرکت حق
 فرعون و هارمان و شداد و غیره و این کیفیت را در روز الست
 قبول نمودند و رسیدن زمان وجود آن ملعون عیند این شهر است
 و دیگران گفته اند که ضحاک کبیر خبیث بود و بسیار بد عمل بود
 بخوبی که زهر جامه چرم برایش دوختند و در شراف قل زدند و
 صحرایش را میچسبید و زنی فحش نام در چرخگاه باور سپید او را
 در درخت او خنجت ناگوش بدنش بالا رخت و زهر جامه را
 از او بر آورد و با او مقاربت نمود خطاب علیه السلام وجود آمد
 چون بزرگ شد نظرش بر سر زن مادرش افتاد و با او در افتاد
 و بعد از مدتی دخترش شد و او را در حوالی مکه از ترس کوی

خود انداختند هشام بن مغیره را و یافت و با اهل خود سپرد تا
 بزرگش کردند خطاب چون او را بدید پس کرد و با دخترش در افتاد
 بعد از مدتی عمر علیه السلام بوجود آمد هشام بن مغیره ایشان را
 سیاست کرد و مدتی از مکه اخراج کرد و آن لعین نشو و نما نمود
 تا بزرگ شد و در قبیله و اسلام کرد آنچه کرد که آثارش تا نام
 ال محمد باقی است مناسب اینست که از هجرت تبصره و صفت
 آن علیه السلام و پیغمبر و پیغمبر در این مقام بیان شود در کتب
 تقلید الزهراء مسطور است که محدث مجاهی در بحال نامن از بحال
 روایت کرده است از کتب لای الامانه با سندش از سعید
 مستبک که چون خبر یافت صفری و نه هجرت شهدای کربلا آمد
 طیب بر سپید و شورش و غوغا و ضوضای عظیم در آن بلد و نیز
 بر پاشد و بنی هاشم بنای ناله و زاری و نوحه و مانم و بیقراری
 در خانه نام سلمه گذاشتند عبدالله عمر خایه خود را در بند
 کنان از خانه بیرون انداختند بگروه بنی هاشم و اسلام و با
 و انضا و حال است این داهیه عظمی از رسول الله و اهلبیت
 و شما در خانه نشسته اید و روز قضا را میجوید پس با از دحام
 بسیار از مدینه بیرون آمد و وارد شام شد و در شام غوغا

عام بر نپاشد و جمعی باو ملحق شدند و بدو در خانه بنیاد نهادند و بدو
پلید بعد از اطلاع بر این امر شد بدو عبد الله را اذن دخول داد
چون عبد الله وارد شد بران پلید گفت کاری با هلیت سر
مجد نمودی که اگر ترك و روم بودند حلال نمیدانستند خبر
ازین بساط نامسلانان فکر خلیفه دیگر نمایند بران پلید
در پیش کشید و گفت با عقل و هوش باش و بشو آنچه میگویم
پدر تو تابع پدر من بود یا پدر من تابع پدر تو گفت پدر تو تابع
پدر من بود گفت پدر من پدر تو را خلیفه کرد یا پدر تو پدر را
گفت پدر من پدر تو را گفت راضی میشوی عبادت پدر من یا
پدر من گفت بلی پس بپادشاه آن پلید را گرفت و داخل دیکی
از تران کرد بدو صندوقی را طلبید و نابونی بیرون آورد که
مهر بر او زده بودند و مهر و قفل را باز کرد و طلسمی بر سجده
بر هر پاسبانی میرواورد بعد الله عمر داد و گفت این خط
عبد الله نظر کرد دید خط پدرش میباشد ان لعن خط الغلو
را بوسید و بر چشم نهاد و بیکه نوشت بسم الله الرحمن الرحيم
ان الذي اكرمنا بالسيف على الامم اوافرنا و احوال انكه
سینههای ما غمگین بود و نفسهای ما قهر لزل و دیدههای پر از

بود از آنچه در آنهاست از حلال کردن چیزی را که میخواهند باو
ما را از جهت دفع سیفش از خود مان اطلاع کردیم او را
پس قسم میخورم بلائی و عزی و اصنام و او ثمان که محمد
نکرده است عبادت بنان را و عبادت نکرده است بت کعبه را
و ضد حق نکرده است قول محمد را و القاء اسلام نکرده است
مکر از حجه جله و مکر پس تحقیق که آورد بر ما سحر و زبانه
سحر او بر بنی اسرائیل از موسی و هرون و داود و سلیمان و سحر
کثیر عیسی و اگر میدیدند او را شهادت میدادند که او سید
سحر است پس متابعت کن ای پسران یمنیان قوم خود را و وفا
نمائید ایشان را از محمد خانه که گویند برای او پروردگار است که
امر کرده است بامدن او و سعی در اطراف او و فرار داد امرش
او را قبله و فرار دادند نماز و حج را و او فرار دادند او را و
و از کسانیکه مد محمد شدند و این کار فارسی طمانی روز
و قال انه اول بيت وضع للناس للذي ببكة مباركا و هدى
للعالمين و قولهم قد نرى قلبك و جهلك في السما فالتوا
فبلة منضها فوك و جهلك شطر المسجد الحرام و حيث ما كنتم
قولوا و جوهم شطرنج و فرار دادند نماز را باطراف او پس

چیز است باعث برانکه انکار میکنند بر ما اگر نبود او احاط
کردن ما اصنام و غریبی و حال آنکه آنها از چوب و صر و
طلا است؛ نه بداند و غریبی قسم است که بنافتم سببی خروج
از چیزی که نزد ما است اگر چه بگویند؛ پس نظر کن ایها
بنظر بصیرت و گوش کن بگوشش و اگر چه چیزی است که ایشان
بر اند و شکر کن لای و غریبی را در پیروی کردن سید شد
عقیق محمد العری بر امه محمد و حکم کردن در اموال ایشان
و خون و نفس و حلال و حرام و جنایات و حقوق ایشان که
مظنه دارند که ایشان ایشان میکنند و را برای اینکه بر پا
دارند انصار و اعوان خود را بجهت تحقیق که واقف شدم بر شما
بنی هاشم و علم ناصر ایشان که ستمی بجهت است که داماد
محمد است و زنتی که نامیدند او را سیده زنان عالمیان و
نامیدند او را فاطمه را اندم بخانه علی و فاطمه و حسن و حسین
و زینب و کلثوم و با من بود خالد بن ولید و قنفذ مولی ابی
و رفیقان از خواص ما پس قصه را را اجابت کرد گفت مگو
علی بگذارد تصنع خود را و مجاهده در طمع خلافت مکن
الامر لمن اخاره المسلمون بداند و غریبی قسم که اگر نبودم

وای

برای خلافت این ابی کبشه باز میماند ابو بکر از آنچه رسیده
و لیک من ابتدا کردم بعد از آنکه گفت خلافت در فرشت
و صد کرد و دوم خلق را بر غزوات امیر مؤمنان و در بختن
خزینهای صنادید فرشت و قضای دیون پیغمبر که هشتاد هزار
درهم بود و جمع قرآن و جمع کردن مهاجر و انصار بر اینکه خلا
در صلب امیر المؤمنین است و گرفت برایش رسول بیعت از
در چهار موضع؛ پس اگر مصطفی فرشت شما او را فراموش کرده
ما فراموش نکرده ایم پس هر را که زیب کردم پس اقامه کردم
شاهد بر اینکه بنی فرمود که امامت با شما است و امت است پس
در میان مهاجر و انصار خلافت افتاد؛ پس بعضی گفتند که یک
امیر از ما و یک امیر از شما پس اقامه کردم چهل شاهد بر اینکه
رسول فرمود که امامت در فرشت است پس خلافت در میان
احباب فرشت افتاد؛ پس گفتیم بشنوید کلام کسی که ستم از
ما بیشتر است و از همه علم تر است گفتند که است گفتیم ابو بکر
نشت رسول ما او را فرستاد و با او دغار و مقدم داشت
در نماز و گرفت رای او را و مزویج کرد دختر او عایشه را و
نامید او را ام المؤمنین؛ پس آمد بنی هاشم بخیط بسا

وخاصه ایشان را زبیر و شمشیر و مشهور است پس زبیر
گفت که غبطه تو را اینست که ما در نواز بجی هاشم است صغیر
بدست عبدالمطلب گفت این فخر عظیم است ای پسر چه حال کن
بخشید که مردم را و چیدند چهل نفر را و از اهل بنی
ساعده وفادار بردند سقا و نشاندند پس چیدیدم با بنی
و باو بیعت کردم و بعد از من عثمان و ملحوشند و دیگران و
زبیر گفت بیعت کن والا کردنت بمنم پس گفت ابو بکر را و
منبر شریک کردم و او میل زد و منبر سپید از علی گفت او بجا
خود مشغول است و اعانت کرد مرا ابو عبیده جراح و کوفت
مزدستی بکر را مثل گرفتن کار در برای کشتن نافه مدعو
پس غبطه بر او نمودم و او چشم خود را باز کرد خواستم او را از
منبر براندازم خایف شدم از تکذیب مردم مرا از چیزیکه
گفتم در شان او که رسولم فرمود که کاش من بگوی بودم
در سینه ای بگردانست اگر فرود آید خلافت ای او خواهم
نمود پس گفت افیلونی است بخیر که و علی فیکم ان لیس
شیطانا یضلک و اراده نکرد شیطان مکر مرا پس گفت
استغفار میکنم برای شما من دستهایش را فشردم درین

اغلاب و مول و اضطراب نفوس و مردم را بیهوش خواندم
و مردم میگفتند علی بیعت نکرد من گفتم او بیعت را از کون
خود برداشت و با خیار امت گذاشت پس چون کار را بنا
کردم دیدم علی را که در خانه را بستند است و مردم در شب در
خضبه نبرد او میر و ند پس من جعبه را با خود برداشتم در خانه
علی رفتم و گفتم که خانم بیعت کو ساله مرا نمودند بیرون بیا
و بیعت کن گفتند علی بجمع شران مشغول است گفتم این عذرها
مسموع نیست پس فاطمه از خانه بیرون آمد و گفت ای کذاب
چه میخواهی گفت علی را برای جواب فرساده و خودش در
ورای حجاب نشستند است مکر چه شده است گفت ای شی
طعبان تو مرا بیرون آورد گفت دور کن از خود انحرهای
زنانه را زمان رسول الله گذشت گفت لا کرامه تجنود
الشطان الخوفی باعمر و کان جود الشطان ضعیفا
گفتم اگر بنیاد آتش میاوردم و در خانه را می سوزانم نا ایستکه
هر که در خانه است بسوزد با من بیعت کند و سوطه تقد
با و زدم و گفتم بخالد بن ولید و باقی اصحاب خود که منبر
جمع کنند تا من دور آتش بر فاطمه گفت ای دشمن خدا و

رسول و علی و دو دستش را بر دزد که مرا منع کند من سوط
بدستش زدم که بگریه آمد و شد که کردم خلفا بر خدا علی
و جری بودن او در دماء صنادید عرب پس بگریه آورد
در اینجا که چیدم گوشت و استخوان بضعه احمدی بود و
بگلویش شکست و زار زار گریست و کردا علی مدینه را اسفل
ان و بحضرت رسول نالیده و گفت شکستند مرا و سقط شد
محسن من و بدیدم و فرار گرفت و نظری من نمود که نرسیدم و برین
اضاد پس علی بیرون شد و من نرسیدم و گریختم و گفتم که علی
اند و طافه فاطمه و ما و را نداریم پس آمد در حالی که شکا
میت و فاطمه را بخصرت فرمود پدیدت رحمة للعالمین استغفر
کن بر ایشان پس من خلفه اجمع نمودم و علی را از خانه بیرون
آوردیم و او را کشیدیم با اینکه میدانستم که علی کسی است که اگر
دستور آورد کسی طاعت نمیکند او را نداشت و علت جبرش
چیزی بود که میدانم و نمیکویم **مؤلف** گوید که ستر این ایست که
اگر آن لعینان مایوس میشدند مگر اصل نبوت میشدند و
دین را دوازده و ز فاسد میکردند چنانچه تفصیلش بعد مذکور
می شود پس علی فرمود که میخواهم که تعجب کنم در اینجا ناخبر

میکم پس رفتم پیش ابی بکر و تحقیق گفتم علی بیعت کرد گفتم
نه پس استفسار او را بر سر فرستادم رسول خودیم ابوبکر گفت چه
جنانست عظیم نمودی نسبت بفاطمه گفتم کار بزرگ بیعت علی
است پس آمدیم دیدیم که علی بر سر فرشته است پس دستهای
ابوبکر را پیش دست علی کشیدم و در سر فرشته رسول و علی است
خود را کشید گفتم عزیز الله علیا باع علی بن حنفیه رسول
ابو ذر فریاد برآورد که علی بیعت نکرد و دروغ میگوید این کتاب
و من بیعت نکردم و اصحاب اختیار نکردند کسی گوش نداد پس
کی کرد ای مغرور فعل مرا و اما فرمود پدیدت ابوسفیان و برآورد
عشبه پس میدانم که بود پدیدت شکست محمد و نکذریه او و دور
کرد این بدن را بر هامی که و چیدن اساس و جیل حرابری
و سوار شدن پدر ملعونت جبار و قول رسول لعن الزکاک
و القانڈ و الساب و کان ابوک و اکبا و انت سائها و اخوک
و هو عتبة فاندھا و فراموش نمیکند مادر برادر و افعه
حمزه که مینامید او را اسد الله پس نامید مادر و ترا اکله الاکباد
و پوشیدن مادر در جامه های الوان و او خنجر نمودن او
رجال را بر قتال محمد و من شما با اسلام رضا دادید و نه

برادر من زید و برادر علی عقیل و عثمان و بنو اند بر مرد
که با انزو و منبر را عیض علی پس باطل شد سحر وی و با لاف
او را ابو بکر و بعد از او من و و جادادم که باشد شما بندگان
طنا با او پس پنجاهان نکردم من پیش تر نهان خود را و
مغضودش از شجره ملعونه در فران شما بقی امیر میباشند
وزیرانند میان بنی عبدالشمس و بنی هاشم نزاع پس من نور
مشفق و ناصح که جاد از جهنم قلب تعجیل و فساد غنائی
و ظاهر کنی در آفتاب و ارماد و ارماد و ارماد و ارماد و ارماد
که من بلند کرده ام فاحش کل الخدر پس داخل شوند مسجد را و
منبرش را لا رو و افامه احکام و حدودش بنما و تو هم مکن که بگذرد
حق را و بشکنی فرض را و تغییر دهی سنتی را و تغییر دهی احکام را
با فاسد کنی خلافت را و اکفنا با امور صغیره منها و لکن ایشان را
بکش بشمشیر خودشان و ایشان را اکر ام نما و کظم عنیظت از
ایشان نما و اگر توانی کاری بجای آئی بنما و الا نزل کن
پس امثال کن این امر را و طلب خون کسان خود را و بیکه طریقه
سلف خود را پس ناسید نمودن ملعونان ملعون از بعض اشخاص
مبغضه الرسول چون آن ملعون این صحیفه ملعونه را خواند

گفت

گفت الحمد لله علی اقل الشارعی ان الشاری و صافی الی کما و صلی
ابا ک لعنهم الله و نیز مر و بسند که وصی بنی خنن الطول از این از
عثمان بید بن معویه صناد و شد و چون بیرون شد هر که از عید
پرسید که چه شد خندید و گفت خوب کرده است و نیز بدانما
با و داد و روانه اش نمود و چون وارد مدینه شد بدستور شام
علانود **مقدمه رابعه** در بیان اینکه اهل ایله و دین نشا
لبا بر بودند از اولیا و انبیا و هیچ ایله ای مثل ایله و کربلا
معنی نبوده و نخواهد بود **بنا** که موافق انحر از احادیث
جمیع انبیا و اولیا از این انوار از بعض عشر خاتوشند و تمام
در دولت باطله نشو و نما نمودند و هر یک بعد و استعدا خود
در اقتضا و زمان بتقدیر حضرت ملک متان در مقام رضا
جانبازی و در مقام شوق عشق باری کردند ادم و عیسی
و جود خاکبان مبتلا بفرات و نهشت و خواست و یکی از کبر کشته
عالم بود افتد بگریست که جوی اشک و خون در صورتش جاری شد
و مدتی مدید در طلب حواد و جبال و نلال میگردید نوح
بواسطه عصیان امت مبتلا بکشتی فشتن در مدت مدید بود
بالیکه پیش از غرق شدن آنها از قوم خود میدید همبند که بعضی را

در میانند ملکه شفاعت میفروند؛ بونین مبتلا بشک ما می
شد و مدتی در غیب مشقت فرا بود و مدتی در تحمل اذای
اش را بود؛ او در بران خوف فرم باسمان عروج نمود؛ عیسی را
بردار کشیدند و از بنهای بسیار کردند؛ جرجیس را مکرر قطع
قطعه نمودند و سر که را خنجر در چشمهایش ریختند و بر سر گذاشتند
گذاشتند و سر بید در حلقش ریختند؛ اسمعیل صا و الوعد
پوست سرش را کردند و جرای او را از خداوند عالم در رجبت
مظلوم خواست و رجوع خواهد نمود؛ هفاد پیغمبر در میان
طایف یافتند که از گرسنگی بی برکی ازین یار فانی رفتند؛
صالح بواسطه اذیت اش را و نزول عذاب بر کفار از خنجر قتل
نافه فراموش نمودند و مدتی در تحمل اذیت اش را و از آریشان
بود؛ خلیل بواسطه اذای غمزد از شهر بیرون شد و ماکا
که بود در آتش انداختند و خلافت عالم آن آتش را کشتند
نمود و بعد از فرا بردن او غنیمتی رزق مسکن نمود و بعد از چندی
هاجر را با اسمعیل و رانجا گذاشت و خود بفرافشانها و آنها
بفراف او مبتلا شدند و از بابت امتحان مأمور بنج اسمعیل
شد و امر سوختن دلش برای حسین از آن معرکه او را و هیئت

و دریناه بنج عظیم و هو حرقه قلبه و بکانه الحسن مأمور
چرا از آنها که از فرعون کشید کاهی در فرار و کاهی در جهاد بود
و ذکر تبار اده و سر بر فرقت گذاشتند و نا انکشت پابریک
یحیی مظلوم را که شباهت بسیار با امام مظلوم داشت و هر دو
هم شبیه بودند و هر دو بی قصیر کشته شدند و میان پدر و پسر
چندان فاصله نشد و سر او را برای ذناکاری بودند چنانکه سر
حسین را برای ذنای زنا بودند چنانکه اذیتها بان مظلوم کردند و
مشقتهاد در دینا بان بزرگوار وارد شد و چه بسیار محزون
و معزوم و رقیق الخلب و غامد و زاهد بود از کثرت ریاضت
و کرب از خوف خالی صورتش مجروح شده بود و غایت لذتش
در دنیا اکل طعام عدس بود و فی الحقیقه بر توی از نور حضور امام
مظلوم بر او تابیده بود و در زمانیکه که بعضی بزرگ با عرض شد
و او از خداوند درخواست نمود که فرزندی با و دهد و او را فرستد
او که داند و در راه خدا شهید شود تا دلش برای او بسیار آید
تا شریک شود با پیغمبر خدا در غم فو هب له یحیی و له یحیی
لین قبل سمیاً پیغمبر با بالاد که بران بزرگوار وارد شد
مکرر در صورتان حضرت را محزون و صیگر و ندهین پیغمبر

X
+

اللَّهُمَّ اهْدِ قَوْمِي فَانَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ دندانها را شکستند لشکر
 بر سرش کشیدند از وطن اصلی فرار شد دادند تا اینکه بجواب الله
 پیوست **امیر مؤمنان** و مولای متقیان که در خاتون زیاده
 از احصا است برای مدد دلش همین بس که وقتی که بسیار محزون
 می شد راز خود را باب چاه می گفت و می گفت تا آب چاه
 و نکش ما بل بخون می شد **شندی** این صد معظمتی را که از
 عمر ابرو بان حضرت و زو صرا و رسید چهره از پشیمانی که از اشرار
 خصوص از معویه غا و پیر بان حضرت در غزوات و غیر آن واقع
 شد تا آخر الامر ملعون زمین و آسمان آن امام عالمیان را
 بجواب الله رسانید **و بعد از آن حسن مجتبی** چهره از پشیمانی که از اشرار
 بان بزرگوار رسید مکرر آن حضرت را زهره انداختند چهره اش
 بریدند و انشالله شمر زدند و از پشیمانی میزدند تا با معویه
 صلح نمود و مع ذلک چهره از پشیمانی ناصد و هفتاد و
 پاره جگرش را در طشت ریختند **ای والله** کما قال السموات
 ینفطرن من روتنشق الارض و تختر الجبال هتدا چون توبه
 نمیکرد ابرو خضوع و غلبه عالم خشوع و رسید سر داد و جان
 داد چنان داد که بعد از گردیدن بولا پاشکی از او نشان

نداد و ندانست که مد کجا مد فون شد حیدر و چنان داد که
 دو قلکاه سکنه بر روی سینش افتاده بود و فانی سالار
 که بل را میخواستند حرکت دهند و سکنه را رد نمی کرد از خود
 ملعون سبلی بر سکنه مظلومه زد آن حضرت شدت خود را
 کرد **احتجاب** داد چنان داد که هر یک از خود لباس مصیبت پوشید
 مال و عیال داد چنان داد که کوشواره را از کوش عیال و بار
 کردند و بیرون آوردند هنگام معظمتی که اطاعت را ختم کرد
 مجاهد را تمام نمود عیال و ترابانها را رسانید در فوه همچکس بود
 الله اکبر من هذه المصيبة العظيمة **و بعد از آن ائمه دین هر**
یک بنحو تظلمی که شنیدی جانبازی نمودند و اختیار نظم و انضباط
 کردند **اجرا هم الله عن الاسلام افضل** الاکرام و با اینکه
 اصل یوزنی بود و انبیا قبل و اسباط قبل و ائمه بعد فرغ بود
 هر یک بمقامات و درجات خود رسیدند و لیکن این مقام
 که بحضرت سپید الشهدا رسید و انبیا که برای آن بزرگوار
 رخ داد همچکس واقع نشد و نتیجه او شفاعت شد و علو
 درجه از همه کثرت انبیا که بل پای دیگر هر یک در جنب
 او کالعدم بود نسبت بانبیا سلف و اسباط سلف چه نسبت

فرب زمان و عهد و شان بیکدیگر وجود میدهد و در هر زمان
و حصول رسول در هر عهد و احیاناً بچنانجمله باشد
که خارق قوه طاقت معاصر او باشد نبود و این زمان
که پیش بایست تا انقضای عالم باشد اگر چنین نمی شد شاید
دین بالکلیه از جهت ضعفش از دست میرفت و چون زمان
حضرت خاتم پیغمبران رسید بعلت طغیان زمان جاهلیت
و اعتدال شریعت حضرت احدیث لابد بود که از حق و اسرار
ملک ممد و معین آن حضرت باشند و اگر بنای ظلم بود امر
از پیش میرفت و شریعت با این همه اهل جاهلیت بروز
نمیگردد در این حال لابد است از آنکه محوی شود که سیف صبا
شریعت بر اهل کفر و شرک نافذ شود و شرع قوی بهم
رساند و ازین بود که در آن چنین امیر مؤمنان سیف عالم
گیر بود و بر فرائع عادی دین فاطم بود و اگر ضعیفی در امر حاصل
می شد از ملکه تقوی حاصل می شد اما آنکه با لطف من
الملکه مردوفین یکبار است که ظلم نمی نداد و مفسد
از محض ظلم حاصل نمی شود و اگر امیر مؤمنان نیز مثل بعضی
از زمان دست بدو الفکار از جهت دفع کفار و شرارت نمیشود

بان حضرت اکتفا نموده از ملکه و اعجاز صاحب شریعت ممد
و معین نمی شد امر از کثرت منافقین بخرمیدم شریعت می شد
و یک زمان است که تکلیف در خواندن نشستن و صلوات در سبک است
چون اول اسلام بود قلوب در تزلزل بود و این مخبرین دین
همین که دستش از خلافت میبردند بکثرت می شدند و کفر
باطنی خود را بروز میدادند چنانچه در مقدمه سابقه شنیدی
در جزایر که عمر در خلوت از آن حضرت پرسید که اگر تو مدعی
بر خلافت می شدی مرا طاقت مقاومت بر نمی نمود آن حضرت فرمود
همینکه ما بوس می شدی بنای اغوا و خلافتی مخرب بود دین
مینمودی پس مصلحت در صبر و خافتن نشستن بود تا اینکه دین را
گرفته و بلاد و عیله مفتوح شود و صفت اسلام بکوشن جهان
خورده شود و چون این امر مستقر شد و خلافت باطله از
میان برخاست امیر مؤمنان در زمان معدلت بنیان خود
صفت خلافت خود را از خلافتی فی الجمله برآه اند و بر
جاده مستقیم مقیم شدند ثبات تقوی و اسلام حاصل
شد و امر و ولایت فی الجمله منتقل شد تا آنکه آن حضرت از
این جهان فرایند بعد از آن حضرت امام حسن نظام و

تقدی اهل ظلم اختیار نمودند و مثل پدر بزرگوارش نشد که
باسباب ظاهر امرش از پیش برود و اسباب باطنی چون منی
برق و غلبه استقام امکان امضای امر با اسباب ظاهر و بدایع
اسباب باطنی جایز نمی شود و عاده الله با وجاری نشده است
و منافی با حکمت و حفظ عباد است و چون فی الجمله شریعت
شده بود محتاج باین امر مثل زمان حضرت رسالت نبود که
حسن و مظلوم و مقهور میشد و کشته میشد چون شریعت
حدثش ناقص بود و ولایت و خلافت پدرش چند از انشای
نیافته بود بلکه مغایره و بغایه بنای سبب آنحضرت را در فرقی
قبایل و منابر و مکتب خانها گذاشته بود و غریب بود که
عقول ضعیفه و نفوس عاجزه ضایع شود حتی شعرا و اطراف
در اهرام و دنانیر میکشیدند و سبب آن حضرت و مدح نبی امیه
میکردند ملعون را دیدند که نقاب انداخته بود در شام صورت
او مثل خوک بود از او پرسیدند که چه این شده گفت در بین
اذان و اقامه در مسجد نبی امیه روزی هزار مرتبه لعن بر امیر
مؤمنان میفرستادم و در روز جمعه چهار هزار مرتبه آنحضرت
رسول را در خواب دیدم که بمن فرمود که پسر عم من با تو چه

کرده است خدا صورتش تو را تغییر دهد و در جهنم تو را اندازد
چون از خواب بیدار شدم باین صورت شدم ملعون دیگر
هر روزی آنحضرت را لعن میکرد و روزی او را از خاطر رفت و در
عصر بخاطرش آمد در همان مکان مسجدی بنا گذاشت و اسم آنرا
مسجد ذکر گذاشت و آن یکی از مساجد اربعه معلومه است
ملعون دیگر در بصره آنحضرت را سب میکرد شخصی با خود گفت
که من میروم و امشب او را می کشم شب در خواب دیدم که رفت و او
گشت چون صبح شد غوغا از خانه آن لعین برخاست معلوم شد
که او در رخت خواب کشته شده بود بعضی را که گمان کردند
گرفتند که بسیار سزا دارند آن شخص رفت و کیفیت را بیان کرد
خدا بوی بر او لعن کردند و کشتگان را وها کردند و شیوه اهل
دشمن و بصره و آل حکم همین بود در اخبار است که بر مصیبت
حسین جمیع مخلوقات متاثر شدند مگر این سر طایفه غاویه
با وجود این احوال اگر آنحضرت صلح نمی نمود و در خبیثه ترویج
امر میکرد و در نفوس مردم ولایت مستقر نمی شد و الا هر یک از
این انواع مقام حسینی را طالب بودند مجاهده و درین راه
بودند و میدانستند که وَمَنْ يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ

يَقْلِبُ قُوفُ نَوَيْتِهِ اَجْرًا عَظِيمًا پس خلیف حضرت سید
الشهداء بخیر مجادله و شهادت و اظهار عداوت اهل ضلالت
و جهالت نمود تا بر هر کس ظاهر و باهر کرد و حقیقت ایشان و
بطلان اعدای ایشان و تَمَكُّرُونَ وَ يَكْمُرُ اللَّهُ و اللَّهُ خَيْرُ
الْمَاكِرِينَ در ثاقب المناقب از جابر بن عبد الله آورده است
که چون حضرت سید الشهداء عازم سفر بخاطر عارف شدن منعم
و عرض کردم یا بن رسول الله صلح اینست که تو هم مثل برادر بزرگوار
با منافقین صلح نمائید آن حضرت فرمود یا جابر فعل ذلک
أخفی بأمر الله و رسولیه و أنا ایضاً افعل بأمر الله و رسولیه می
خواهی که حاتم رسول خدا و پدرم علی مرتضی برادرم حسن مجتبی را
بر منی که بگویند که آنچه من میکنم بگفته ایشان است عرض کردم
بله یا بن رسول الله پس اشاره کرد باسمان درهای آسمان
گشوده شده دیدم رسول خدا و علی مرتضی و حسن مجتبی و حمزه سید
الشهداء و جعفر طیار را که فرو دامند تا بر زمین فرار کردند
پس بغیاء از جابر خواشم و الله و حیران شدم ناگاه حضرت
رسول رو بمن کرد و فرمود یا جابر اهل اللئیم الحسنین
قبل الحسنین لا تكون مؤمناً حتی لا تكون لا مثلاً مسلماً

ولا تكون

ولا تكون مؤمناً یا من نكفتم برای تو امر حسین را قبل از حسین
مؤمن نیستی تا تسلیم امر الله خود را ننمائی و در اعتراض را
بر ایشان نمبندی میخواهی بر منی محل فرزندم حسن را و جای
معوذ محل فرزندم حسین و جای یزید را کفتم یا رسول الله
پس آن حضرت پای بر زمین زد و زمین شکافت شد و دریا
ظاهر شد اشاره کرد در پاشکاف شد نا هفت دریا در زیر
دریاها حتم را دیدم و دیدم ولید بن مغیره را و معاویه بن نویره
را که با مرده شیاطین در سلسله زنجیر کرده بودند و عذاب
ایشان از عذاب جمیع اهل جهنم بیشتر بود پس فرمود ارفع رأسک
سراً لا کردم دیدم درهای آسمان گشوده شد و اعلی در جات
بهشت بنظر آمد پس دیدم آن حضرت را با همه اهوان خود بالا
رفتند چون بلند شدند پیغمبر صلی الله علیه و آله یا بنی الحقنی اننوی
دیدم من ملحق شوم بمن پس سید الشهداء با ایشان ملحق شد
و باهم رفتند تا داخل بهشت شدند و در اعلی در جات جنان
فرار کردند پس مرا مکان پیغمبر نظر بمن کرد و دست حسین را
گرفت و فرمود هذا ولدی می ها هوهنا سلم امره و لا تثلک
تکن مؤمناً ایجا بر این فرزند من است و با من است در اینجا

بشلم کن امر او را و شک نباشد و نا از مؤمنان باشی جابر گفت
فَقَصَبْتُ عَيْنِي أَنْ لَمْ أَكُنْ رَأَيْتُ مَا قُلْتُ مِنْ دَوْلَةِ اللَّهِ حَتَّى
مَنْ كُوْدِيَادُ أَكْرَدِيْدِهِ بَاشْمُ أَخِيْرَ أَكْفَمُ أَرْسُولُ خَدَامِ حَجَلًا
بِأَنَّكَ حَضْرَتِ بَارِي مَقْصُودِشِ بَقَايِ شَرِيعَتِ مَطَهْرَةٍ وَنَظْمِ عَالَمِ
اِسْتَوْهَمِ طَبِيعَتِ بَحْبَحِينَ وَعَلِيَّتِينَ بُوْدِهِ وَمِيَا شَدِ حَنَانِ
حَضْرَتِ اِمْرِئِ مَوْمِنَانِ دَرِ خُصُوصِ نَافِثِ شَرِيفِ وَدُشْمَانِ نَافِثِ
اِيْمَانِشِ مَزْمُونِ دَكَةِ اَمْتِحَانِ حُثِيْبِ اَطْلِ وَبَاطِلِ بِحَقِّ اَرْحَمِ اَرْحَمِ
حَضْرَتِ اَحَدِيْثِ اَسْتِ وَالاَخْلَاقِ عَالِمِ اَلْبَشَرِ بَايْنِ بُوْدِهِ شَقِيْرًا
خَلْقِ تَمَایِدِ بَادِرِ حُسَيْنِ بِيْدِ اَوْعِيَانِ جَوَارِحِ اَوْ اَرْخَشَكِ كُنْدِ
وَلِسَانِ هَمْدِ وَدَسْتِ قَفْقَدِ رِيْایِ خَالِدِ اَقْطَعِ كُنْدِ وَرِيشِ بَنِي
رَا اَوْصَفِ رُوْزِ كَا رَقْطَعِ كُنْدِ وَبَرَانْدِ اَرْزِ اَمْلِكِ كِبَرِ اَدْرِ رُوْزِ اَوَّلِ
اَزِ شَيْطَانِ بَارِ اَدْرِ اَوَّلِ اَوَّلِ اَهْدَابِ اَدْرِ اَشَادِ نَاسِ اَدْرِ اَوَّلِ
اَللّٰهُ صَلَاتُ اَدْرِ اَوْصَفِ رُوْزِ كَا رَوْجُودِ تَمَایِدِ بِلِي اَلْكَرَامَةِ
اَزِ اَنْوَارِ اَلْكَرَامَةِ غَايَةِ اَمَالِ اِيْشَانِ وَجِبِ دُوسْتِ وَزِيْرِ خُودِ
دَرِ رَضَايِ اَوْ اَسْنَدِ وَغَدَايِ رُوْحِ اِيْشَانِ اَجَابِ خَالِقِ اِيْشَانِ
بُوْدِهِ بَاشْدِ وَبِعَشْقِ نَبَا لِمِ فِدَايِ اَزِ اَلِ خُودِ اَدْرِ رَهْمَا لَللّٰهِ سُبُوْحِ
اِنْدَا خُسْرِ اِيْنِ مَقَامَاتِ رَا دَرِ حُسْنِ اِنْ مَقْصِدِ اَصْلِي مَعْدُومِ

انکار و دنیا بخیر و دو مقام عشق مجازی را باریت شغل باطله
مخیل چه بخوانا با می شوند نا چه مقام معشوق حقیقی رسد و
نقصی بقواعد شریعت و اصول دین و ملت حاصل نمی شود و دنیا
در نزد پروردگار و فایز بقیوضات می باشد وَلَا تَحْزَنْ
الَّذِينَ قَتَلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَانًا بَلْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ زَكَاةٌ
فَرِحِينَ بِمَا آتَاهُمُ وَلِلَّهِ اَنْ اَشْفَاءُ اَحْرَنِ شَقَاوَتِ اِيْشَانِ
وَقُلُوبِ اَسْبَابِ اِيْشَانِ حَبِ دُنَا وَاَجَاهِ وَمَالِ اَدْرِ دَوْلِ اِيْشَانِ
اِنْدَا خُسْرِ نَبَايِ فِئَادِ اَدْرِ اَرْضِ كَذَا شَتَنْدِ وَاَعْلَمِ فِتْنِ عَالَمِ رَا بَرِ
اَفْرِ اَخْتَنْدِ وَاَكْرَمِ اَبُو سَفِيَّانِ وَمُعَوِيْزِ بَنِي وَوَصِي اَخِيْرِ كَرْدَنْدِ
بِسِ مَعُوِيْزِ وَرُوْفِ رَفِشِ اَحْمَدِ بِيْزِ اِيْلِيْدِ كَفْتِ كَمَنْ كَرْدِ
عَالَمِ رَا اَذِلَّ اِلِ وَاَضْفَادِ نُوْكَرْدِ اَزِ سِرْ كَسِ بَرِ نُوْمِزِ سَمِ عَبْدِ اللَّهِ
وَعَبْدِ اللَّهِ زَبَرِ وَحُسَيْنِ بِنِ عَلِيٍّ اَوَّلِي اِلِ بَطْمِ مِیْثُوْلَانِ بَا اَو
مَدَارِ اَكْرَدِ وَدَوْمِی اَهْرَجَا بَرِ اَوْظْفِرِ نَاجِي كَرْدَنْ بَرِ نِ وَزِنِهَا
كَمِ مَسْتَرْضِ حُسَيْنِ بِنِ عَلِيٍّ نِشُوْیِ كَمِ دُوْدِ مَانِ رَا كَمِ پَدِ رَا نِ مَآ
سَا اَلْهَارِ حَتِّ كَشِدَنْدِ نُوْپَا كَرْدَنْدِ نُوْ بَرِ اَوْ فَنَامِدِ اَلْمَعْبُودِ
نَشْتَنْدِ وَوَرِ صَدِّ دَهْرِ سِرْ بَرِ اَمْدَنْدِ نَا اَلْكَمِ اَخْخُشْتِ رَا اَزِ مَدِ
طَبِیْعَةِ كَمِ حَلِّ هَجْرَتِ جَدِشِ بُوْدِ هَجْرَتِ دَا وِ دُوْمَكَةِ نَزَلِ اَدْرِ

که آنحضرت ساکن شود از خوف هتک حرمت حرم خدا صحرای را بتدبیر
 بجز کرد و حرکت کرد تا اندر و وارد صحرائی کردی بر بلاد کردید
 در اینجا حال امر آنحضرت مرد شد چنان اینکه در هماغه از عالم با
 تمامی لشکر کفر و عناد را قلع و قمع نمایند و این منافی است
 با آنچه ذکر شد مآدام که اثری از آثار شریعت باقی است باقی است
 باطن احیانیت و خداوند عالم عباد را بر او مفهومی نمیکند
 و جنبه عباد را بر عبادت و بندگی بر معرفت مقدم میدارند و
 جواب میگویم از شبهات وارده در عدم ظهور صاحب الامر و
 الاخلاق عالم التوکل است باینکه شقی را خلق ننماید با وجودین
 بدار بصیران چنانکه گذشت جوارح و اعضای او را خشک کند
 و لسان و عروق و دست و پا و غیره را قطع کند باین ۵۵
 اساس که در تفسیر نبی ساعده چیدند فقد قتل الحنین
 فی تفسیر نبی ساعده و باینکه بقول امامت بادیشان مجاز
 نماید تمامی از صفحہ روزگار براندازد و این منافی است با
 آنکه مذکور شد چه اگر عاده الله بر این جاری بود که عاصی تلف
 شود و اتمام حجت بر او نشود و او و اتباعش امتحان کرده شود
 محتاج بدعا نیز نبود و اگر مصلحتی از برای اعمال با سبب باطنه

باشد چنانچه در زمان نبی بود بقدر احتیاج اعمال می شود و
 باینکه مثل پدر و برادر و بزرگوارش صلح نماید و انهم مصلحت نبی
 باشند و فوت و جراحت نبی اینه و اختراع مذاهب فاسده
 بدست یزید و معاویه علیه السلام و بر این امر رفتن و رفتن منجر با عدم
 امر و کلاست بلکه نبوت می شود و باینکه استمداد از اطراف و کائنات
 نمود و در ظاهر و از هر طرف که ممکن شود مکرر نماز نمایند و این
 امر موجب قضا و عظیم می شود و بندگان خدا همیشه در محاکمه
 بودند پدر بزرگوارش معانیه جل و خوارج بضر و ان و صفین
 نمود و مثل خیل صفین در اسلام دافع شده بود با وجود این
 مجانی نرسید و شریعت بخشد چاره بجز ظلم و انبها و دادن
 اطفال و عیال و انکسار جمیع احوال بود پس دوران بزرگوار را
 گرفتند و در ولایت غربت بان ظلم و جور شهید می کردند و
 اسبابش را عار و شکر کردند و سرش را بر نیزه کردند و با عیال و
 اطفالش شهر شهادت و پایداری کرد و اندک و صبر عالم و عیال
 را سوختند و دل جمیع موجودات را خستند جام فدای چنین
 بزرگوار که آب فراش را بر روی خود و عیال او بستند و شمر
 انچه موجودات را در دوارین مفتوح کرد و چنین دانستند آن

ملاعن که مصلحت دنیای ایشان در اینست و حال اینکه همین
باعث فوت شریعت و اصلاح حال دنیا و آخرت اهل بیت
انفراض دولت فاسد انزال عین گردید و بکار و بیکر الله
الله خبر الماکرین و هر عاقلی که ناامل کند و اندک اهلای دین
و اقامه آثار شرع حیز المسلمین در اینست و بجز اسیر فی دین
زمان ممکن نبود با بقای موجودات و عدم وجود قتل و فک
موجب اسباب ظاهره و باطنیه و این اصلح امور بحال مبدء و معاد
عباد بود بیکر انقدنا الله من شفا جرم المهلکات و من النار
و لیک کاش ما همه در مفاسد دنیا و آخرت میبودیم و انکا کل
همنه روی علی اکبر از خون طلق و مش زخمی شد و کلوی اصغر
نشان بر نمی شد تا چه رسد بیکار و روی چنین مظلوم که بجز
و جهانبان می لرزد و چیزی خونهای او می شود و السلام علیک
یا ابا عبد الله الحمد لله الذی اوضح ملک الکتاب اعظم بان
المصائب و اجر ملک التواب جعلک و جدک و اباک و امک
و اخاک و بنیک عبره لاولی الالباب یا بنی المائمه الاطیاب
الثالین الکتاب بحسب سلامی الیک صلوات الله و سلامه
علیک و جعل ائمه من الناس تهوی الیک ما خب من

تمسک بک و بحال الیک روحی فدک یا مولای نفسی مشیت
الیک و محبتی محرمه علیک و عینی یا کبر علیک و خونی علیک
طویل و اسفی علیک جارب و دعوی علیک ساکنه و فحمتی
علیک منابغه و زبانی علیک عظیمه و مصائبی بان جلجل
الیک همی و رجائی و علیک من مندی بکائی و السلام علیک
علی من استشهد بهن یدیک و رحم الله و برکاته بل چون چنین
شد بر هر ذی شعور و او را کی معلوم شد خست طینت و فضا
نبت و رحمت طوبی و انطا بغری جمیع و در انظار اولی البصائر
و الابصار و فر و اعتبار کردند و معلوم شد که مقصود
جز هوای نفس و طلب دنیا چیزی نبوده است و بعد از آن بزور کار
ائمه دیگر اگر طریقی از او و اخفا و ظلم را پیش نمی گرفتند حسن
ذلت انحضرت محوی شد و چنین صدایستند که ظلم از حضرت
از عجز بوده است نه بر مصلحت شریعت حرکت کردن با اینکه همیشه
اهل ظلام نابی بر اهل حق بودند و لهذا رسید از ظلم بربک
انائمه از اهل روزگار و چه رسید تا عتای را از نهایی بسیار
کردند و آخر الامر ایشانرا شهید کردند مکر عاقلید که هر یک
این ملاعن چه کردند و چه کنه های بر نیز خود را بر و دادند

مکر نشیند که بخندار بن ابی عبیده ثقفی از حجه اظهار دوستی
 خاندان و کرد بدن و گفتن در شهر و قبایل کوفان که غفر است
 که من بخونخواهی حسین بن علی مسلح می آیم و بر اندام این زیاد
 بی بیادان سعید را گرفت و در غل و زنجیر کرد و قتی که سرها
 شده و اسراء اهل بیت را وارد مجلس املعون نمودند هر یک
 در دست النعین بود و برب و دندان حسین مظلوم اشاره می نمود
 و می گفت حسین اظهار خلافت میکرد و خدا دروغ او را بر مردم
 زمانه ظاهر کرد و اشاره بعلی بن الحسین می کرد که این کتب گفتند
 علی بن الحسین است گفت ما شنیدیم که او را در کربلا کشتند
 گفتند او علی اکبر بود و مکالمه بسیار نمود و آنحضرت جوابها
 دوست میداد آن لعین امر بقتل آن حضرت کرد و آخر الامر التبا
 اسیران و نوچه و زاری بیوه زنان و بی پرستاران و یار بدین
 حلا و پیغمبر آخر الزمان را آن لعین از انقضد برکت و انواع بی
 حرمتها و از آنها که بخا نوا ده طهارت نمود و درین اثنا سخنان
 بنی ابی عبیده ثقفی را از حسین بیرون آورده بمجلس احضار نمود
 و اینهمه از آنها و هتک حرمتها را در حضور او نمود و شتمات
 بسیار باو نمود و بخندار نیز در غضب شد و حرفهای درشت با

زد و کشت

زد و گفت غفر است که بنی ابی عبیده ثقفی از حجه اظهار دوستی
 در غضب شد و امر بقتلش نمود و حضار مجلس مانع شدند و
 گفتند عشا بر او را بر این بلاد بسیار اند و همبکه با وجود اینکه تو
 او را در حبس کرده صغر من نمیشود انکفا کن و اگر او را بکشت
 فساد امر تو عظیم می شود پس امر باخراج او نمود و او با غل و زنجیر
 که بر کتفان از خدمت امام عالمیان علی بن الحسین عرضه شد
 و مکر نشیند که وقتیکه خبر آوردن اسراء با سرها بر بدن رسید
 در خارج دمشق در منزل جبرین جفری مشغول بود از جای خود
 برخاست و گفت نقوا العراب فقلت صبح ولا تلح فقلت
من البقی و یونی و از اینجا روانه دمشق شد و امر ببلضار اهل
 نمود در صبح ایشان را بدروازه ساعات شام آوردند و رفتن
 در دروازه نگاهداشته تا خلا بفر اجمع نمودند و بعد از آنکه
 داخل نمودند از بسراشان را در سر محله ها و کوچه ها و بازارها و
 مسجد ها و عمارتها نگاهداشته و غاساسان غمناکی
 کردند و شتمات کشته کان با ایشان شتمات میکردند و از ایشان
 کشته کان با ایشان از ایشان میکردند و غمناکی با او میکنند
 نمودند و از وزیر پدید ایشان را بمجلس خود طلبید و آنحضرت را

بطشت ملأ کذا نشند و در حضور آن ملعون آوردند اول دو
علی بن الحسین کرد و گفت حمد خدا را که پدر را کشتند آن حضرت
فرمود خدا لعنت کند کشته پدرم را آن ملعون در غضب شد
و امر مقتل آن حضرت کرد و از سو و عمل خود ترسید و گفت
خواهد آمد پس خواهی طلبید و قدی که در گردن آن حضرت
بود آنرا میساید که بردارد و عرض کرد میدانی خود چرامتی
این کار می شوم آن حضرت فرمود از جگر آنکه ترا برضت باشد
ملعون کنی یکی از دشمنان رسول را بجزم کنی خواست و ایستاد
تکرار نمود حضرت علی بن الحسین تغیر نمود و فرمود که هیچ کس
برای کار فاد و نیست آن لعین گفت اگر خواهم میتوانم آن حضرت
فرمود مگر آنکه فاش از در بن جدم بیرون شوی و سنت او را کنی
کزاری پس یزید و یان شامی کرد و گفت ساکن شو خدا هست
خورد کنند و او را از مجلس بیرون کردند و بیکر و آب افشاج
آن حضرت را افشاخت و بعد از آنکه شاخت نو بر کرد و دست
که بیکر و آب بام کلثوم گذاشته بود قطع کرد می شود که این
حکایت بسبب فاطمه و ام کلثوم هر دو واقع شده باشد پس یزید
لعین شراب طلبیده غدیری را میاری کرد و غدیری بر سر میوز

آن حضرت میر میخت و بر و آب ابی مخفف چوبی از خضر دان
دست داشت و بشنایای آن حضرت شاره می نمود و این شعر
میخواند یا حسبه قلع من لوی تلح فطشت من الجین
کانه تهاجت بود و این کف دانت الضرب یا حسین و آن
حال جاریه از خضر یزید بیرون آمد پس نظر نمود بوی یزید
اللعنه و دید که چوب بر دندانهای مبارک او میزند بفریاد آمد
گفت قطع الله بدک و رجلیک و احرقک بنار الدنیا فذلک
نار الاخره انت کت ثنا با طال ما قبلها رسول الله یزید
بجاریه گفت خدا سر ترا قطع کند چه سخن میگوئی جاریه گفت
ای یزید بدان که من در میان قوم و قیصر بودم دیدم وری از
آسمان کشوده کرد بد تا کاه نزد بانی دیدم از نور که از آسمان
گذازیدند تا زمین و در جوانی فریاد زل کردیدند و لباس
ایشان جامهای سبز بود و برای ایشان بساطی کشیدند
از زیر حید هشت و نور آن بساط از مشرق تا مغرب را
مزد که فتر بود و بساط ابر وسط هوا پهن کرده بودند تا کاه
مردی که رویش چون ماه تابان بود خوش فامش و اندام بود
از آن نزد بان آمد تا بر آن بساط نشست و ندا کرد با و از

بلند که با ادم اهبط و با اخی موسی اهبط و با اخی عیسی اهبط
پس دیدم زنی که ایستاده است و عوهای سرش پریشانست
و ندای کند و میگوید یا اخی حواء اهبط یا اخی هارۃ اهبط
یا اخی مریم اهبط یا اخی خدیجه اهبط و نادای هاتفت بقول
هذه فاطمة الزهراء بنت الرسول محمد المصطفى و زوجة علی
المرضی ام الحسین سید الشهداء و نادت یا ابی الانزی ما
فعلت انک بولدی الحسین و قال یا ابی ادم الانزی ما فعلت
الطغاة بولدی الحسین من تعبدی خداوند شفاعت دارد
روزی است بایشان نرساند پس جمیع حاضران بسیار گریستند
مخو که ملک از گریه ایشان بگریه درآمد پس دیدم بقدر شاد
هزار مرد که هیچک از ایشان صاحب کیمه نبودند پیش روی
ایشان جوانی آمد که اوصاحب کیمه بود و در دست او لوائی سبز
بود و در دست انهای دیگر چهره ها بود از آتش دیدم که ایشان را
میل دارند و می گفتند بیکر صاحبان فائز را و سوزان پس در
آنوقت ای بزرگوار یاد میکردی که النار النار این المیزان النار
پس دیدم روی بخش خود بان کثیر نمود و گفت وای بر تو این چهره
است که میگوئی میخواهی که مرا بجا آندهی میان اهل ملک من

و دعا با و عاقبت مردمان پس امر کردند تا آن عقیقه کردند و زدند
مقدمه خامسه در اخبار و آورده بر مقدمه بودن این جود
برای انبیا است بدانکه حکایت ادم و پناه بردن خالت بخدا
از اینکه خلقی با در روی عرض از من خلق کند که من او کنند
و قال الملكة اجعل فیها من یفسد فیها و یسفک الدماء و
یحرق فسیح یحرق و یفقد من لک قال انی اعلم ما لا تعلمون و کذا
برایتی حضرت ادم دارد و فرار بر این بود که ادم هبوط باطن
نماید و هر جا که قدم گذارد شهری و محصوره بر باشد و هم
باقی انبیا و اولیاء هر یک باقتضای زمان و تاثیر فلک ایشان
و مثبت ملک قدر این عقبات و این در این عباد برای ایشان
بود مثل حضرت یحیی که بخواجهش حضرت زکریا باشد تا رسید
حضرت خاتم الانبیاء و وعده فرمود و چون من از غره که مسلمین
با کفاد در بدر که در سال دیگر در احد مسلمین مغلوب خواهند
و در غره احد دندان مبارک آن حضرت شکست و خمر رسید
الشهدا و بعد خبر شهادت رسید و صد مرتبه بسیار بر اسلام واقع
شد و بعد از آن حضرت شامه رضی علی و رسید و مگر حضرت
رسول و خبر از شهادت آن حضرت میداد و کاهی میگریست و

میفرمود این اکنون اذ اخضب هذه من هذه و اشاره بحاجس و
 راس مبارک امیر مؤمنان میفرمود و هم چنین باقی ائمه که هر یک
 بیشتر خبر از شهادت خود میدادند مثل حضرت امام رضا و حضرت
 امام علی النقی و حضرت امام موسی کاظم و میفرمودند که این دفعه
 ما عیدین برین گذریم و اما مصیبت امام حسین علیه السلام که در
 این مرکز غمناک بود و قیامت صغری بود که در روی زمین واقع شد
 پس روایات و حکایات و کمال است بر اینکه مشیت و حکمت الهی
 مقتضی تقدیر این شده است لا تعد ولا تحصى و معدودی
 از آن رفتند کلاک بیان می شود **حدیث اول** از کتاب جامع
 الاسرار منقول است که چون خلافت عالم حضرت امام را از کم عدم بعصر
 وجود آورد و حواریان از فاضل طینت و پهلوی چپ آنحضرت خلق
 کردند و ایشان را در بهشت غنیمت برشت جای داد و ایشان در آن
 مکان شریف بفرج مشغول بودند و عکس جمال خود را میدیدند
 و میگفتند خدا یا در ملک و ملکوت و حبیب و جبروت آیا از ما بهتر
 صورتی آفریده باشی که ناگاه جبرئیل علیه السلام در رسید و ایشان را
 مأمور بسیر کرد و این در اثنای سیر نظر ایشان بیک قصه افتاد که از
 یکدانه یا قوت بود و در آن قصر را بسته دیدند از جبرئیل پرسیدند

که در میان

که در میان این قصر چه است جبرئیل گفت عمر خود را ندانم اما
 سواره است در کوشش فلک که هر سی هزار سال یکبار طالع می شود
 و بر کرد فلک میگردد و من سپه نژاد باران سواره را دیده ام شاید
 زیاده دیده باشم و سترای قصر را ندانم ادم استغفار ستر این
 کار را از پروردگار و نمود جبرئیل صوبه قریب جلال شد بعد از
 ساعتی را جمع نمود و بشارت فتح بآورد و در رکشود ادم
 و حواریان داخل آن قصر شدند و مشغول بسیر بودند تا رسیدند به
 اعلی تختی بدندان با قوت سرخ که اطراف او را کواکب خشنود
 متورس ساخته بودند و وزن زیبائی بر آن تخت ارام گرفته و تاجی
 نور بر سر نهاده و طوقی از زبرجد و طلا در گردن انداخته و در
 کوشواره از دود در کوش کرده و صد هزار حور در گردن آن تخت
 دست او بپوشیده نهاده ادم و حواریان را قابل غلامی
 کثیری این صورت بنیستیم این چیت و کسب جبرئیل عرض کرد که
 این صورت دختر خیر المرسلین است و این تاج که بر سر او است
 حضرت رسول است و این گردن بند صورت شوهر و امیر المؤمنین
 است و این دود در کوشواره عرض خداوند پیشوایان است که
 ایشان باین علو شان و سمو مکان چه گمانند جبرئیل گفت

اگر ایشان بودند و حواء و زمین و آسمان خلق نمیشد حضرت
 آدم اسماء ایشان را از جبرئیل استفسار نمود جبرئیل گفت محمد
 و علی و فاطمه و حسن و حسین علیه السلام آدم گفت این دو کوه
 یکی کوه است و یکی سرخ است جبرئیل گفت اینها شیطان و دوزخ را
 اما مان هدا میدی از ایشان را بر هر هلاک کنند ازین جهت
 زنجیر سبز است و یکی را بر تیغ بید ریخ با هفتاد و دو تن پادان
 برادران از پای دوازده نفر ازین جهت رنگ او سرخ است پس آدم و
 و حیدشان بغم مبتل شدند و صدای گریه بلند کردند و این اول گریه
 بود که بنی نوع انسان برای سیدانش و جان نمود پس ملائکه
 می آمدند که بگریه ایشان و آدم و حواء را تفریب می گفتند و بعضی
 چنین یافته اند که شاید مجمع تغیر ایشان در این حال بیت القراع
 باشد چریت الصراح اول حدیث است که خلاف عالم ملکوت
 اعلامیجه اصحاب خبر بدعا بالامقده و مفرکه دهات
حدیث دهم مروی است که حضرت رسول در شب مراجع
 چون داخل بهشت شد جبرئیل سیدی با و دادان حضرت سید
 شکاف دید حوریه از میان او بیرون آمد که مرکبان چشمافش
 مانند سینه که کس سپاه بودان حضرت بان حوریه فرمود که

از کتب

از کتب منی انجور به بیان حال کریم و گفت من از حبس مطلق
حدیث سیم از احادیث مشهوره است که روزی حسن بن علی
 نواز برای خود از حضرت رسول خواستند تا کاجبرئیل از جانب
 رب جلیل باد و حله سفید نازل شد و عرض کرد که پروردگار ترا
 سلام میرساند که این لباس عید است که از برای تو کوشاده عرش
 خود فرستادم جبرئیل عرض کرد که هر یک هر یک که خواهند
 برای ایشان لباس از من عرض کردند من رنگ سبزی خواهم پس
 عرض کرد من رنگ سرخ میخواهم پس جبرئیل آب بر چرخ حضرت
 رسول دست مالید آنکه از حسن بود سبزی شد و آنکه از حسین
 سرخ شد جبرئیل از مشاهده این احوال کریم حضرت رسول
 از کیفیت کرمیت استفسار نمود جبرئیل عرض کرد که در این
 حال تربیت که کشف آن مصلحت نیست حضرت رسول فرمود
 که با جبرئیل تران چیت جبرئیل عرض کرد که حسن بعد از تو و
 علی و فاطمه و هر ستم شهید میکنند و از این جهت رنگ بدنش
 سبزی شود و حسین را بر تیغ ستم در دشت پرخت و غم با هیچ
 یاران و اصحاب شهید میکنند از این جهت رنگ بدنش سرخ
 می شود **حدیث چهارم** مروی است که حضرت رسول در وقت نماز

از این دادی اعتبار حسین الملبس بود و بر سر او فرمود
 مالی و لیزید لعنة الله **حدیث پنجم** مرویست از حضرت رسول
 که در شب معراج دو قصر دیدم یکی سبز و یکی سرخ از جبرئیل پرسیدم
 که این دو قصر غالی که در بهشت مثل آن ندیدم از کس است جبرئیل
 عرض کرد که قصر سبز از حسن و قصر سرخ از حسین است
 آن حضرت فرمود از حسن چرا سبز است و از حسین چرا سرخ جبرئیل
 گفت که حسین از بهر شتم شهید میکند و حسین را با بارافش
 بر تیغ و بجز و اله شهید میکند مثل ایشان در بهشت مثل
 بدشاشانست و در حین وداع اینجانبان خانه **حدیث ششم**
 مرویست که حضرت رسول طغیاء بسیار و نوازش میکرد و فرمود
 این طفل شباهت بسیار با حسین دارد و دوستی بسیار با حسین
 دارد و در دو کاتب حسین و صحرا می گریه و شهید می شود و آنچه
 مورخین نوشته اند از طفل حبیب ظاهر علیه الرحمه بود
 بالیتنا کثما معرفه قوز قوزا عظما **حدیث هفتم** مرویست که
 هنده زن ابی سفیان که پدرش زندان پیغمبر را شکست و خود
 جگر حمره را میکید و پدرش را با امیر مومنان منازعه نمود و پس
 پسرش سر حسین را با اسیران شام آورد و در روزی بخند

حضرت خنی ناب آمد و گفت خواجه دیدم که از فرج من شماره بزرگ
 سپاهی بیرون آمد و از شماره بزرگ شماره سپاه کوچک بیرون
 آمد و از جانب شرق افتاب بزرگ نورانی ظاهر شد و از آن
 افتاب بزرگ افتاب کوچک بیرون رفت و آن شماره کوچک سپاه
 بر آن افتاب کوچک نورانی حمله کرد و او را منکشف نمود و حضرت
 رسول هم گریست و فرمود که دور کنید این ضعیفه ملعونه را بعد
 آنکه هفت بار نوشتند حصار از آن بزرگوار سوال نمودند که چه چیز
 باعث تغیر و حزن و کرب شما شد فرمود که افتاب بزرگ که از
 فرج نحر او بیرون می آید معویه علیه الها و بر است و آن شماره
 کوچک سپاه که از آن بیرون می آید بزرگ است که از نسل معویه
 بیرون می آید و آن افتاب نورانی بزرگ علی است و آن افتاب
 کوچک حسین است و بزرگ بلید بر حسین حمله میکند و او را از
 صفحه روزگار برمی اندازد **حدیث هشتم** مرویست که علی
 داخل مدینه شد و استفسار خلفه رسول را نمود و در زمان
 خلفاء با ملل بود چون خلفه را با و نشان دادند و گفت
 خواجه بدیدم و از خواطر مرغم است او را بگو و بگو که تغییرش
 چیست آن ملاعین و ابله نشان بر او خندیدند شخصی باو

گفت امیر مومنان از استفسار عما که مشکل ترا او حل میکند چون
بجانب رسیدن حضرت فرمود که خواب تو با تعبیرش با حسین
حضرت امام حسین را حاضر کردند و اعراب خواب بدین خود را
بر او عرض کردند آن امام مظلوم فرمود که خواب بدی که سناوه
بسیار از حجاز طلوع کردند و بخت عارف رفتند و در آنجا عرب
کردند اعراب گفت صدقش با بن رسول الله تعبیرش اینهاست
حضرت فرمود که از شنیدن کلمه و برادران و فرزندان من و حجاب
من که از حجاز طلوع میکنم و در اعراف در زمینیکه او اگر یار
میکوند غریب میکنم آن اعراب بسیار گریست و دست و پای
آن امام مظلوم را بوسید و **الحمد لله** **مرویه** است که
حسین روزی بر حضرت رسول وارد شدند آنحضرت ایشانرا
در بغل گشاده و همان حسن و کلوی حسین را بوسید حسین غمگین
شد که گفت ای پادشاه عرض کرد ما در کفایت آنحضرت رسول
عرض کرد آن حضرت فرمود در این تری فاطمه امرا و کرد که
فرمایا آن حضرت فرمود که حسین از هر شهید میکند و صدقه
پاره حکمش از دهانش بر زمین میریزد و حسین را به تیغ ستم
شهید میکند و حجرش را بر حجر میریزد **مرویه** است که

روزی حضرت رسول در خانه ام سلمه بود که جناب امام مظلوم
داخل شد پس آن حضرت را در بغل گرفت و بوسید و گریست
ام سلمه عرض کرد که چرا گریه میکنی آن حضرت فرمود که زود است که
این فرزندان مرا در صحرائی که بلاد بنی امیه حفاکار شهید میکنند
با باران و میوه و موضع شمشیر و تیغ و نیزه هار این است
در آن کرد و قبضه از خاک کربلا برداشت و بام سلمه داد و عرض
کرد که این را در شیشه بریز و قتی که اینجا خوش شد بدان که حسین
شهید گرداند ام سلمه میگوید که من در روز عاشورا در خواب
بودم حضرت رسول را در خواب دیدم عبا را الود و پریشان و
گریه کنان عرض کردم که کجا بودی و چرا این احوالی فرمود که من
سرگشته پیرم حسین بودم او را در کربلا کشتند من هراسان از
خواب بیدار شدم و بر سر شیشه رفتم دیدم خون از بالای شیشه
میچوشت **حدیث یازدهم** مرویه است که وقتیکه خواست حضرت فاطمه
بجانب امام حسین را حامله شود جبرئیل را نازل شد و عرض کرد
که خداوند اعلیٰ میخواست پسری علی عطا کند که او را شهید تیغ
الله نمایند در کلاب غریب او را با باران شهید کنند اگر ارض
هستد بگوید حضرت رسول فرمود مصلحت را بیکار است

جبرئیل عرض کرد بجهت نجات امت حضرت رسول فرمود راستی
و هم چنین امیر مؤمنان بعد حضرت رسول این امر را بحضرت
فاطمه زهرا در میان گذاشتند فاطمه بسیار گریست و عرض کرد
فرزند من که داغ بر دل گذاود چه عذر دارد آن حضرت فرمود در
نجات امت من و شیعیان شومر و پسران من میباشد آن حضرت
باه و ناله ارضی شد پس خداوند عالم بایشان عطا فرمود و مکرر
این احباب را از حضرت رسول و جبرئیل و امیر مؤمنان و حضرت
اما محسن و خودان بزرگوار و اصحاب اهل بیت و جسد گرامی
مذکور می شد **حدیث دوازدهم** مرویست که روزی امیر مؤمنان
طفلی غریب و بیگس را بخواند آورد و بحضرت اما محسن فرمود
که نوحه را بگویند آن حضرت نوحه را بگفت و آن را بگفت
که ناکاه حضرت امیر مؤمنان روید و او گذاشت و گریست
اما محسن فرمود که چرا مگر نمی گوی نوحه می گوی آن حضرت فرمود
که پاره ای ای ایست که آنوقت که اطفال نود و هشت گریه بکنند
تنها و و بگردد و جبران شده اند و ایشان را بگو فریاد می بینند
و در خرابه ها جا می دهند که بقیه باحوال آنها می کند **حدیث**
سیزدهم مرویست که وقتی که حضرت عباس متولد شد امیر مؤمنان

دستاور گرفت و بوسید و گریست ام البنین از کیفیت این حرکت
استغفار نمود امیر مؤمنان اول در کتمان او گریست و او را
کرد و برادران مطلب این حضرت فرمود دستهای این طفل را در
حسین مظلوم در عراف در لب شط فرات می اندازند و او را شهید
مینمایند **حدیث چهاردهم** از ابن عباس مرویست که وقتی که بعضی
می رفتیم بوادی هولناک نبودیم که رسیدیم امیر المؤمنین فرمود که
ایا می شناسی این زمین را عرض کردم نه فرمود اگر بدانی که این زمین
چهار سال خواهد شد هر این مثل من خواهی گریست پس گریست
و این مبارک و سینش از شد و اصحاب غمی گریستند پس فرمود
ما لی ذلّ الی یسعیان ولا یلبوا الحرج بجد الشیطان پس فرمود
گریست و نماز کرد و گریست و نجواب رفت و بعد از خرابه بیدار
شدن فرمود که در منام دیدم مروانی فرمود آمدند با علمهای
سفید و شمشیرهای خود را بسته اند و در این وادی جمع
شدند و دیدم حسین را در دپای خون در این وادی غوطه بخورد
و آن مردان سفید از آسمان نازل شدند و می گفتند یا ال محمد
انکم تقتلون علی ابدی الامر و التار و هذه الحجة یا ابا عبد الله
الیه استناقه ای امیر عباس بگو و این صحرای فحش نما بفرما

بر ناز و عفران پس آنحضرت بدهم و غم بود و من رفتم و از آن
 پیشکاهها جمع نمودم و بخندم آن حضرت را و دردم و فرمود این
 پیشکاهها بی است که وقتیکه عیسی بریم بایزادی آمدند که
 اهوان این صحرا بسبب علف بخورند سرا و او را از خلد و عالم سوال
 نمود جواب از اهوان شنید که بسبب خبز امیرسلیمان را بایزادی
 شهیدی شود ماها را چو ناز بسبب خوردم آن حضرت دعا کرد
 که این پیشکاهها بنمان شکل باشند تا پدید حین از این صحرا
 کنایه نشکند و اندازند تا رسیدن در اینجا پس صد و نهمین داد
 که نگه دار تا وقتیکه حسین مظلوم شهید شود و انوقت خواهی دید
 که همه اینها خون می شود این عباس میگوید من اینها را در اسبین
 خود دسبیدم و نگه داشتم تا روز عاشورا که دیدم فغان از
 خوانم سلمه بلند شد چون بدانجا شدم خبر قتل حسین خون
 شدن شیشه تربت حسین را دیدم چون رفتم و نظر در امانت
 امیرالمؤمنین کردم دیدم آن پیشکاهها هم خون شده اند **حدیث**
پایزدهم مردی که روزی امیرمؤمنان و عظمه مفرمود فرمود
 که سلفی قبل آن تقف و بی سعادین برخواستند و گفتند
 موی سر من چندان آن حضرت مغر شد و فرمود که حبیب

رسول الله فرمود که این سوال را در چنین حال از من میکنی و خدایه
 نویدم که نازده براه افتاده است او پس مرا می کشد **حدیث**
 مردی که حسین را محسن عرض کرد در وقتیکه آن بزرگوار را از
 داده بودند که کوزه را بمن ده تا بیا شام آن حضرت فرمود که آب
 شهادت بود و در کربلا است **حدیث هفدهم** مردی که حضرت
 امام حسین را وقتی حضرت امام حسن را عرض کرد که بزرگوارم
 شهیدی شوی فرمود بلی اما در بیغ از تو که با یاران بر تیغ نسیم
 شهیدی شوید **حدیث هیجدهم** مردی که بغوی حضرت
 امام حسن را بباسم داد و فرمود که هر وقت که افواج هوم و امواج
 عزم بر تو وارد می شود این بغوی را با زن و عصبه و زان و عظام
 حضرت فاسم و قبیله و صحرا می کربلا استجازه میدان از شاه
 شهیدان کرد و آن حضرت قبول فرمود فاسم سر در حبیب گفت و فرمود
 بوده و صفت پدر بزرگوارش بخاطرش آمد چون بغوی را باز
 کرد و پدر نشنید فاسم از اعانت عم بزرگوار شد دست بردار
 و در انوادی پر شور و محن و راتنها می گذارد و در رکاب اینجانب
 منضم شهادت را در باب زینهار که در خیمه نمائی و در طریقه جانبا
 اهتمام نمائی پس فاسم بغوی را بخدمت عم بزرگوار آورد و آن

چون تو بنده را بدی قاسم را اجازه میدان داد قاسم کوشید و راقا
 عم بزرگوارش نابینا شد پانیا لستم سئور کرد بدو سر بر سر
 رفت و متفرق در بلدان شدند تا آخر و یکی از فرای ری بایش
 که از حضرت امام مظلوم منولد شده بودند بر این حساب
 مناقب نوشتند که خون شد و حال بقعه آن امام ناده
 معروفست و تفصیل از در کتاب بحری البکات نوشته ام **حدیث**
نوزدهم مرویست که عمر سعد با حضرت عرض کرد بعضی شما
 اعتقاد آنست که من تورای گفتم آن حضرت فرمود آنها سفيه
 نیستند آنها علماء و صلحا هستند من یقین دارم که بعد ازین امر
 تو دیگر کندی عراف را می خوری مگر قلبی **حدیث بیستم** مرویست
 آن حضرت در منازل سفر که بایران نام بجهت باز آمد
 و میفرمود که سر او را برای من فانی برودند و بسیار از کوفته
 میکرد علی اکبر عرض کرد که آبرو ما مگر بر حق نیستیم آن امام
 و الامام فرمود که حق با ما است و ما با حقیم آن امام زاده
 مظلوم عرض کرد پس چه بک از کشته شدن **حدیث بیست و یکم**
بکم در وقتیکه حضرت محمد حقیقه در مکه مانع آن حضرت از
 و آن حضرت وعده استخاره داد و ادو حج فرمود تا فافله کشا

شهادت بار کردند محمد حقیقه بخدا آن حضرت آمد و عرض کرد که
 وعده استخاره شد آن حضرت فرمود که بدم رسول را در خواب
 که فرمود **حدیث بیست و دوم** در شب
 سبایا و فی ایدی الطالمین اشاری **حدیث بیست و دوم** در شب
 غاشو و اصحاب اهر یک جمع فرمود که من بهت خود را از گردن شما
 برداشتم و هر که میخواهد برود که فرط در این وادی بر باد و محن
 صدای ناله غریبان و العطش که در کان مرا نشنوید بدانید که فرط
 من در این وادی کشته می شوم و بخون خود غشته می شوم و هر که
 با من هست کشته می شود پس هر یک در اطراف بادیه متفرق شدند
 که در صبح غاشو را ندانند از برای آن حضرت مگر چهل و دو نفر و باقی از
 مخالفان حضرت ملحق شدند **حدیث بیست و سوم** از علی بن الحسین
 مرویست که فرمود من در صحرائی که ببلد در قنکاه خود را در غل و
 زنجیر علیل دیدم و پاهای مرا از زنجیر شکم شتر بهم بسته بودند و
 بدنه های انور اطهر پیر بزرگوار و برادران و الاشیاء را غلام
 عالی مقدار و عمر زاده کان و صحابا بخیار و رفیقان را دیدم که
 برخاک هلاک افتاده و عظام در میان کشته گان و پلان و
 خواهرانم حیلان و باقی عورتان سرگردان دلبسته اند و طاقم

طاقتند و از حال طبیعی بیرون شدم نزدیک بود که مرغ دوجم از
 قفس بدن پرواز کند که ناکاه عمه ام زین خواتون پیش آمد و فرمود
 ای عمه ما لک تجود بنفسک یا بقية الآباء والأجداد این
 وعده است که جد ما رسول الله داده بود و مقدر شده بود
 گفتم بچه بخوکفت و گفت که جد ما رسول الله با حضرت امیرالمؤمنین
 و جدّه ان فاطمه و عمت حسن و پدرش عین مظلوم منشته بود
 پیغمبر مسموم و مرده بود باین جمعیت که ناکاه جبرئیل نازل شد گفت
 یا رسول الله امیرالمؤمنین مرا سرشار در محراب عبادت می شکافد
 و فاطمه اش را در پیشگاه لوی او میزند و محسن را سقط میکند و
 پهلویش را می شکند حدیث را بر هرستم شهید میکند و حیث
 را بر تیغ الم در صحرائی که بلا بایا و افش سرازیر خدا میکند پس حضرت
 رسول امجد افشاد و کسب کسبیت بسیار و فرمود که در آخر
 الزمان از امتان رسول خداوند نشان جمیع را بیکدیگر اندک
 ایشان بخره مصیبت حین خیری نیست و بر آنحضرت میگردند و
 محاسن و محافله که مصیبت در اینمانند و ایشانرا حدیث و بدت
 شفاعت میکند و و ابان از آن بزرگواران درین باب فوق
 حد احصاست و بسیار از پیغمبران سلف را مطلع بر وقوع این

واقع عظمی نمودند **حدیث بیست و چهارم** منقولست که آدم در طلب
 حواء میگردد و بارش کربلا رسیده غم و اندوه او را بسیار فرزند
 و بر زمین افتاد و پای او مجروح شد عرض کرد الهی هَلْ حَدَّثَ
 مِنِّي ذَنْبٌ حَتَّى يَرْسِدَ كُنْهَ سَبْطِ مُحَمَّدٍ وَرَأَى مَكَانَ شَهِيدِ
 مِي شُود خواستم تو هم در لعنت کردن بر قاتل او شریک باشی بر
 قاتل او لعن کن آخر تو زبانی می شود و مطلب بر آورده می شود
 زهی سعادت کسی که خوش و محلی که خون آن بزرگوار ریخته می شود
 ریخته شود غم مخور که از این بلیه خلاصی یابی پس آدم ملعن بر
 قاتل آن حضرت فرستاد و بعد از آن سلامت روانه شد و
 بچهار خطوه بعرفات رسید و برکن آن لعن خواراد و یافت
حدیث بیست و پنجم مرویست که نوح نوحی الله چو کشتی است
 و پنج منج با الهی بر او زود و وسط کشتی صد و بیست و چهار نفر از
 منج و انبیاء بود فان پنج منج را دوراد و بالای کشتی زود
 طرف یمن و بسیار دوراد و پایین کشتی بهمن بخود و
 یکی را بر صد کشتی زد چون منج بخین را فر و کوفت از کشتی
 خون بیرون آمد و ناله از او بلند شد که دل نوح شکست کیفیت
 را متفحص شد خطاب رسید که این پنج منج علامت اعیان است

و این پنجین علامت سید الشهداء است و از آنکه خوار
شهر می کنند نوح و جبرئیل هر دو که هستند نوح بر کشتی سوار
شد چون بارش کرد و رسید باد وزید و چند دفعه کشتی را طوفان
نمود نوح عرض کرد الهی چه واقع شده است خطاب رسید که
حضرت ابراهیم را اینوادی شهید می شود خواهستم نوحم در عقب او
شریک باشی و اگر بخوای سالم از اینوادی بگذری بر قاتل او لعن
کن پس نوح بریزید بلیل لعن نمود و کشتی از گرداب بیرون شد
عبور نمود و بزودی مجودی رسید **حدیث بیست و هشتم** مروی است
که حضرت ابراهیم بر اسب خود سوار شد و از اینوادی عبور نمود
بسر در آمد و ابراهیم افتاد و سران حضرت شکست و خونس جاری
عرض کرد الهی چه واقع است خطاب رسید که سبط پیغمبر آخر الزمان
در اینوادی شهید می شود خواهستم نوح در بلا با او شریک باشی و خ
نویز ریخته شود و با خون او مخلوط گردد اگر بخوای سالم از این
وادی رد شوی لعن کن بر قاتل او پس ابراهیم لعن بر قاتل او فر
استد
اسب زبان فصیح امین گفت ابراهیم فرمود که نوح سبب این
میگویی عرض کرد که من بشا امتان ملعون مثل تو ظلیل خدا
بر زمین زدم و چون اسمعیل پسر ترا برای ذبح بقر نگاه برد

و نوح

و مشغول ذبح شد خطاب رسید که در میان مخلوقات که را از هر
دو ستر میداری عرض کرد جیبت متحد برام خطاب رسید که اگر
فرزند او کشته شود و ملت بسیاری شود با فرزند خودت عرض کرد
که بر فرزند او بیشتر از من می شود خطاب رسید که او را با لب تشنه
شکم گرسنه با پاران شهید میکنند ابراهیم کرد بش و مخزون شد
خطاب رسید که ما تو را ذبح را بسبب همین تو عطا کردیم پس نوح
رسید و قدسیا **بذبح عظیم** و چون ابراهیم فطره بخور نمود و
کر بلا را فهمید قال انی سقیم و از خداوند خواست که شعله
پیغمبر شود و آن من پیغمبر را ابراهیم **حدیث بیست و نهم** مروی است
مروست که حضرت اسمعیل که سقند افشار صحرائی که بلا آورد
و آنها چرا نکردند شبان حضرت اسمعیل عرض کرد آن حضرت
استفسار شد از عالم بالا نمود خطاب رسید که از آنها پرس چون
از آنها پرسید گفتند سبط پیغمبر آخر الزمان در اینجا با لب تشنه
و شکم گرسنه شهید می شود چگونه ما در اینجا آب و علف بخوریم
پس حضرت اسمعیل بسیار کرد بش و بر قاتلش لعن نمود و از آنجا
عبور نمود **حدیث بیست و دهم** چون موسی بر زمین کر بلا رسید
سند تعلینش گنجینه شد و پاهایش مجروح گردید عرض کرد پرورد

چه کرده ام خطاب رسید که سبط رسول در این زمین شهید
می شود خواستم خون تو را بخورم و مخلوط شود پس موسی لعن بر قاتل
حسین نمود و نیز روایتی که خلافت عالم بحضرت موسی فرمود که
امتان پیغمبر آخر الزمان بده مصلحت تفصیل بر بسیار ام دارند
که از جمله آنها عاشورا است عرض کرد که عاشور و حبیب خطاب شد
که در بوم عاشورا سبط پیغمبر آخر الزمان شهید می شود و امثال
احمد مختار و در آخر الزمان بر آن کشته می شوند و فامه مصیبت و
انجذاب نمایند و باین سبب ابرایشان عظیم و ثواب بسیار برای
ایشان خواهد بود پس موسی از خدا خواست که آن حضرت را از آفة
محمد بگرداند و وقتیکه بطور میرفت بیابانی عرض کرد که بخلاف عالم
عرض کن که یا اسم خود را در اسم الرحمن بگذارد و یا هجتم را خاموش
کن چون موسی بطور سینا مشرف شد متفعل از عرض بیابان
شد خطاب رسید که آن بیابانی چه گفت با تو عرض کرد خدایا
تو خود عالم بر جمیع اشیا هستی و مخلوقات ناقص العقولند خطاب
رسید که صحرائی که بلاد را بان بیابانی بنما چون صحرائی که بلاد را
از هر جهت از طور بان بیابانی نمود و بیابانی نظر کرد دید که نو
جوانان شمشاد قداز یکطرف بر خاک هلاک افتاده و از

بگرفت

یکطرف لشکر بسیار با شمشیر و تیغ و سنان جان سنان دور
بک بزدگوارا اگر فتنه و هر چند میگوید که مرا راه دهید تا بگویم
صحرا درم راه ندادند و بر او حمله کردند و او را شهید کردند و سر
این سروران را بر نعل سنان نمود پس کت بتاراج خیمها
کردند و جمیع آن عورتان پیکس را در آنزادی پربلا و محن متفرق
ساخند و خیمهای ایشان را آتش عدوان زدند و ایشان را
غارت کردند و تنهای شهیدان را پامال ستم اسبان نمودند و
ان اسرار را بی چادر و لباس بر سر نفس گشته گان خود آوردند
و ایشان را جبر و عنف از سر ایشان برداشتند و بر شتران سوار
کردند بی جهاز و باغل و زنجیر بکشت و خواری لزان صحرائی
بردند افشاد و ضعف نمود چون بهوش آمد استغفار و استغفا
نمود عرض کرد که بچشم و عادل و حکیم است **حدیث بیست و نهم**
عبدی با حوارین بصحرائی که بلاد اندیشی بر سر راه آن حضرت
و سر کشی نمود آن حضرت فرمود که مگر تو ندانسته که خون انبیا
و اولیا بر حیوانات حرام است شرع من کرد بل در این زمین
سبط حمیرا را سلبین شهید می شود و نالین بر قاتل او کنی از
اینزادی نمیگذارد بگذری آن حضرت لعن بر قاتل حسین نمود

و حواریین امین گفتند و از آن وادی عبور کردند **حدیث سیام**
 سلیمان بن بریاطش نشسته بود بر صخرای کربلای پیاپی
 نمود که فاکاهه سیاط در حرکت آمد و نزدیک بود که خلقش برین
 و وزیر و عرض کرد الهی چه حادث شده است خطاب سید که سبط
 خیر المرسلین حسین مظلوم در آن سرزمین شهید می شود و لعن
 بر قاتل او نکستی سلام ازین وادی بخواهی گذشت پس حضرت سلیمان
 لعن بقاتل آن حضرت نمود و جمیع تابعان امین گفتند و از آن
 صحرای عبور نمودند **حدیث سی و یکم** مرویست که حضرت ذکر تأ
 اسما الی عبارات از دست قلم و علامت نمود و خلاص عالم آن
 اسامی را تعلیم آن حضرت نمود آن حضرت مداومت بآنها نمود
 و اسم هر یک را که میبرد مکتور می شد چون با اسم حسین مظلوم را
 مغموم شد عرض کرد الهی سبب چیست که وقت که من اسم محمد
 و علی و فاطمه و حسن را میبرد مکتور می شوم و هر وقت اسم حسین را
 میبرد مغموم می شوم خطاب سبط ابی بصیر رسید که کاه
 اشاره بکربلا و اشاره به لاک اهل بیت و یا بنی مفلحون
 و عین بعثه طاهره و صادق اهل بیت پس عرض کرد که سبط
 پیغمبر تو را میکشند و دل او را به زمین امر می سوزانند و ایندی

را بر جگر این بزرگواران میکشند ازین پس تا سر و زانو خانه بیرون
 نیامد و مشغول گریه و زاری بود پس از خداوند عالم مسئلت نمود
 که فرزند من با و کرامت نماید و او را فریفته حب او گرداند و در
 او در راه خودش شهید نماید و دلش را بواسطه او بسوزاند
 تا با حضرت ختم المرسلین شریک در مصیبت باشد **حدیث سی و دو** مروی است که آن
 و کلمه بحکم که من قتل یکتا **حدیث سی و دو** مروی است که آن
 مصیبت سابق بر وقوعش مکرر بر اهل بهشت تذکره شد و بر
 ملک که بیان شد و تمامی از این جهت نمکین شدند و قلم در حین
 ثبت احکام بر لوح چون مأمور بثبت این قضای شد گفت خداوند
 مراد از آن مصیبت شریک کردن پس قلم از این داهیته شوی
 نوشت و ازین است که قلم بدون شوق غنیو یک **حدیث سی و یکم**
 از میثم تمار مرویست که گفت بخدا قسم که می کشند این امت
 پیغمبر خود حسین مظلوم را **حدیث سی و یکم** از ابی ذر رضی الله
 عنه مرویست که اهل بیت در حین خروج او از مدینه رسول خدا
 با مرثیه و محراب بر لبه و دایه اهل بیت او را با جگر عظیم و بوا
 جز بل و صبر بر این دنیا فرمود که چگونه خواهد بود حال شما
 وقتی که حسین ابن علی را از حجاز ببرند و بکشد و بجا و بطلبند

و در او را و یا را نشاء احاطه کنند و همگی را شهید و اسیر کنند بخدا
قسم که قتل و مصیبتی عظیمتر از این در اسلام واقع نخواهد شد
حدیث بیستم اینکه رسیده است در اخبار که این راهب عظیمی و صوفی
انبیاء سلف بوده است با وعده که خداوند عالم بحسین مظلوم داد
است و کعب الاحبار ذکر نمود است که ما در کتب خود یافته ایم که هر
از ذریه رسول ما با احضارش کشته می شود که هنوز عرفد و اب
ایشان خشن نشده داخل بهشت می شوند و سر ایشان برداشته
حورالعیان بر کسی برسد که حسن است گفته کسی دیگر برسد
که حسین است گفت بلی و نیز حکایت شده است از او که در مجلس
معو به غا ویر نهشته بود و ذکر فضایل حضرت رسول را می نمود
گفت ما در کتب خود یافته ایم که ما دام که یکی از ذریه او در روی
زمین باقی است می آزار می شود و معو به لعین برسد که ذریه
ایشان کیانند گفت فرزندان فاطمه معو به ملعون نهشته است
خود را گردید کعب گفت که ما یافته ایم که ایشان را می کشند گفتند
که میکشد گفت شخصی از فرشتگان معو به رویش کرد و دیگر سخن
نفت
و نیز از شیخ بن سلیم حکایت شده است که ما در بلاد روم
در بعضی از کنایه داخل شدیم و دیدیم نوشته است از جوا

امر قتل حسین شفاعت جده یوم الحساب فلا والله
لینکم شفیع و هم یوم القيمة فی العذاب پرسیدند که
چند مدت قتل از بعثت بنی این اشعار ثبت شده است اهل
ان بلد گفتند یکصد سال و از این قسم اخبار معجزه و روایات
و حکایات زیاده از حد حضرت **مقدمه سادهم** در بیان
مصالح و مغانی که از برای شهادت آن بزرگوار در عالم نقد
حضرت اله بنظر این کلب درگاه میرسد **مصلحت اولی** آنکه
بر هر کس واضح و واضح شود امر ائمه دین و ارشاد و هدایت ایشان
و فساد و بطلان بنی امیه و حقیقت ائمه دین که در یوم النشور
دیگر محبت برای اصحاب خشت طینت و فساد طوبی تمام شود
و خود را امتحان کرده باشند و دیگران با امتحان رسیده باشند
و مظلومیت و مقهوریت ائمه است بر هر کس واضح و واضح شده
باشد و این صلیح سازی و جاری در جمیع بلاد ای اولیاء انبیا
می باشد الا حضرت شادم که ابتلاء او از حجه وجود مخلوقات نبیره
و موجودات انسیه و معنویه اقالیم و آبادانی بیع مسکون نشو
و نمای بنی نوع انسان در روی زمین بود **مصلحت ثانی**
آنکه شهادت و دفن انبیا و اولیاء در هر مکان موجب شرافت

ان بقعه و مکانی شود و مبنای سعادت و درک مقامات
 اخروی می شود و از اینست که معا برائت دین هر یک بواسطه
 ایشان شرافت کامله هم می رساند و اخبار داله بر شرافت قبول
 از ائمه دین و انبیا علیهم السلام است اما کربلای معلی نیز
 وحی ملائکه و صلحا و صدیقین است و خلافت عالم همیشه از اهل
 و اکناف عالم زیارت آن بقعه شریفه می آیند و مجاورت اختیار
 میکنند و ضرر و اتمام حکمت این موضع برداشته شده است بعلت
 شرافت علم و در زمان حجت باغات و عمارت و اقصای کوفه
 می شود و بسیار معجز می شود و دعائی نیست که مشروع باشد
 و در آن بقعه شریفه مستجاب شود و خلق این بقعه مبارکه بعبادت
 نورانی میشوند و روحانی می شوند و از معنیات مطلع می شوند
 بنحویکه اسرار بیکدیگر را بر می خورند و حضرت صادق علیه السلام
 خلق کرد که بگوید از خدا پیش از خلق خلایق بیستصد هزار سال
 و کعبه بر ارض کریمه افتخار نمود پس جاری شد بر او چشمه از قیر
 عفو بر علیه و جاری کرد در درخت چشمه از بهشت تعظیما له
صلواتنا علیه اینک فرمود و خلایق عالم زمین آن بر رکوع
 سجده که خلایق بنحویکه هیچ ترابی توانست مثل ثواب این نیست

و منتخب ساخت سجده بر او و او را سفای امر خود ناکون
 که دواهای عظیم چاره انبهاران می شود که دایم چنانچه تواتر
 و بحر بر رسیده است **صلواتنا علیه** اینک زیارت آن بقعه
 را بواسطه آن حضرت منتخب می کند که دایم بخوی که از بعض اخبار
 مستفاده و جوی می شود و بعضی از علما نیز فایده اندر هیچ
 بقعه ثوابی بقدر زیارت آن بقعه مبارکه نیست و فرموده
 ثواب او را بقدر ثواب ده هزار حج و ده هزار عمره و فرموده
 آن مکان شریف زیارت مخصوصه ایام و ایامی که متعلق بعبادت
 آنحضرت است مثل عاشورا و اربعین و غیر آن مثل نیم شعبان
 و رجایی و لیالی فرد در رمضان و ایامی عهد بن و یحیی و بعلت شرافت
 و بزرگواری و خضوع و خشوع و تقلم آن حضرت بخوی که بعضی
 زیارات مثل زیارت عرفه حرامزاده داخل می شود و باز فیض
 عطی رسیدن توفیق ندارد **صلواتنا علیه** اینک حسن
 نمیکند خلایق عالم در ذهاب و ایام معاصی صادره از دست
 را و یا بر غیر ایشان می افتد بقدر ذهاب ایام و در علم
 خودش و این منافق نیست بامردن بعضی و ذهاب ایام
 چون خلایق عالم قدر سفر او را میدانست انقدر در برابر او

و او تعویذ در رفتن انداخت تا اینکه ذهاب و اباب برای او مکن
 نشد لهذا بعضی در بین سفر میبردند **صلی الله علیه و آله** این که
 شریعتی مطهره بواسطه مظلومیت آن حضرت و صیبت عظم و
 ابتهاش و اقامه مصائب و نوائب آن حضرت در بلدان و مدائن
 و قبایل و قری برقرار شد و عزت و هم و کبر بر آن حضرت مثل
 وجود واجب الوجود قطری گردید بلکه اکثر بلاد فانیه و اگر ادور
 الوار و کسانی که بعد از معجوره میباشند معرفت و لا بد نبوت
 ایشان بواسطه معرفت حالات حقیقیات و از آنست که پیغمبر فرمود
 خلائق و شیعیان بحسین محبت دیگر در دل دارند و الا اثری از
 اسلام نمانده بود و ملا فخر غما که در این عصر خواجه انا و محبت
 آن بزرگوار در اسلام باقی است هیچ چیز باقی نیست و اگر اثر دیگر
 هم باشد بواسطه قوت این اثر است **صلی الله علیه و آله** این که خلائق عالم
 فرارند و ائمه دین را بجهت این مصیبت از ذریه این بزرگوار عالمی
مصلحت نامه این که دعاء در تحت قبر آن بزرگوار بقصص حدیث
 مستجاب می شود و خلافت عالم و عده فرموده است باده از
 استجاب دعاء در بقاع دیگر و بعد نیست که هر بقعه که شرافت
 و استعلا او پیشوایان باشد دعا سریع در اجابت باشد و تمامی

مشترک

مشترک باشند در کلیه اجابت و شبهه نیست که مصیبت الحسین
 اعظم المصیبات قتلوه عطشا نابیط فرات **مصلحت نامه**
 این که بعد از آنکه بزرگوار دنیا و دنیا و پنا و مسکن و صلوات
 و اسباب و اوصاف چنین میباشد و هر يك بذلت و خواری و شهادت
 مبتلا شوند مثل حسین مظلوم که بهترین مردمان بود و بقصص حدیث
 حسبا و نسباً و حدیث رسول که فرمود که حسن و حسین بهترین
 خلائقند بحسب حد و عده و پدر و مادر و خاله و عم و عمه
 معروفست و حضرت حسین بهتر خلق از محبت برادر و فرزندان
 نیز میباشد و در دنیا کوشش شرافت بیشتر بهتر از بقیهاشم نبود
 اگر او با اهل و عیالش با این ذلت و خواری شهید و اسیر و
 دستگیر و عذاب کنند و سرش را با اهل بیتش شهرت و دیار
 بدیاری بگردانند هر که را از ربع مسکون هر نوع مصیبت از قتل
 و غرق و جرح و ستم و هتک حرمت و اسارت و ذلت و عذاب
 رخ دهد و قهراً ملاحظه میکند مصیبت خود را در جنب مصائب
 آن بزرگوار معدوم صرف می بیند آرام میکند و از جای خود حرکت
 نمیکند و بخداوندش اکتفا نمیشود و اکثر ضعفاء العفول اگر فی
 الحکله مصیبتی عظمی برایشان رخ میداد بخداوند کافری شدند

لغو بالله من شروا نفسا وضعف نفوسنا و دیگر اینکه
 ضعف العقلی از طرف دیگر بحث بر خداوند نکند برای ابداع
 سطح و غضب و خلق نادر و دوزخ چنانکه بیابانی کرد و خدا و
 قطعه از مظهر عباد را که کیفیت شما و نشان حضرت باشد و
 تعدی ظلمه با و نشان داد نام مردم چنین ندانند که ارحم الراحمین
 باید دفع شر ظالمین و تقاص حق مظلومین و تعدی اهل حقین
 را کند و ازین بود که آن بیابانی افشاد و مدهوش شد با اینکه
 همین واقعه که بلا را بدو مصائب شام بنظرش رسید که حضرت
 علی بن الحسین را بر سید ندکدام مصائب باشد و آن خشر
 سه دفعه فرمود الشام الشام الشام و دیگر مصائب کوفه را
 ملاحظه نکرد و دیگر مصائب دیگران بزرگوار را ملاحظه نکرد و
 از دحام خاق مدینه و وقتیکه علی بن الحسین بی بی بدر برادر
 و یا و از کربلا و شام و کوفه بر میگشت سبحان الله یا لها
من مصیبه ما اعظمها و اعظم رزیتها فی الاسلام و فی جمیع
السموات و الارض و جبراست که افشاست که اسم او هب هبل
 است هزار سال او را سوزانده اند تا سرخ شده است و هزار سال
 او را سوزانده اند تا سپاه شده است و صحرای محشر سر بیرون

میا و دوزخ میکند که گنجایند قاتلان و ظالمان حیات انجین
 فریاد مینمایند و آن آتش نغمه مینزد و تمامی را در حوصله خود
 میکشد و انبساط داد می کشد و آن نغمه مینزد و امها را با انواع اذیتها
 می سوزاند میگوید خدا یا حرام را پیش از کفار و عذاب نادر
 مبتلا نمودی خطاب میرسد که کسیکه میدانند مثل کسیکه
 نمیدانند بلی کافر همین کرده است که حسین عقل را بدست محمد
 داده است و سر عقل را بر سر نهایی بسیار از عقاب میریزند و کیسوان
 زینب عقل را بدست کفر محمد داده در کوفه و بازاد کوفه و شام
 زند قریب گرداند و مضاعف و اسباب کوشواره عقل را بدست محمد
 نفر داده تمامی با غارت میکند و علی بن الحسین عقل را
 بدست محمد نفس داده عقل و زنجیر نموده در بلدان محمد خورش
 میگرداند این کجا و ما جرای عقل اول و نظام شرع او و عصب
 نمودن حق را از پیغمبر کجا سبحان الله مصلحت غاشره اینکه
 جمعی فقیر و صغیر و کپر هر یک بواسطه این بلا با و خطاین
 بقاع و اقامه تعزیت و مصیبت تحصیل در فحلالات میباشند
 و خود را بیغیر دنیوی و آخری و معطین را بیغیر آخری میباشند
 چنانچه بدینی که در هر عصری بواسطه مصیبت سید الشهداء

که در کفر و خلافت بیغیر و بیوفا و از این نذر وراثت و
خیرات میرسند و عمر خود را مردم بهین واسطه صرف الحاح
رب العزت نمایند **صلوات** **عشر** این که جمعی کثیر بر
کر بگردن و مغفوم و مهموم بر این دنیا برای اولیاء بودند
عظیم و ثواب بسیار دارد و احادیث بسیار در این باب
و خصوصاً وارد شده است و در خصوص حضرت سید الشهدا
وارد شده است که **من بکا او بکا او بکا علی الحسین** **حب**
له الجنة مگر نشیده حکایت زیر که اشک چشم گریه
کننده است بجمع انبیاء میدهند که قیمت کنند هیچ کس قیمت
او را نمیداند تا بحضرت خنی ثاب و علی رضی میرسد و ایشان
حواله بحسین مظلوم میکند و آن حضرت میفرماید که قیمت آن
اینست که صاحب او را بپدر و مادر و در داخل بهشت گردانی
صلوات **ثانی عشر** مرتبه شفاعت است که مرگ بجهت مقام خود
در آن اینر حله را بنمایند حتی گناهی که بر مصیبت ایشان
مصیبت دارند جمعی شفاعت میکنند و چنانچه ذکر شد از
امت غیر یکصیف جمیع اهل محشر شفاعت حسین بجان میرند
و آن یک صیف شفاعت باقی آمده **و از یکی از فضلاء**

میگویند

مسموع شد که در کتب و صحف یکی از انبیاء و سلف نوشته است
که در آخر الزمان پیغمبری می آید و سبط او را بید و روحی با
پارافرش شهید میکنند و عبا الشراشیر میکنند و در همان
خطاب بحضرت سید الشهدا بنمایند که ای حبیب من غافل از
من نباش که در صحرائ محشر اولاد و احفاد و دوستان و
شیعیان و گریه کننده کان و مصیبت زده کان ترا متوجه مقام
دهم که جمیع خلایق در جرئت مانند **صلوات** **ثالث عشر** علوشان
و ستموکان را بابتلای است هر یک بقدر خود چنانچه در
شهدای بجز احادیث بسیار آمده است و هم چنین شهدای
دیگر **در عوالم و روستا** از حضرت صادق که فرمودند که
شهداء نظر بوجوه رب العالمین میکنند و میگویند ما عبدک
خو عبادتک پس از برای انبیاء و اوصیائمه ها نصب میکنند
و از برای صدیقین و شهداء گریه ها نصب میکنند و خطاب
که مردم در واحد و تحت بودند و ایشان گریه و برهنش
بیدار بودند بدهید با ایشان از نعمها و فواید که خبر که ناچار
نخورده باشند ای ملائکه بپیداایشان از اینان و بیوشانند
ایشان از حله های منوره بنور جان پس نور سفیدی از

ذیرعش و روز که ایشان را نورانی سازد ثم تجلی لهم الله تعالى
فقالوا ما عبدناك حق عبادتك وای خدا قوله تعالی
وَجْوه بگویند ناخسته الی ربها ناظره و در احادیث بسیار
که میان ایشان و خداوند رحمان سر حجاب است و در احباب
بسیار است مثل روایات ابی صلیک هر وی بخوان که منظور
وجه الله محمد است چنانچه در اخبار بابین بخوبیه شده است
در کتاب مباحث الاخران و فروع و در احادیث و غیر آن مفضل
بن عمر جمعی از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده اند که وقتی که آن
حضرت را از آب منع کردند در میان اصحاب نداد رد داد که
من كان ظمأنا فليجئ هر که تشنه است بیاید پیش من پس
بکیفر از اصحاب کرام آنحضرت بخند من آنحضرت رسید
و آن حضرت انگشت ابهام خود را در کف دست او گذاشت و آب
ببرون آمد و آن شخص اشامید پس به زال یکبار از اصحاب
مردی بعد از مردی دیگر میآمدند و میاشامیدند تا آنکه همگی
سیراب گردیدند و بعضی از ایشان بعضی دیگر میکفتند که
والله لقد شربنا شربا ما شرب به احد من العالمين فی
ذوالالذنب و چون آن حضرت کشته گردید و مغرب و زیم

شدان حضرت بهر یک از شهداء تفقد و مصیبتی بود و هر یک
با اسماء ایشان و اسماء اباء ایشان خواند پس مردی بعد از
مردی از شهدا میآمدند و آن حضرت از طعامهای کوناگون
چنان بایشان خوراند و شراب بهشت بایشان اشامانید
حضرت صادق علیه السلام فرمود که جاعی از اهل کوفه بخدا قسم که اینرا
مشاهده کردند که عقل میکردند حضرت امام حسین بر قوف
مدار از میان ایشان بیرون رفت و آن شهدا هر یک سبیل
خود رفتند پس حضرت سید الشهداء اند بخیال رضوی است
پس باقی نماید احدی از مؤمنین مگر اینکه آمد بربار آنحضرت
و آن حضرت بر تختی از نوز فستق و اطراف و سمت او را احاطه
نمودند ابراهیم خلیل الرحمن و موسی بن عمران و حضرت امیر
مؤمنان و حضرت عیسی و باقی پیغمبران و از عفت سر ایشان
مؤمنان و بعد از ایشان ملئکه اسمان و همگی نظر بر آنحضرت
میکند و آن حضرت شکایت میزند پس آن حضرت فرمود
که ایشان بر این احوال خواهند بود تا قائم مآظهور کند پس آن
حضرت با سید الشهداء ملاقات کند و با هم آیند برین کربلا
و نمایند خلق اسمان و زمین مگر آنکه احاطه کنند و در آن

حضرت را تا آنکه خداوند مضاف نماید با حقین و بنشینند
 با او در تختی افضل اینست **والله رفعت ولدی و سرفراز**
 که فوق آن چیزی نیست **مؤلف** گوید که بعد از آنکه در بعض
 اخبار توحید شده است خدا بر رسول خدا چنانچه بنا نهاد کرد
 و با آنکه در عبارت حدیث انبیاء و اولیای جمعی مذکور شده
 حتی امیر مومنان و حضرت پیغمبر ذکر نشده است قریب است
 بر آنکه جالس بر تخت با آن حضرت حضرت قائم الانبیاء است
مصلحت باب عشر فصل سیم که خداوند عالم برای
 فرموده است **فصل اول** اینست که اول فطره خوفی که بر
 زمین و بخت از شهید جمیع کائناتش امر زیده می شود و این
 مرحله در حق عزرا و لیا و اضحی است و اما در حق ایشان و پیش
 اینست که در نوبت و شفعه ایشان امر زیده می شود و قوله
 لیغفر الله ما تقدم من ذنبك وما تاخر و این بعد
 نیست چه هر از یک نورند و اصل شجره طیبه اند **در علوم الغلو**
 مرویست که رسول خدا فرمود که خدا بعالی انبیاء را خلق نمود
 و خلق شد من و علی از شجره واحده **مثل کلمه طیبه کثیره**
 طیبه اصلها ثاب و فرغها فی السقاء پس من اسلم و علی

فرغان و حسن و حسین موهبای او است و شیعیان ما او را
 بر کهای آن درخت ذکر می که بشاخی از شاخهای آن درخت **پس**
 چکید بخت با ف و کسکه رو بر گردانند و میزد زبان کا
 که دید و اگر بنده عباد و شکند خدا را در میان صفا و مرو و فر
 سال پس هزار سال دیگر تا آنکه مانند مشک کهنه گردد و
 ادراک محبت ما را نماید عن تعالی او را بر و بر اتر حجت **پس**
پس از این را خواند **قل لا اسئلكم علیه اجر الا الموده فی**
العرفی و در حدیث دیگر است که اصل شجره محمد است
 اکبر لغضبان و علی است و سایر لغضبان اوال محمد است و
 شاخهای کوچک او شیعیان ایشانند و بنی بر او احدی
 قدر و مرتبه و حضرت باقر فرمود که با ابا حمزه و لدی از
 شیعیان ما که بدینا اید بر کی از آن شجره بروید و چون بهر د
 بر کی از آن درخت که متعلق بان شجره است بیفتند **و از جا**
 بر عباد الله مرویست که حضرت رسول فرمود که اول مخلوق نور
 من است با جابر خلق الله و خلق من کل چیز **حضرت امیر المومنین**
 فرمود در جواب و ال ابن عباس از اتقوا من فراسه المومن
 فانه نظیر نوره الله که بدست که ما خلق شدیم از نور خدا

و شیعیان خلقتند از نور ما نور ایشان روشنی دهد کسی که
 سوا ایشان است مثل ماه که روشنی میدهد در ظلمت شب و
 حضرت باقر با بی حمزه فرمود که خداوند تکلم بکلمه فرمود پس او
 نور شد و از او محمد و علی و عترت طاهره را خلق کرد پس تکلم بکلمه
 که دو کردید روح و ساکن کرد ایندین نور را و آن روح و ساکن
 که ایندین نور و روح را در بدنهای ما فخلق روح الله و کلمته
احتجب بها علی خلقه فافان فی ظل عرشه تسبیح و تقدسه
 در زمانی که نه انسانی بود و نه مهنایی و نه چیزی دیگر پس خلق فرمود
 شیعیان را و ایشانرا شیعه می نامند از جمله آنکه مخلوق از
 شعاع نمایند و حضرت صادق فرمود که ما خلق شدیم از عین
 و ارواح ما خلق شد از نور علیین و خلق شد ارواح شیعیان
 ما از علیین و خلق شد اجساد ایشان از نور علیین از اینجا
 است قرابت میان ما و شیعیان و قلوب ایشان شتاق است
 بسوی ما و اینست معنای التماسنا اهل البیت صلوات
 اینست که از خود مقصود است فی الختام فیمن خیرات جهان باد ایشان
 دهند و بر ایشان را در دامن گیرند حضرت صادق فرمود که
 خود مقصود است خود را و محمد و مسنوره اند که در جنینهای درون

و مرجان میباشند در هر جنین چنانکه می باشد و بر هر دری هفت
 دختر نور سیده امشاده اند که در با ناز ایشانند و در هر دری
 که امی با ایشان میرسد تا بشارت دهد با ایشان خدا و مناس
 را و خیر اسم نهی است در بهشت که از نور جدای شود و گوشت
 از ساق عرش بیرون می آید و بر آن نهی است منزه های اوصیای
 و شیعیان ایشان و در دو کنار آن نهی دختران هستند که از
 زمین روییده اند که هر یکی را که بکنند دیگری از جای آن میرود
 و آن دختر با اسم آن نهی می باشد است و خیرات جهان
 ایشانند پس هر کسی که با کسی گوید جز الله خیرا مراد آنها
 است حضرت امیر المؤمنین در وصف خود شهدا فرمودند
 که هر حربه هفتاد و هشتاد و دو پوشیده باشند و مقربانها
 از پشت جمیع ان لباسها و حلهای جهان نمایند که شراب صاف
 در شیشه سفید و هر حوری هفتاد کیو داشته باشد و هر
 کیوئی در دست خادم و در دست دیگری مجوس باشد که آن
 کیو را بخورد کند و از آن مجره بخار خوشبو ساطع شود و بی
 بلکه بقدرت خداوند جبار و در حدیث دیگر فرمود است
 که چون دوستان خدا از جنین خود بیرون فرامند و جود

مجاوبه روان کرده و کثیران بر دور او احاطه کرده باشند و
حلقه پرشیده باشند که بیا فوٹ مژد و زبرد بافته باشند
و بیشک و عنبر خوشبو کرده باشند و بر سرش نواج کرامت گذارند
باشند و در پاهایش دو نعل از طلا باشند و کلل بیا فوٹ مژد و زبرد
و بدان نعلها از بیا فوٹ سرخ باشد چون بزوبک و زعدا رسد
او خواهد که روی بوی آورد از روی شوق جوهر کوبدای و زعدا
امر و زوزن تعب و مشقت تو نیست بر کرد و تو از من از توام
پس مقدار را بصد سال از سالهای دنیا بایکد یک معانق کند
که هیچیک از دیگری ملول نشوند پس مؤمن بگردن خود نظر نماید
و فلاحه از بیا فوٹ سرخ بیند که در میانش لوحی باشد که در
میانش نوشته باشد که توفی و لی خدا و حبیب منی و منم حوراء
و زجر توشوف من بسوی تو بخت رسیده است و شوق تو
بسوی من بخت رسیده است پس هر از ملک تهنیت و ترویج
حور بر او من مینماید **حاصل سیم** اینست که شهید اجلها
بر کنار ملک میوشانند و بکان اعلی میباشند **علی بن ابی ابرهیم**
در تفسیر الذین اتقوا و هم لهم عرف من فوقهم با عرف از حضرت
اسام اول امیر المؤمنین آورده است که چون داخل شود مؤمن

بوی

بسوی نماز خود در بهشت بر سر او نواج پادشاهی و کرامت گذارند
و میوشانند بر او خنهای طلا و نقره و بر اکلیل زبرد نواج ایقو
و مژد و زبرد بافته باشند و میوشانند بر او هشتاد حلقه بر نکشند
کونا کون و نوعهای مختلف بافته طلا و نقره و مژد و زبرد بافته
سرخ و زیور ایشان دست بر نواج از طلا و نقره و مژد و زبرد بافته
و پوشش ایشان در بهشت حریر است **حاصل چهارم**
اینکه خلایق عالم قبض روح شهدا را بیدارند و خود نمایند و شهدا
نظر بوجه الله میکنند و روایت کرده است **قدامه بن زید** بن علی
بن الحسین عن حمزة بن عبد الله عن رسول الله فی حدیث طویل
الی ان قال چون شهداء بروی زمین افتند خداوند بیدارند
خود مؤمن قبض روح ایشان می شود و فرود میفرسند بروی زمین
ملئکه چند از سما را بعینه علی بن که با ایشان است نظر فضا
از بیا فوٹ و زعدا و ملو است از ماء الحیو یا ایشان است از
حلقهای جبال و عطرهای نیکوی بهشت پس بدنه های ایشان را
بان آب حیوة غسل دهند و آن حلقه را بر ایشان میوشانند
و صف بصف ملئکه بر ایشان نماز گذارند **در عوالم از زیار**
بن شیب روایت کرده است از رضاء در حدیث طویل که فرمود

با بن شیب که خواهی ساکن شوی غریب نباشی و در بهشت بار تو
حدا لغت کن کشنده کان حسین را و اگر خواهی مرتبه شهداء را
در باب هر وقت متذکر شوی بگو یا الیتنی کنت معهم فافوز فوزا
عظیما و اگر خواهی در جنان با ما باشی باید که بفرموده و ملاسرت
و نعم ما مغوم باشی **صلت پنجم** اینست که خادمان بهشت
باستقبال شهدا آیند و عطریات برایشان آورند و مریسته که
هر عطریات ملکه بر پیشین شهداء آورند و ایشان را استعلا نمایند
و اما که بلا کبر دستر ملکه آیند و خود را از حالت منور شهداء
مغطر کنند و آن ملکه صعود کنند که بر بنشیند که ملکه دیگر باز
می شوند بر ارض کربلا و کعبه طریقی نمایند **صلت ششم** اینکه
شهداء مثل خود را در بهشت بنشیند و بعد از و بناروند
سعد بن عبد الله و علی بن الحسین و آنیکه ده است که میده
بزرگوارم در لیلۃ العاشور و و بنی خرا که در آنک پرده شب
عالم افرو که در هر کس بطمع مال آمده است حال وقت رفتن
میباشد که این قوم بمن کار دارند و معترض دیگری نمی شوند پس
هر که قابل فیض شهادت نبود رفت و آن سعداء که باقی ماندند
گفتند لا والله لا یكون هذا حق حرمنا بقداک ان حضرت

همیشه

همیشه می شود ایشان گفتند **الحمد لله الذی شرقا با القتل**
معك پی حضرت امام م فرمود او قواد و ستم و انظر و این
منازل و مکانهای همگی را و حضور و خورایشان را نشان داد
با ایشان و این بود سبب شهادت و سر و ایشان در شب صبح
عاشوراء و این باب و بفرموده از حضرت امیر المؤمنین و و این کرد
است که هر کس شی را بعبادت خدا احیا کند حق تعالی او را در جنة
الفرید و در صد هزار شهر عطا فرماید که در هر شهری برای او یک
انچه نفس از خواهرش کند و عطا کند از آن لذت بر او و انچه بخاک
او خطور کرده باشد سوای انچه مهیا کرد است برای او از کرامت
و مزید فریب و ابو عماره از حضرت صادق و سوال نمود از
جهنمی که رفتن اصحاب حسین از حضرت فرمود اللهم اکشف
لهم الغطاء حقرا و اما از لهم فی الجنة سکنا فارسی
میگوید که امیر المؤمنین سوال کرد از رسول خدا از جهنم تصور
که خدا بشهداء عطا کرد آن حضرت فرمود که با علی بن ابی طالب
خشتی از طلا و خشتی از نقره است و در میان خشته ها شک
و عنبر است و رنگ آن در و با قوشت است و خاکشان زعفران
و پلهای آنها از کافور است و در صحن نخلی از این نخلها چنان

نه از نهی غسل و نهی از شراب و نهی از شرک و نهی
از اب و نهی های معروفند و در خنای از مرغان و بر دو طرف
نهی و خنای ها از یک قطعه در سفید و در آن قطعه فصلی
که خوش خالی گفته است باشد بهر سیدند و از اندر و نشان
بیرون نیاید و در خنیه کسی باشد که دانه نشان کرده باشد
بیافوت سرخ و پایهایش از زبرد کبر باشد و بر هر کسی که
از حور العین نشسته باشد و هر خود به هفتاد کیس داشته باشد
که هر یک در دست کتبی و در دست دیگر حجره داشته باشد
که آن کیس را در او بخور کند و از آن حجره بخار خوشبو ناطح
شود بی نار بلکه بعد از خداوند جبار **رحمت** **مفهم** از حضرت
رسول الله از تفسیر و بوم بخیر المقتدر الى الرحمن و قد اسئل الله
فرمود مقبلان شهیدانند یا علی خداوند ایشان را از فرهای خود
بیرون می آورد و علت که استقبال ایشان میکنند بناهای
عزت کبریا و احجام از های طلاقست باشد مکل بر و اید و
یافوت و جلای های آنها را از استبراف و سند برافته باشند از با
ادعوان و پرواز کنند آن نافه های بسوی محشر با هر یک از ایشان
هر از ملک و دوزخ پیش رو و از جانب دست و جانب چپ ایشان

قبضت تمام برند ناد و بزرگ بهشت و بر در بهشت دخی است
که هر یک از آن هزار کس را بهر کند و بر جانب راست درخت چنبر
هست پاک کنند و پاکیزه کنند و هر یک از ایشان کس را از
آن پیاشارند پس پاک کند خوش خالی بدن و دلهای ایشان را
از رجس و بریزد بان موهای زیاده را از بدن و هر قوله خالی
و سقم ربه شایان امور پس میرود بسوی چشم و دیگر از جانب
چپان درخت پس غسل کنند و آن را عین الحیوة می
گویند یعنی چشم زندگانی پس نمیند هر کس پیاشار از ابا و
میدارند در پیش روی عرش و حال آنکه ساله گردیده اند از
افنها و بیماریها و دوزخها و از سرها و کمرها که هر یک با آنها مبتلا
نشد پس خداوند جبار خطاب کند بعلکه که با ایشانند که خسر
کنند و نشان مرابوی بهشت و ایشان را با خلافت بازدارند
که سبقت گرفتارست رضای من از ایشان و واجب گردیده است
رحمت من از برای ایشان و چگونه خواهیم که ایشان را با اصحاب
حنان و استیانت باز دارم پس ایشان را میبرد ملائکه بسوی
بهشت چون بدر بزرگ بهشت رسند ملائکه حلقه بر درند
صدای عظیم ظاهر شود که جمیع خردیان که کرم متان از برای

دوستان خود در قصرهای جان مهبها فرموده از صندل و انبند
و شادی کنند و بشاوت دهند و مشرف شوند زان ایشان
از خوربان و آدمیان و گویند مر جبابنه او خوش آمدید و بسیار
شوق ما شما را دارد بوده پس علی سؤال کرد از حضرت قوله
لهم غرف من فوقها غرف ان حضرت فرمود که این غرفهائی
است که خدا برای دوستان از مر وادید و بر عهد بنا کرده است
و سقفهای آن از طلا و نقره منقش است و هر غرفه را دارد
از طلا و بر هر دوی ملکی و ملکست و در آن غرفهها کسرا
باشند بعضی بابری لای بعضی افکنده از حر و دیار و کجا
مختلف و میان آنها را پر کرده باشند از مشک و عنبر و کافور
و هو و لایتم و فرش مرفوعه چون داخل شود مؤمن برین منزل
خود در بهشت بر سر و تاج پادشاهی و کرامت گذارند و بپوشانند
بر او حلهای طلا و نقره و در اکلیل بر جلد تاج بافت و مر واد
بافت باشند و پوشانند او را هفتاد حله بر نهکهای کوناگون
و نوعهای مختلف بافته بطلا و نقره و مر واد بافت و سرخ
چنانکه حق تعالی فرموده است که زبور ایهام است بر نهکها از طلا
و نقره و مر واد و پوشش ایشان در بهشت حریر است و آن

مؤمن

مؤمن بر تخت نشیند و تخت بجز کتب ابد از شادی و چون فرار می
گیرد ولی خدا او را نازل خود در بهشت حضرت طلبید بر او
ملنکه که موکلست بر بهشتهای او که نهشت و مباد و کباد گویند
او را بکر امتهای خدا پس گویند با و خدا مکان مؤمن از کثیر از غلامان
که باشد در جای خود که ولی خدا نکیر کرده است بر تخت او و زوجه
خود و بر سیاحیم او و نهیهای مضاجعت او کرده است صبر کن تا ولی
خدا از مشغله فارغ شود پس زوجه خود را و از خیمه خود بیرون
خراشد و بخوابد و روان گردد و کثیران او بر درش احاطه کنند
و هفتاد حله پوشیده باشند که بیا قوت و زبرد و مر واد بافته
باشند و عیش و عنبر خوشبو کرده باشند و در سرش تاج کرامت
گذاشته باشند و در پاهایش دو نعل از طلا بوده باشد مکلل
بیا قوت و مر واد و بدان غلامان از بافت و سرخ باشد پس بوده
نزدیک شود ولی خدا و خواهد که بر گردد بوی او از روی شوق
خود بر گوید ای ولی خدا مر و ز و زغب مشقت و نیستی و محنت
من از تو ام و تو از من پس خدا را پانصد سال از سالهای دنیا
معاذت کنند که هیچیک از دیگری ملول نشوند پس مؤمن نظیر کند
بکردن خود بر دوران خلاصه از بافت و سرخ بر بیند و در میان

لوحی باشد که بر آن نوشته باشند ثبوتی و نفی خدا و جیب من و منم
حوراجیبی نوشته شود من بنویسهاست رسیده است و شوق تو
نبوی من بنویسهاست رسیده است خداوند کیم هزار ملک نفرستند
برای تعینت مؤمن و تزیین کردن حور و با چون با اول دریا اند
درهای همیشه اندرسند گویند بدان که موکل بر آنها که رخصت
طلبید از برای ما بر ولی خدا می رسد که خدا را عباد کما او می رسد
ملک گوید که باشند ما من بحاجت بگویم تا ولی خدا را اعلام کند
که هزار ملک را پروردگار عالمیان بتهنیت ولی خود فرستاده است
حاجب گوید که بر من دشوار است که از ولی خدا حال اذن طلبم
او باز جو خود خلوت کرده است و میان حاجب و ولی خدا دو
باغ عظیم فاصله است پس حاجب بعد از دربان و او را اعلام کند
و او برود پیش خدمت کار و ایشان را اعلام کند و خدمت کار
بوی خدا عرض کند و او رخصت خول دهد پس دربانان و در
کباشند از هر دری ملک داخل شود و هذا معنی قوله تعالی
والملائكة يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ سلام علیکم عیاصیر
فَمَعْنَى الدَّارِ بَيْنَ حَضْرَتِ فَرَمُودِ هَذَا مَعْنَى قَوْلِهِ تَعَالَى و اذا رايت
ثم رايت نعما و ملکا کبیرا و فرمودند بفرها جاری می شود

ازین بر قصرهای ایشان و میوه های نزدیک است ایشان کما
قال تع و دانیه علیهم ظلالها و ذلك قطوفها اند ایشان
و هر بخور که باشند شاخها بر ایشان نزدیک شود و میوه های ایشان
بر ایشان نزدیک شود چه خوابید و چه نشسته و چه ایستاده و
انواع میوه ها با و خطاب کند که یا ولی الله مرا بخور و فرمود که
هیچ مؤمن نیست مگر اینکه او را جان بسیار است بعضی دارند
کرده و بعضی دارند نکرده و بعضی دارند از شراب و بعضی
از آب و بعضی از شیر و بعضی از غسل و چون ولی خدا طعام
و چاشت طلبد آنچه نفس او خواهد بکشد یا برادران مؤمن
و بیدار بکند بگوید و من و تو نمیکند در ظل عرش و بعضی هوا
مانند بین الطلوعین و هر مؤمنی هفتاد و چهار هزار رحمت
دن آدمیه دارد ساعتی با حور و ساعتی با آدمیه می باشد
ساعتی با خود خلوت میکند بر تختهای خود تکیه میکند و نظر
میکند بیکدیگر و گاهی تکیه بر تخت خود کرده باشند شعاعی
از نور او را فرود گیرد و گوید بخدشکاران که این چه شعاع بود
که مرا فرود گرفت شاید جناب اقدس الهی منوچهر من شده است
خدشکاران گویند حق تعالی از آن منزله است که این نور نور او

بلکه این نور حویر باشد از زمان نو که نو او را هنوز ملاقات نکرده
چون او بداند که نور تحت شسته بقیه لبوی نو کرد از شوق
نووان نور از شعاع بیاض دندان او بود پس مؤمن گوید که در
دهیدا و را که بسوی من بیاید پس خدمتکاران بسوی او روند
و هزار غلام و کنیز او را بشارت بخشن دهند پس از خیمه خود
بیرون آید و هشتاد حله پوشیده باشد بر نگهای مختلف طلائع
و مکمل بر آید و با قوت و زبرد و معطر گردانند و بیک غنیمت
و مغزینا فان از زبرد هشتاد حله غنایان باشد و طول قاتش
هشتاد ذراع باشد و در دو شمای او ده ذراع باشد و چون نزدیک
باشد بولی خدا استقبال نمایند و صد کاران با جلقهای طلائع
و نفره ملو از مر و آید و با قوت و زبرد بر او نشان کنند
پس سالها با یکدیگر معاشرت کنند که هیچیک از ملاک حاصل نشود
و حضرت با فرموده بود بهشتیهائی که در فران مذکور است
حتی عدن و جنت الفردوس و جنت النعیم و جنة الماوی
و بهشتیهای دیگر هست که محفوظند این بهشتیهای را آنها و از
برای مؤمن میباشد از بهشتیهای انجند و دست دارد و خواهش
نماید و تمکین کند بهر بخور خواهد و هرگاه مؤمن طلب چیزی

نماید بلسان سبحانک اللهم باشد چون این را بگوید هر چه خواهد
پیش او آید و هذا قوله تعالى دعوهم فیما سبحانک اللهم
و تحیتهم فیما سلام و آخر دعوتهم ان الحمد لله رب العالمین
وان وقول است که ان نعمت را بخورند و شکر میکنند و گفته
شود برای شهید که سپهر کن در بهشت هر جا خواهی پس مؤمن و ولی
خدا در بهشت تفریح کنان کردند و ندا کنند که تفریح کنید که از
غم رهایی یافید و عن الرسول ان القراء اذا هموا بالقراء
کتاب الله لهم برائة من النار و اذا تجتمعوا بالغزایا همی الله
بهیم المملکة و اذا و دعاهم اهلهم بکتاب علمهم الجحطان و السوء
و یخرجون من ذنوبهم کما یخرج الحبة من سلخها و اذا وضع حنظل
على الارض نادت المملکة مرحبا بالادواح الطيبة التي اخرجت
من البدن الطیب بشارت باد نور انجیری که چشم او را بیدار
و کوش او را نشینده و بدل هیچ بشری خطور نکرده است و عطا
کرده می شود هر مردی هفتاد عرق از فرود در غنیمت هفتاد
جنه و در هر جنه هفتاد سر بر از طلا و بر هر سر بری چهل تن
است که هر فرشی چهل ذراع است و بر یکی و جواز نور الهی
است عبا انرا با الهما سبحون الف و صیف علیها تیجان

اللولو ويخرج الشهيد يوم القيمة من قبره شاهرا سبعة
او داجرما و می زند از او بوی مشک پس ضم بکسی که نفس
بدست است که اگر بودند انبیا و بر طریقات ایشان هر چه
میکردند و مردمی شفاعت میکند هفتاد هزار گناه اهل خرد
و هفتاد هزار بخت که نزاع میکنند در بعد و فریب بوی او
کان فيجلسون مع ربهم في مائدة الخان فيظرون
الى الله تعالى في كل يوم بكرة وعشيتا وعن الباقر في قوله
كل شيء فالك لا وجه نحن وجه الله الذي يوفي من وراين
محسوس كل الفاظ جلاله که دارد است در اخبار مختلفه که تا
اراده کردن ذات نیت و اگر مقام مطلق شهید چنین باشد
خواهی داشت که غیر داری در نهایت ذلت شهید شود با
اصحاب یا دانش حال چون خواهد بود و از اینست که چون خبر
و حشاش از کربلا بحضرت فاطمه زهرا رسید از حضرت رسول
انحضرت تعجب نمود و عرض کرد یا ابیاه حسین من کشته شود
ان حضرت فرمود که ای فاطمه ابادوست نداری که فریادی
هر چه خواهی اطاعت کرده شوی در خون خلود و هنگام حیات
ایاراضی نیستی که شوهر تو نسیم و جنت و ناز باشد ایاراضی

نیستی این فرزند تو از جمله عرش رحمت باشد ایاراضی نیستی که
شفاعت بدست پدر تو باشد و ساقی حوض کوثر باشد و دست
تو را سیراب دشمنان تو را منع این نماید ایاراضی نیستی که ملک
آسمان نظر تو بود علی نماید که محاصره بکشند کان حسین مینماید
ایاراضی نیستی که ملک و هر که بودی بر فرزند تو لادن و کرمان
باشند ایاراضی نیستی که زار بر فرزند در همان رحمت و غیر
زایر بیت الله باشد و طریقه العینی از رحمة الله خالی نباشد و ما
دام الحیوة حفظه را و دعا کند و چون بمیرد شهید مرده باشد
عرض کرد سئلت ورضیت و توکلت علی الله پس حضرت فرمود
دکست مبارک بر روی فاطمه کشید و اشک از دیده های آن مظلوم
پالت نمود و فرمود که من و شوهر و فرزندان تو در قیامت در مکه
باشیم که چشم تو بان روشن و دل تو بان شاد گردد و این والله
لا یؤاس که هر این مقامات برای محض ارضی شدن آن مظلوم
بوده باشد اگر چه در حق الله ثانی مثل ذبیح الله اول ذبح نشود و
هنکام عظمی و قیامت صغری در داری و پایش و اجزای
الله عن الاسلام افضل الخیراء و حسن اولی در بیان اوصاف
این انوار و تابان ایشان که با ایشان در بلاد با شریک بوده

و کسافی که بم ایشان مغفوم و بفرج ایشان سرور شده اند و پیا
مرا به دنیا و آخرت ایشان و بیان مقام فاعدین و مجاهدین
و مناجاتین و شفاعت ائمه دین صلوات الله علیهم اجمعین در
احادیث شریفه **حدیث اول** در فضل مجاهدان و احیا
کننده کان در شب حضرت صادق علیه السلام فرمودند که در بهشت درختی
هست که از بالای آن خانه های بیرون آید و از زیر آن اسبان ببارین
و لحام و بال بار بیرون می آید که سر کین و بول بخورند و در شب
خدا بر آنها سوار میشوند و پرواز میکنند در بهشت با ایشان
هر جا که خواهند پس جمعی که پست مرتبه تر اند از ایشان گویند
که پروردگار چه عمل باعث شده است که این بندگان ثواب این مرتبه
رسیده اند خداوند جلیل فرماید که ایشان در شب با عبادت
می ایستادند و خواب نمیکردند و روزها روزه میداشتند و
چیزی نمخوردند و با دشمنان از جهل میکردند و غیرت میکردند
و صدقه میکردند و بخل نمیورزیدند از چیزی در اجار آل
اطهار است که دو انبیا یعنی شیخ جبرئیل علیه السلام و العاشوراء اصحاب
آن حضرت هکلی در چمنهای خود مشغول عبادت بودند بخوبی که
صدای قرآن و دعای ایشان بشکر مخالف میرسید و بعضی گفتند

ماچگونه با اینگونه و خجسته کنیم و ازین بود که بروایت ابن طاووس
سوی دو نفر از لشکر مخالف ایشان ملحق شدند و در امانی
صدوق از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام پرسید که هر که شی را عبادت
خدا الحیا کند حق تعالی او را در جنه الفردوس صدقه را شرف عطا
کند که در هر شهری برای او باشد آنچه نفسش خواست کند و هر که
دید از آن لذت میبرد و آنچه بخاطر خطور نکرده باشد برای
آنچه میخواهد گردانیده است از برای او از کرامت و فرمود که شب
جمعه شی است نورانی و روزی است روشن و تسبیح
تقدیس و تهلل خدا را بسیار کند و صلوات بر محمد و آل محمد
بفرستد و فرمود که هیچ حسن نیست مگر آنکه خدا برای او
ثوابی بنیان فرموده و گفته است که بخنداند هر نفسی آنچه میخواهد
کرده اند برای ایشان از چیزهایی که موجب روشنائی ایشان
است و حضرت رضاء فرمود که حق تعالی ملکی را از آسمان
نازل بنماید و ثلث آخرت و در شب جمعه در اول شب که خدا
می کند که هکلی من سابل فاعطه هل من نائب فاعطه علیه
و هل من مستغفر فاعف له یا طالب الجحیم فیل و یا طالب الشر
افضر **حدیث دوم** در فضل مؤمنین در وقت وفات

و مبطو ایشان در بابی جمعی بر افرای خود بسوی پادشاه وادی
 السلام از حضرت صادق علیه السلام پرسید که چون روز جمعه و روزها
 عیدی شود حق تعالی امر میکند بر خوان خازن هشت که ندا
 کند در میان ارواح مؤمنان و ایشان در عرضهای هشت شاکند
 که خلافت عالم رخصت داده است بپادشاه عالمی و پادان و
 برادران خود پس امر بر خوان می شود که برای هر روحی ناقرا از
 نافهای خوان میا و زند که بران قبر از فرج بدست بسته که
 پرده آن از یاقوت زرعباشد و نافها حلهای و برقهها از سند
 و استبرق هشت پوشیده باشند پس سوار می شوند بر آنها با
 و لحام حلهای هشت در بر و تلج می فرایند بر سر که نوری بخشد و
 درخنده مانند ستارهائی که در آسمان از نزدیک و دور میدرخشند
 پس ارواح مؤمنان در عرض هشت جمع شوند پس امر شود از رب
 جلیل مجیر سیکه ملکه آسمانها را با استقبال ایشان فرستد
 پس ملکه هر آسمان ایشان را استقبال کند تا آسمان پائین
 قرایشان را شایع کند تا بادی السلام فرو داند و صحرای
 نجف پس متفرق و در بلاد خود می شوند و زیارت می کنند اهل خود
 و ملکه بایشان میامد از اهلشان آنچه موجب شرف ایشان

و نمینماید

و نمینماید آنچه موجب عموم ایشان است و چون از نماز عید و جمعه
 فارغ شوند جبرئیل ندائی کند بآرواح که برگردید در هشت بنیاد
 خود ساکن شوید و از حضرت صادق علیه السلام پرسید که چون هنگام فوت
 مؤمنی شود حق تعالی و ملک بفرستد منسیه و منسیه منسیه اهل
 و مال را از خاطر میبرد و منسیه او را جویند و راضی بخان دادن
 میگردانند چون ملک الموت میاید که قبض روح او نماید با و میگوید
 ای بنده خدا جرع میکنی بخدا که من مشق تو را بتو امر و از پند و
 نظر کن چون نظر میکند صورت خمت التجار را بیند با و میگوید
 که اینها بیدار بگویند و اما ما از دوزخ ایشان اند که ترا هدایت
 نمایند و نادای از جانب غرضند میگوید که یا ایها النقص المظلمه
 ارجع الی ربک را ضیعه مرضیه فادخل فی عبادی و ادخل فی
 پس در آنوقت خبری در پیش او محبوبتر از قبض روح نیست **حدیث**
سوم در بیان حوض کوثر است حضرت صادق علیه السلام فرمود که
 و سعت آن از مابین دای شام است تا صفای بن منجی اهر
 بر بینی کفتم بی فدای تو شوم پس حضرت دست مرا گرفت و از من
 بیرون رفت پس ابرار زمین زد و منی پیدا شد که دو طر فتر
 غیر است دیدم که موضعیکه من و آن حضرت در آنجا ایستاده بودیم

که مانند جزیره بود و نهی در نظر میآمد که از یکطرف آن ای میفت
از برف سفید و از طرف دیگر شیر میرفت از برف سفید و از میان
انها شرابی میرفت مانند یاغوت در سرخی و لطافت و هرگز ندیده
بودم چیزی نیکوتر و خوشتر از آن شراب در میان شیر و آب
گفتم فدای تو شوم این نه از گنجایرون می آید و بجای آن گنج است
آن حضرت فرمود که آن چشمه هائی است که حق تعالی در قرآن یاد
فرموده که در بهشت میباشد چشمه از آب و چشمه از شراب و این
هر هاجاری می شود و در دور و کنایه این نه در دیدم در خان
بود و در میان هر دو درخت حوری و نایب های سرایها و آنچه بود که
هرگز نماند خوبی موی ندیده بودم و در دست هر یک این شیر بود
که هرگز نماند نیکویی ندیده بودم و از طرفهای و بنا بود پس آن
حضرت نیز و یک یکی از آن حوریان رفت و اشاره نمود که آب
بدهید و دیدم که آن حوری رخ شد که از شراب بردارد و درخت
با او ترخ شد و ظرفها از آن نه بر کرد و بدست آن حضرت داد
و بیانشامید و باز این را با او داد و اشاره فرمود که باز برگرد
و باز درخت با او ترخ شد و بار دیگر برگرد و بان حضرت داد و
آن حضرت بمن شفقت فرمود من بیانشامیدم هرگز شرابی بان

نرمی و لطافت و لذت بخشیده بودم فرمود که این کمتر چیزی است
که حق تعالی برای شیعیان مامیها کرده است و روح مؤمن را
پیش از این نه میاورند و در باغستانها میگرد و در این مشاهدات
میباشند و نیز از آن حضرت مروی است که حضرت رسول
فرمود که در جنة الفردوس چهار آب از غسل شیرینتر و از سکه
نرمتر و از برف سردتر و از مشک و عنبر خوشبو تر است از او
طیبت اولیاء خداوند عز و جل خلق نموده ما را از آن طنبت هم
چنین شیعیان ما را اینست مقامیکه اخذ کرده است خدا بر او
علی و فرمودند که بهشت را صد راجه بیان هر دو درجه
مسافت میان زمین و آسمان است و فردوس را علی در جنان است
و از فردوس جادی می شود انبهار که از خدا سوال میکنند و سوال
کنند که فردوس را برای شما خلق کرده اند و **صفت ثانی** در مقام
و در جانات شهداء قال النبی للشهداء استحضال بغیر
باول قطرة من دم ویری مقعدہ فی الجنة و یجاری من عذاب
القبر و یأمن من الفزع الاکبر و یوضع فی راسه تاج الوفاء
و الیاقوت خیر من الذهب و ما فیها و یروى سبعین رقیعة
من الحو و العین و یشفق فی سبعین من افریانه و قال

فوق كل ذي بر حتى تقتل في سبيل الله فليس فوق بر شهيد
 كه اعظم طاعات جهاد في سبيل الله است واعظم مجاهدات
 ايت كه حين ضعف قلوب اضطرار نفوس برده باشد باينكه
 مجاهد صعب و شديد و گرفتاري عظمي باشد مصداق اول
 شهداء بدر است و ثانی شهداء كربلا كه اين دو طایفه با وجود
 شرایط جهاد بعد از تعداد كوشش نمودند و ملك شهداء
 بدر محجبه است كرمي رسول الله و وعده حضرت و عدم غرت
 انصار ايشان و كرم بودن پشت ايشان و عيال و خانواده و
 دست از مال و جان كشيدند و يقين صادق كه بدانند كه شهيد
 مي شوند مجاهده نكردند كه ايشان را امان نمي دادند و ملك
 شهداء كربلا را امان دادند كه بيعت در ايند و بيشكوريد
 و ايند كسي قبول نكرد و حضرت امام با ايشان فرمود كه همه
 كشته خواهد شد و دست برنداشتند شمر لعين در عصر اسرا
 بدر خيمها اندر حضرت عثمان و عماره طلبيد و گفت من با شما
 فرات مادري دارم بياييد و امان يزد با ايشان حضرت لعن
 براو فرستاد چون امام اين واقعه را شنيد فرمود احيوه
 وان كان فاسقا فانه من بني اهل الكرم شهدای بدر را عزت

بر داشتند و نماز کردند و در فتنه رسول الله چون بر سر
 حمله رسيد و بعضی اعضاي حمله را بر پاهای خود و جگرش را دريده
 بدشعر مان و برهنه و ديدنش بسوخت و عبا را بر سرش كشيد
 فدي كه از پایش باقي ماند بود بعلف پوشانيد اما غريبان كربلا
 نماند و اين نجات و خون غلطان با ايمان هم سوار طمان شدند
 شهداء بدر را پادشاه بودند و دشمن ايشان كه بود اما دشمنان
 شهداء كربلا بخوي بودند كه هر شهيدی جراحت بسيار داشت
 كه مكر بود اما مظلومان چهار هزار زخم تير داشت شهداء
 بدر را ملكه مي شدند اولئك يعشون ربكم فاستجاب لكم
اخي محمد كه يا لعن من الملكة مردمين جبرئيل با هزار نفر
ميكائيل با هزار نفر اسرافيل با هزار نفر و هزار نفر ملك
 با پنجه از ملك امداد شهداء بدر نمودند شهداء بدر خدا را
 ايشان ابرار و انعم و اول بقصد غنيمت بخون شدند
 آخر ميلا شدند و شهداء كربلا اول بقصد شهادت عزان
 و ادي ماندند شهداء بدر از غم اسير عيال فارغ بودند
 و شهداء كربلا مي شنيدند كه زينب مي گفت اخي يا اخي
المصابك اشككي فراك ام ذلي و هلكي و عزبي

سید الشهداء و سفارش سینه را بنیاب میکرد و میفرمود اشاد
بعلی بن الحسین که هذه هو الباب و دع بابا و المؤمنون
له في الله اخوان از راه حلقوم بسینه میفرمود که بشعینا
من یکو شیعی ما ان شربتم ماء عذب قاذرونی او و بعد
بغریب او شهید فاند بونی شهید او بدرغم اسیر و کشته
شدن و کرسنه بودن و حرارت هوا بان شدت و محاصره
بان هیبت که دل غامی در لوزه باشد و زنان و اطفال و خیمه
بلرزند و بعد از آن زنان و طفلان را اسیر کرده شهر را
انها داشتند اما شهداء و کربلا اینهم را داشتند و رسید
الشهداء بیکروایت چهار لپه رفت علی اکبر و عبدالله و جعفر
و علی اصغر اه مگر نشند خواب عارف فریبی را که گفت شی
حضرت امام مظلوم را در خواب دیدم که جمیع بدنش مجرا احاط
سنان و تیر و شمشیر محروح بود از هیبت میدار شد بسیار گریه
و دیگر هوش نداشتم ناشد دیگران حضرت را در خواب دیدم
که جمیع بدنش خوب شده مگر یکجراحت که بر سینه اش بود عرض
کردم مذات شوم و شب شما را بان هیبت دیدم و امشب
بدن شما خوب شده است فرمود اشک چشمم که برکنده

مرهم جراحتهای من است عرض کردم پس چرا این کرم کاری خوب
نشد فرمود که آن داغ مصیبت علی اکبر است که تا صحرای شمر
در نزد حق را در خوب نخواهد شد تا آخر نخواهی آورد انکم مگر
نشده جواب شیخ را که آن بزرگوار را در خوابید سواره عرض
از شهید کدام ملت دلش بیشتر سوخت انما بانگستان کرد که شیخ
نفر عرض کرد که بپایان فرمود که عون و عباس و جعفر و فاطمه
شد کفتم ان یکی را نفرمودی فرمود که از او بگذر عرض کردم که
مذات شوم بفرمایند علی اکبر و از اسب افتاد بزرگوار
زهر را در خواب دیده بود که رسول خدا را مخاطب کرده بودند
کر بگذر عرض کرد با انبیا اما نظر بفرمائی نبوی امت خود
با فرزندم حسین چرا کردند قتلوه من الماء و نعو و حریمه
سکوه و حیاء مخرقوه و بالسيف قطعوه و علی و جعفر قتلوه
و من القتل ذبحوه با انبا گشتند شوم علی را و هرگز
خانام جمیع غمده و اشکین در او افکندند و در خانه را گشتند
و گشتند محسن فرزند ما از روی سخط کویا من پاره تن تو شود
و کویا در حق من گرامت فرموده بودی که کثیر فی بنی کثیرا
و یؤدینی من یؤدها و علی بن دنا بهلوی را شکست

ومن بان اذنب از دنیا رفت اهل مدینه مرا از گریستن بر شما منع
 کردند چون متذکر جان شما میشدم در این حال آن حضرت
 فرمود اگر بنیاء لك يا فاطمة الزهراء وابناءه وائمه فؤاده
واخرناه واعلياه واحسانه واحسيناه واعياناه والاطهار
چربسار خونها که از دینه من بخاک هلاک ریختند و پرده های
اسلام را از هم دیدند و چهره های که بخون خضاب شد و چهره های
که برهنه و لکباز گردیدند گشتند صغیر و کبریا را و مباح
شمرند و سبزی زن و حرم ایشان را پس چربسار و روزند این
اشقیاء از رحمت مستقیم جبار و چربسار و روزند از احسان
حضرت رحمن این اولاد زناکاران چگونه نظر نمایم بسوی این
امت مبرور و کارور و روز محشر و حال اینکه شمشیرهای ایشان
خونریزان میباشد از خون اهل بیت من ایا چگونه نظر نمایم
بسوی این امت مبرور و کارور و کار و اصواب از انور و ایم فی يوم
القيامة يا اهل هذا الموقف غصرو البصار که حق بخون فاطمه
بنت محمد المصطفی بن اید و گوید این سموی این ندو
ما ضلعم بشبابی و شيوخی و ما ضلعم ببنائی و الطفالین
و ما ضلعم باهل بیی و عیالی ای خداوندی که موسی را از غم

بخان

نجات دادی و خطیله را از آتش نبرد داخل کردی و نوح را از
 غرق گشتی نجات دادی و انبیا را مبتلا ساختی و از بلا و رها
 نمودی پس ندا از جانب قیوم رسید که يا فاطمة الزهراء ادخلی
الحجۃ عرض نماید که داخل بهشت نمیشوم تا بدانم که چه کردی
این امت بفرزند من حسین پس ندانسد که یا فاطمه نظر نماید
قیامت پس نظر فرماید بخواب راست و چپ ببیند حسین را
بی سر پس فاطمه ناله از جگر برکشد که هر ملائکه از ناله او بفریاد
آیند و گوید فاولاداه وائمه فؤاده و اخر قلیاء علی تلك
الاجساد العارۃ و الاحیاء المریۃ پس عینا اندر عرض نماید
گو مگر آنکه از کبریا آن مظلوم بگریه در میانند پس مثل فرماید
خدا یا تعالی حسین مرا با حسن صورتی پس بظالمان خود
مخاصم فرماید پس مرا فرماید حق تعالی او را بکشتن اعداؤان
حضرت جمیعاً و هم چنین بر حسن و امیر المؤمنین و ذریه حسین
و از این اخبار معلوم شد فضل مجاهدین بر اعدا و بنو ارب
هم و و هذا معنی قوله تم و فضل الله المجاهدین علی الظالمین
در جبهه و کلا و عدا الله الحسنی **بوضه ثالثه** در مقام
شفاعت و انتقام است سعید از حضرت صادق علیه کیفیت

محشر را استفسار نمود حضرت تقصیری فرمود که مجلس اینست که
 در روز جزا صفوف انبیاء و اولیا و صلحا از اسنری شود
 پیغمبر و وصی هر پیغمبری با اهل زمان خود محشور و بر سر قوم
النسور از برای سوال دبان عقور صنف در صفا بایستند
 اول قلم حضرت چهار سوال نماید که ایاد لوح ثبت نمودی اخیر
 بنوامر شد گوید بلی فرماید محبت تو چیست گوید از سر تو آگاهی
 نیست می داور قبول فرماید و خطب بلوح رسد لوح بصورت
 آدمیان با قلم در میان میدان آمده لوح افرا نماید که قلم درین
 ثبت نمود اخیر بود من با سر اقبل رسانیدم اسرافیل را طلبیده
 از او سوال نماید گوید بجزیر ثیل رسانیدم جبرئیل را طلبیده
 سوال نموده گوید بلی صدق است و من بفرمان لازم از او
 ثوابتیار رسانیدم پس از انبیاء اول نوح محی را بفرستاد
 در او رفت جواب گوید من رسانیدم من بموم دوم مدت مقصد
 سال رسانیدم اجابت من ننمودند مگر قلمی از مؤمنین پس از او
 گواه طلبید گوید محمد بن عبدالله و علی بن ابیطالب گواهان
 مستند خطاب بید که گواهان خود را بگذران نوح در عرصه
 و پابر سر مردم گذارد تا بمقام محمود و نزد محمد و علی برسد

و عرض مطلب خود نماید خطاب جناب العشر خبره و جعفر رسد
 که گواهی از برای نوح دهند پس خبره و جعفر گواهی دهند
 تبلیغ نوح و سایر پیغمبران را وی عرض کرد که علی در کتاب است
 آن حضرت فرمود که شان علی اجل از اینست که شهادت نوح
 اقدام نماید مقام او مقام شفاعت است پس یک کلام انبیا
 را سوال از اخبار و تبلیغ قوم نماید خبره و جعفر شهادت دهند
 بر تبلیغ ایشان تا منتهی شود پس پیغمبران فلنسلن الذین
ارسل الیهم و لنسلن المرسلین پس محمد را طلبید و از او
 سوال نماید عرض کند خداوند تبلیغ رسالت کردم پس از
 قوم سوال نماید که آیا تبلیغ رسالت نمودن بکسان قوم چون
 سلمان و ابوذر و مقداد و عمار و ملائکه گواهی دهند پس تبلیغ
 آن حضرت خطاب بید که بعد از خود چه کردی کتاب حکمت
 مرا عرض نماید که خلفه نمودم در میان ایشان و نزد وصی خود
 و ولی امر بنو علی بن ابیطالب را و با سپردم پس آنحضرت را طلبید
 و از او سوال نماید که آیا محمد ثورا و وصی و خلفه خود نمود
 عرض کند بلی خطاب برسد چه کردی عرض کند که امت بجاگاه
 مرا خانه نشین کردند و هر چه ایشان را موعظه نمودم سود

بخشد و بعد از آن که کوشش نمود و آخر را گشتند و در وقت رفتن
به پسر حسن سپردم خطاب بید که گواه بگویم چهارم چون
اصبح بن بنامه و حسین و زینب خواندن و ام کلثوم و خضر بنی
و مسلم بن عویجه و حبیب بن مظاهر و میثم غمار را داد شهادت
نمایند پس امام حسن را طلبند خطاب رسد که احکامی را که
پدر بزرگوارت بنویسید چه کردی عرض کند بعد از قوه کوشش
کردم و لیلت معاویه را بر اساس کفر و طغیان از ابرانگیخت و مردم
را اغواء نمود و حقوق ما را غصب نمود و امر ما را فاسد نمود
حتی بکشت که مرا هم بر هر شهید کردند گواه از او طلبند جابر
بن عبدالله انصاری و حضرت امام حسین و محمد حقیقه و فاسم
و علی بن الحسین و زینب و کلثوم شهادت دهند پس خطاب
که در وقت رفتن و دایع را بکه سپردی عرض کند که اخبار خود
بر اودم حسین را و دایع را با و سپردم پس خطاب رسد که گوا
است حسین بن علی که از برای سوال بصره محشر و در باب حضرت
ذی الجلال بر اید و جواب دایع و امامان را بدهد و احسان
و مظلوم و مقتول و امجد و اعلی و احسن پس
حسین مظلوم سر مبارک بدست چپ گرفته و بدست راست

دست شمر لعین را و هم چنین هفتاد و دو نفر هر یک سرهای
بریده را بدست چپ گرفته و بدست راست دست فانی خود را
گرفته و از زخمهای ایشان خون جاری است پس علی اکبر سر
دستی بدست دیگر مقتدین مرده عبد پر اگر گرفته و عبدالله سر
برگرفته دست و بدست دیگر حمله بن کاهل اسدی و حضرت
عباس سر بدستی بر دست دیگر حکم بن طفیل را ای شجره محشر
عباس علی خون از دهنهای مبارکش میریزد بنحویکه صحرائی محشر
از خون او همچون است عبد نام علی اصغر دین هنگام چه کرد
ایا در این حال در قنداق بود دهنهای او که نتواند دست
بن کاهل را بگیرد و او را فاطمه زهرا با محشر و خون چسبیده
صحرائی محشر در آورد که هنگام عرضات بجائی برسد که جمع
صفوف جن و انس و ملک و بلرزه و گریه در آیند و خال انور
نمای را بر سر زنند و از آب چشم میدان محشر را لامل باشد
و در پای غضب فزاری بخورش آید بدنام که دهنهای کوچک
خود را بر وزن آورده و یکدست بر جلقوم خود گرفته که خون
او بر زمین محشر بچکد نا از زمین محشر نمایی بلرزه در آیند باری
خاطر بدید نشان مظلوم دست شفاعت دراز نموده

با علی اصغر دست فغانل خود را گرفته است و زبان طفلان میگوید
یا عدل یا حکیم احکم بنی و بین فانی چه جمله بن کاهل و بین
اهل الکوفه و الشام آخر من چه تقصیر کرده بودم که خلقوا
مرتا و ک نبر نمودند آخر من چه تقصیر کرده ام که مرا شهید
کردند چه مذهب ملت است که طفل وضع را کسی بکناه در
وامان پدرش یکشد و اب نهد لا حول ولا قوة الا بالله
السلام علیک یا ابا عبد الله و علی صبرک فی اطاعتک
و هم چنین سایر شهداء مثل محمد و عثمان و جعفر و سایر
المؤمنین و ابی بکر و عبد الله و قاسم و سایر امام حسن و حسین
مسلم و مسلم عو سحر و محمد و ابراهیم و مسلم بن عقیل و حبیب
بن مظاهر و طفلان زینب و سایر شهداء سر و سینه و بر دست
و بگردن فغانل خود را گرفته بر سر محشر و آید و مستغفار
از اجداد و علماء و اعیان آنکه همه اهل محشر بر این احوال و این
بناله و فغان و آید پس خطاب برتالاد باب رسیده اما
مراجعه می عرض کند پرو و دعا را و بعد از این مردم خواندم
و هیچکی نهد بدو و خوف نمودم هیچکس از من نشد و مرا از دم
جدم بیرون کردند و بخانه نو را می شد نگذاشتند و مرا با

اطفال و عیال از ارض مدینه بیرون کردند و وارد عراق نمودند
و در و مرا احاطه کردند و اب را برین بستند و عیال و اطفال
مرا کشند و کرسند گذاشتند و جمع با و ان مرا کشند و اطفال
و عیال را سپردند و چنهای ما را عادت کرده و سوزانند
و بدنهای ما را با عیال تم سوز و نمودند و لباس ما را از بر ما
کنند و سر ما را بر نیزه نمودند با اسرای محمد شهر شهید
بدن را کردند و هر چند فریاد کردم که بیعت خود را از گردن
شمار و داشتم راه دهید که از کلاش شمار بیرون روم راه
ندادند و با این صورت کردند خطاب رسد که گواه تو گشت
عرض نمایند این شهداء بیکس و این اطفال و بیکس گواه شدند
این زنان حسرت زده و عادت زده و اکبر و اصغر و قاسم و
مسلم و حبیب و سایر شهداء و زینب سکنه و کلثوم و رقیه
و شهر بانو و مستغفار از کلمات است که در محشر از ملت که
و اجداد و ائمه گذر شده و آید و اهل عصر محشر غایمی بگواه
دومی آید و از برای این واقعه عظمی و اضحی و نلال و عیال و
انهار و هیات شهداء و هیات چنهای و هیات عادت و هیات
سرها بر سنان و جمیع هیات که محترم شدند بگواه بیرون

میبندند هنگامی که در صحرائی محشر از هیئات و کواهان این قیامت
 صفی و دافع می شود که کسی طاقت دیدن او ندارد پس شهداء
 بپروگهان که ملاحظه احوال عورات نموده بودند مثل مسلم حصا
 و زید بن ارقم و ابو بکر اسلمی و دیگران شهادت میدهند بر خطای
 رسد که بعد از خود و اربع مرابکه و گذاشتی عرض کند بر پیر علی
 پس علی بن الحسین را بجمع خطای خود آوردند و از او سؤال می شود
 و جواب با صواب گوید و هم چنین باقی آمده و هم چنین از ثواب
 خاصه و عامه و صلحاء سؤال و جواب می شود و در آن اثناء حال
 فاطمه میزند و میگوید بخواب و از صیحه و ناله و اهل محشر بحالند
 اری حضرت ملک متان مغامی با و عطای کند با امیر مومنان که
 جمیع اهل بهشت حیرت می بینند او انجمله و ضرر دوسر بان سید
 نساء عالمیان عطا میکند چنانچه حضرت ضاء بابی صبر
 فرمودند که بوم العذیر در دامن آنها مشهور است و خوشحالی در
 بهشت و ضرر خلق نموده که خشتی از طلا است و خشتی از نقره
 و در آن ضرر صد هزار دینار است از یاقوت سرخ و صد هزار دینار
 است از یاقوت سبز و خاک آن از مشک و عنبر است و چهار هزار
 معروف از شراب و شراب و غسل و آب دارد و در اطراف آن درختها

است از جمیع میوه ها و بر آن درختان مرغان بسیارند که بدشت
 از لؤلؤ و پرها ایشان از یاقوت و انواع نعمات آوازه خواستند
 و چون بوم العذیر شود داخل آن قصر شوند اهل آسمانها
 تسبیح و تقدیر و تهلیل خدا نمایند پس مرغان پرواز کنند و
 در آن بصرها فرود روند و در مشک و عنبر غوطه خورند پس در
 وقتیکه ملک که هکلی جمع شوند این مرغان پرواز کنند و شاعران
 آن مشک و عنبر را در این روز بر ایشان و بدهند شاعران فاطمه را
 بیکدیگر و در آخر آن روز ندای رجوع بمراتب خودشان و بشاد
 ایمنی از خطا و لغزشها بایشان رسد از این که است و مستفاد
 از بعضی کلمات اینست که شاعر فاطمه در بابش چنانکه در الدرر
 شیخ بهائی در ذی و رخشان در مسجد کوفان یافت سرخ رنگ
 و بر آن نوشته بود که أَنَادُ زَمِنَ السَّمَاءِ نَارُونِي كُنتَ أَصْفَى مِنَ اللَّجَيْنِ بَيَاضاً صَبْغَةً
دِمَاءَ نَحْرِ حَبِيبٍ و گفته بود که آن خط از عمل او میان بود
 بلی بخدا قسم که این مرغان و شاعرهای ایشان و کسی که برایشان
 نشان کردند و کسی که بخراشید او نشان بر آنکسان شد جمیع آنها
 مثل آن در کوفان و خنجرکان و جگر کدار در مصیبت ایشان

نمیدانم که در آنوقت آن مرغ غوطه خوردند و در لؤلؤ و مرجان
 و غیره و مثل آب فاطمه شاکر کردند و آن وقت که به
 بخاطر آورد که مرغ نیم بسمل کردی بر بادش بر او شاکر کردند
 حربها و چهار هزار و صد و هشتاد و نیم بر او زدند و مرغ نیم بسمل
 او را در اغوشش تیر بر حلقه مشر زدند و مرغ نیم بسمل دیگر را در
 میان سیدان که با آن مرغ شاکر ساختند و صدای یا ایله میگرد
 و پدرش او را یافت و صدای العطش میکرد و پدرش نتوانست
 با او بدهد و آن مرغ نیم بسمل دیگر که عبدالله پسر امام حسین
 و جعفر بن حسین مظلوم باشد چگونه آن مرغ نیم بسمل را طاق
 دید شاکر داشت و مرغ نیم بسمل دیگر فاسم بن حسن را چگونه
 با نعل تم سئور کردند و مرغهای نیم بسمل دیگر مثل پسران
 زینب را چگونه شهید کردند عبدالله آن مرغان چه میکردند
 که تصور کنند از جنس خود مرغان این جهان بدینهای خود را
 بخون سید شهیدان و با فی شهیدان کلکون کفن نمودند و
 هر یک بطرفی نوحه سر میدادند و بطرف دیگر از حضرت باقر
 مرویست که چون روز محشر شود محشور شوند خلق برای حساب
 و میگردند و مرغ صحر حساب نمیشد با آنجا مگر مشقت بسیار

میکنند

میکشند پسر ایشان را نزد حق تعالی باز میدارند و اول کسی را که
 می طلبند محمد بن عبدالله ص است در جانب راست عرش نگاه میدارند
 دارند پس امام فاراد در جانب چپ عرش میدارند و با بسند پسر
 کسیر که برای حساب طلبند قلم باشد و او را بصورتش آید و
 در او زدند پس خطاب شد بنوی غلم که بنوا انچه وحی شد که در لوح
 ثبت نمائی نمودی یا نه کو بدی خطاب رسید که گواه تو کسب عرس
 کند پروردگار را تو خود از سر خود آگاهی پس لوح را بیاورند
 و در پیش قلم باز دارند و از او سوال کنند و شاهد خواهند
 بهمان طریق جواب بگویند که من با سر اقبل رسانیدم و از او هم سو
 نمائید بهمان طریق جواب گویند که من بجمع میل رسانیدم پس
 جبرئیل را ایای حساب را آوردند بر رسانیدن اسرافیل اثر را
 پس وحی رسید که چه کردی عرض کند خداوندایه پیغمبران تو رسانیدم
 هر یک را بگذردی که امر فرمودی و آخر او را محمد بن عبدالله
 رسانیدم پس خداوند عالم انجناب دو تزد عرش جای
 در آنوقت احدی از انجناب در نزد حضرت شد و اباب
 مقرب تر خواهد بود خطاب رسید که با جبرئیل رسانید
 بنوا انچه را و رسانیدند از علوم و حکم و مصالح کو بدی بل و من

نیز بامت خود رسانیدم خطاب برسد که گواه تو گشت عرض کند
 خداوند خود اگاه می و ملائکه و سبکنا امت من نیز گواهند پس
 ملائکه را بخوار امت را طلبند و گواهی دهند پس خطاب برسد
 که بعد از خود احد بر خلیفه نمودی گوید بلی برادر و وزیر خود
 علی را خلیفه نمودم پس آنحضرت را طلبند اقرار بر اینچنان
 حضرت عرض نمود نماید و گوید بلی مراد صی و خلیفه نمود و
 امت جفا کارش بود در خانه من زدند و قاطع را بپهلویش را
 شکستند و محسن را در شکش سقط کردند و من بگردن
 بستند و بامن قراعه نمودند و مرا خانه فتن کردند شمشیر
 فرم فرود آوردند و مرا شهید کردند خطاب برسد که ای ابا عبد
 از خود کسی را خلیفه نمودی عرض کند بلی فرزندانم حسن را و
 حسن را طلبند و قصد می کنند و آن حضرت نیز از دست امت شکا
 کند نارسانند بجائی که بگوید صد و هفتاد بار محکم را بر
 دو طشت ریختند و مرا شهید کردند پس خطاب برسد که بعد از
 خود کسی را خلیفه کردی عرض کند بلی برادر و خلیفه پس حسین
 را طلبند که ناگاه کلا کون فیای صحرائی کرد و در وصف مشرب
 و شکایت از امت را آورد و بجوی که جمیع اهل محشر را از فضا

در اینند پس خطاب برسد که بعد از خود کسی را خلیفه کردی عرض کند
 بلی پس علی را پس علی بن الحنفی را طلبند و قصد می کردند و گوا
 و شکایت امت را بکار نمایند پس خطاب برسد که بعد از خود که را
 خلیفه کردی گوید پس محمد را و هم چنین باقی ائمه و مرئی
 است که بعد از حساب حضرت ختمی مایه در جانب راسته عرض
 و حضرت ابراهیم را در جانب چپ نگاه دارند پس علی را طلبند
 در جانب راسته عرض و حضرت افضل را در جانب چپ عرض باز
 دارند و حسین را در پهلوی علی و انبیاء و اوصیاء و اسباط
 دیگر را در جانب چپ عرض و در پهلوی خلیل جای دهند و ائمه را
 در پهلوی حسین جای دهند و شیعیان در مقابل ایشان
 کشند پس خطاب برسد که بنوک مغیری تو و خوب صتی است علی
 و دو سبط تو اما ما امتد و اما ما ان از وزیر حسین خوب اما
 و خوب محسنی است محسنی که از قاطع سقط شد و خوب شیعیانند
 شیعیان ایشان و حضرت رسول فرموده که خود فاسق
 شود خلا و عالم جل شانہ بمن وسیله رحمت فرماید و اند
 من است در بهشت که فرار پاه داشته باشد و هر پایی تا پای
 هزار ساله بود و ناسیغ غیبی و ان پاهای بعضی از بزر

و بعضی از زمره و بعضی از زمره و بعضی از زمره و بعضی از زمره
از طلا و بعضی از نقره و بعضی از عود و بعضی از عنبر و بعضی از زعفران
پس بیاورند و او را در محرابی محشر و ضبط کنند با در جانی و صف
سیغیران و او در میان آنها ایستاده باشد مانند ماه در میان
سنا و کان پس نمایند و از روز سیغری و نه شهیدی و صدیقی
مگر اینکه گویند خوشحال آنکه اینم نبوده و پس ضایع اند
که ایند خبر محمد بن عبد الله است پس در آن روز من پیام و جانی
از نور پوشیده باشم و قاج سلطنت بر سر گذاشته و علی ابد
و در پیش روی من روانه شود و لو اوی علم من در دست او باشد
و در او نوشته باشد لا اله الا الله محمد رسول الله الفلقون
الضائر و از هزار آیه که گفتم گویند اینها مملکت مغربند
چون بر مملکت بگذریم گویند اینها بنی مرسلند چون من بر آن
منبر بالا روم علی بیاید و یکپایه بایستد بر آن من بایستد و علم من
در دست او باشد پس جمعی از مغربان و سیغیران و مؤمنان سر
بالا کنند و بسوی ما نظر نمایند و گویند این دو بنده مغرب کیانند
ندارند که این حبیب من محمد بن عبد الله و آن ولی من علی بن
ابوطالب است خوشحال و دستان ایشان و بد احوال دشمنان

نزد

ایشان

ایشان شاد می شود در روز قیامت کسی که برادر و سوار دارد و
کسی نماید که برادر دشمن داشته باشد مگر اینکه رویش سبای شود
و پاهایش بر زرد پس در آنوقت بپایند نزد من و دولت از جانب
پروردگار یکی عنوان خازن بهشت و دیگری مالک ثواب و
سلام کند و گویند خداوند عالم کرده است که مقابله بهشت
تسلیم نمایم پس من قبول کنم و خدا کنم خدا را و بعلی هم پس مالک
محکم مقابله محکم را آورد و تسلیم من نمایند من تسلیم علی را
پس خدا کنم خدا را که مرا بر جمیع مخلوقات تفصیل داده پس
محکم ندا کند که یا علی از من بگذر که صلابت تو مرا فرو نشاند
علی گوید مرا بگو که تو امر و مطیع منی پس فرج فرج از خلافت
علی گوید که او را بگذارد که مطیع من است و او را بگذارد که دشمن
من است پس محکم از روز اطاعت علی کند مثل غلامان دود
افا بان و قسم دوزخ و جنت است و آن حضرت فرمود که در
قیامت منبری از نور و ضبط کنند و منبر من از هر منبرها برتر است
پس خدا مرا نماید که من خطبه بخوانم پس خطبه بخوانم که احدی از
انبیائشند و باشند پس علی غیر رود و خطبه بخواند که
احدی از او صبا نشنیده باشند پس بر ای حسین منبری نصب

گشتند و امر نمایند بجلبه خواندن پس چنان خطبه بخواند که احادیث
اولیا و اوصیاء نشینده باشند پس جبرئیل ندا کند که کجاست
فاطمه دختر محمد و خدیجه دختر خویله و مریم دختر عمران و اسیر خضر
مزام و ام کلثوم مادر یحیی پس خطاب رسد که امروز بزرگواری
کینست محمد و علی جواب گویند که بزرگواری مختص بجد است پس
خدا فرماید که امروز بزرگواری را برای محمد و علی فرارادم منادی ندا
کند که یا اهل محشر هرگز براندازید که فاطمه بیست میرود چنان
ناقر از بهشت که دیبا بران پوشیده بیاورد و مهارش از میان
باشد و بخوابند و آن حضرت سوار شود پس صد هزار ملک از آ
و صد هزار از چپ و آیند و صد هزار بال خود را بر او سایه افکنند
آیند تا در بهشت و نظر نمایند خطاب رسد که انتظار که داری عرض
کند که میخواهم قدر خود بدایم خطاب رسد که هر که از تو فرزندان
ذره محبت داشته باشد از اهل محشر بردار و داخل شو پس بر چند
آن حضرت از شیعیان و محبان چنانچه مرغ دانند چند پس ایشان
در در بهشت منتظر شوند خطاب رسد که انتظار برای چیست
عرض کنند که میخواهیم قدر خود بدایم خطاب رسد که بردارید
با خود هر که در راه رسول و اهلبیت شما محبت کرده است پس

از خدا

از خدا کردن ایشان عینا مکر کار و ضائق که ایشان را و حجت
با دستان ایشان رفیق نمایند و طایفه اولی را داخل بهشت کنند
روضه العبد در بعضی اخبار داده که بر ثواب عز و بکار
ایشان است شهادت است که عفل هر عاقلی حاکم است باین که
عز و اندوه و تأثیر در مصائب اولیا موجب اجر عظیم است و اخبار
بسیار در آنست دارد بر عموم این جمله و شمول دارد مصائب جمیع
انبیاء و اولیا را و اما اخباری که در آنست دارد بر آثار در مصائب
معصومین از آنکه درین خصوص ظلم و دشتکریا بسیار است
از آنکه حسین مظلوم فرمود که منم کشته شده که بر خاری بر خدا
لازم است که بنده که پیش من آید شاد و خوشحال بنزد عیالش گردد
و نیز مردی که حضرت رسول نظر بچین نمود و فرمود که این
سبب که بر کل مؤمن و مؤمنات حسین عرض کرد که من با خدا
فرمود بی ایفرزند و از حضرت صادق علیه السلام مروی است که باقی عیال
فرمود که شعری چند در مرثیه حسین افشاء کن چون شروع کرد
حضرت که دست و او میخواند نا آنکه صدای گریه در خانه آن حضرت
بلند شد پس فرمود که هر که شعری در مرثیه جدم حسین بخواند
پنجاه نفر را بکراید البته بهشت بر او واجب می شود و هر که يك

فرز را بکریا ندهشت بر او واجب می شود و هر که مرثیه بخواند و بگوید
بهشت بر او واجب می شود و هر که خود را شبیه بگوید بکریا ندهشت
بدار و بهشت بر او واجب می شود و فرمود که هر که بعد از هر یکی
از این زیاده او آید در یاد آوردن حیدم حسین خدا را ضعیف نشود
برای او مگر بهشت را و بحج جعفر بن عقیق فرمود که شنیدم در
مرثیه حیدم حسین شعر می گویند چون قدری خواند آن حضرت گریست
و فرمود که ملنگ حاضر شدند و مرثیه ترا شنیدند و گریستند و
از آنچه ما کریمیم خوشی غالی بهشت را برای تو واجب کرده اند
کنایه آن ثواب را فرزند و هر که شعری گوید و بگوید همین جزایش
باشد و از آن حضرت روایت است که سید الشهداء نزد خدا است
و نظر میکند بقبله و محل فرخنده و زیارت و میداند نام های
ایشان و پدران ایشان را و در جانب منازل ایشان را عند الله
و کسی که با کسی بر او برایش طلب امر می کند و سؤال میکند
از پدر خود که طلب امر می کند برای او میگوید که اگر بداند قدر
که به خود را و زیارت کردن را از آنچه برای شما مهیا کرده اند
فرحش زیاده از غمش چون زیارت میکند و بر میگرداند و بگوید
کنایه بر او باقی نمی ماند و حضرت ضیاء فرمود در جاهلیت

مکرا

قتل را در محرم حرام میدانستند و اینجا عشت و پناه حلال است
و احترام ما را داشتند ما را کشتند و زنان و فرزندان ما را
اسیر کردند و آتش در جنبه های ما زدند و اموال ما را غارت کردند
و حرمت حضرت را از حق ما غایت کردند و مصیبت حسین
روی ما را محجرجح کرد و داشت ما را جاری گردانید و غیر ما را دلدل
گرداند و در کربلا و مثل الحزن طلبک الباکون فانه ینهب
المعاصی پس چون ماه محرم داخل می شود و مصیبت ایشان
بود میفرمود امروزی است که حسین شهید شد و از سیر
شعبه میروند که فرمودند خداوند عالم و عالم حضرت زکریا را
مستجاب کرد و در وقتیکه از او فرزند طلبید و ملنگ او را دود
ندادند که خدا پادشاه شد و پادشاه نورانی فرزند پس هر که از روز
و از روز بدار و خدا دعای و برامستجاب بگوید ای پسر شیب
در پناه قتال حرام بود این امت مرثیه پناه و غیر خود را
مداشته و با فرزند غیر خود قتال کردند و زنان و فرزندان
او را اسیر کردند و اموال او را غارت کردند خدا پناه فرزند
ایشان را ای پسر شیب اگر کسی بپسینی برای حسین گوید که ما
کو سفند فریانی سرشار بر بدن و همچو نفر او را دوا شده است

که هیچکس در زمان خود شبیه نداشتند و کسب بر او آسانها
وزینها و چهار هزار ملک از آسمان برای ضربا و بر زمین
وقتی رسیدند که آن حضرت شهید شده بود و ایشان آنجا
هستند و ولیده و عباد الوده تا قائم آل محمد ظاهر شود
پس از پادوان آن حضرت خواهند بود و در وقت جنگ شمار ایشان
بالشاکر الحسین است ای پسر شیب چون حسین کشته شد آسمانها
خون و خاک سرخ بارید اگر حسین بگری که آب دیده های تو
جاری شود جمیع کائنات ها غمگین و کینه نوری از تو جدا می شود
ملکات کنی خدا را و هیچ کس نمی تواند با تو کسب
اگر خواهی در غمهای بهشت بار مولودا و ائمه ظاهر می باشی
لغت کن بر عالم از حسین و اگر خواهی شایب شهدا را در آید
باشی هرگاه مصیبت آن حضرت را یاد کنی بگو ان الله وانا الیه راجعون
و اگر خواهی در درجات عالیه باشی با ما پس برای اندوه ما اندوه
ناک باش و برای شادی ما شاد باش و بر تو باد بولایت ما و هر کس
که ما را دوست دارد با ما محشور گردد مسموع از حضرت صادق
روایت میکند که بمن فرمود که ایا بزرگوار حسین بروی برای او
که بر میگویی عرض کردم بزرگوار نیست غیر من از بزرگان سبیلان لکن از

خون و اندوه کونا می نمکنم فرمود که خدا ترا رحمت کند و شهادت
شوی از کسانی که شادی شوند بر شادی ما و اندوه ناک می شود
بر اندوه ما و خائف می شوند از خوف ما و امن می شوند از امنیت ما
و زود باشد که میبینی در وقت ملک که بدین ما حاضر شوند و سقا
کنند ملک الموت را و بشاوت دهند نور اگر دیده نور روشن شود
و شاد شود و ملک الموت بر تو مهران میگرد و مثل مادران
ای مسموع آسمان و زمین که می کنند از روز شهادت امیرالمؤمنین
و ملکه بر ما میگرد و روزیکه ما کشته شدیم که چنانکه ساکت
نگردید و هر که دم کرده بر ما خدا او را رحمت کند پیش از اینکه آب
از دیده او جاری شود و اگر بر پیش جاری شود و قطره او را بر
جهنم بریزد هر ارتش از او نشاند و کسی که دلش بدگراید
در مصیبت ما وقت مرگ ما را بر پند شادی شود و آن شادی
از دلش زایل نمی شود و پیش حوض کوثر شاد باشد و از لذتها و
طعامها انقدر بکاشد که حصانها و دوان آب از کف
سردن است و بوی مشک از او ساطع است و طعم زنجبیل دارد و از
عسل شیرین تر و از آب عسل صافتر باشد و از عنب خوشتر است
و از چشمه شبنم بیرون می آید و در نه های بهشت جاری شود

و بروی پاوت و مراد بهر دو در کنار حوض کوفته است
 که از ستاره ماقرونه در روشن تر است و بروی خوشتر از هزار سال
 راه بمشام میرسد ای صمغ نواز از آنها خواهی بود که از آن خوشتر است
 می شوند و هر دیده که در مصیبت گریان شود البته شاد می شود از
 نوشیدن حوض کوثر و هر کس بعد از محبتی که دارد از اولادش میرد
 حضرت پیر عمر در کنار حوض ایستاده و عصای از جیب و بیخ در
 دست دارد و دشمنان را میزند یکی گوید بهر استغاثه کن آن حضرت
 گوید سوال کن از کسی که ولایت او را اختیار کردی گوید از تشکی
 هلاک می شوم فرماید خدا تشکی ترا زیاد نماید و نیز محلی
 است که شخصی آنکار قول حضرت صادق علیه السلام نموده فرمود هر که
 بعد از پیشه آب از چشمش جاری شود در مصیبت حسین خدا
 او را می آرد در خواب دید که بسیار از تشنه است و صحرای قیامت
 خود را در کنار حوض کوثر دید و دید که در کنار حوض چند مرد
 زن می ایستند پس حراوت شد بد شد و آتش حجت شعله ور کرد
 از کسی پرسید که کیستند اینها گفت محمد و علی و فاطمه و حسن
 گفت من پیش رفتم و بحضرت فاطمه گفتم من تشنه ام فرمود نوشی
 آن روز آنکار را که پسین بر فرزندم حسین را کردی من بخت

تمام از خواب بیدارم صبح بیدارم و معذرت خواستم پس حضرت صادق
 فرمود که آسمان گریست از برای شهادت حسین خون و زمین گریست
 چهل سال پناهی افتاد بر حسین و کوهها از هم پاشیدند و در
 بخت او انداختند و جمیع ملکه چهل شب و روز بر آن حضرت گریستند و
 از بی هاشم خضاب کردند و دروغ بر خود غالی کردند و سر فشیدند
 و مؤشانه نکردند تا سر عبید الله زیاد را آوردند و پیوسته مادر کرد
 میباشم و حجت علی بن الحسین چون مصیبت حسین را با او میکرد
 میکرد تاریش مبارکش ترمی شد هر که آن حضرت امید میکرد
 می آید و ملکه بواسطه کربان حضرت میگریستند و از کرب او مرغان
 هوا و زمین و آسمان میگریستند چون روح مبارک آن حضرت
 از بدن شریفش مفارقت کرد حجت نغم زد که تزد یک بود زمین
 از هم شکافه شود چون روح عبید الله زیاد از بدن جدا شد
 اگر حق تعالی امر نمیکرد بجز آن حجت که او را حبس کنند هر چه در
 زمین بود میسوخست و اگر خصم میداشت هر چه در زمین بود
 فرو میساخت و ملک تمام و است با مر خداوند و خازنان او را بر
 برنجیه ها دارند و چندین مرتبه بر خازنان خود زبانه زدند و طا
 مقاومت او را بنا آوردند تا جبریل بال مبارک خود را پیش

ناساکن شد و حجتی که بر وی نهاده میگردید بر حجت و میخوشد بر آن
اگر حجت خدا بر وی نهاده بود زمین سرنگون میگردد و هیچ
و کبریه محبوتر و پسندیده تر از کبریه کردن بر حجت نیست هر که
که بر کذب بر حجت بنی بظاهر کرده است و احسان بر مغموم کرده
و حق اهل بیت را داد نموده است در روز قیامت هیچ بنده محسوس
نشود که گریه نکند و مکر و دیده که بر حجت بگرید که از جانب حق باو
بشارت میرسد و او شاد است و خلافت او در خفا و او در حق
است و خلافت او در حساب او و در عرش او و در خدمت انحضرت
ملکه ایشان را تکلیف بهشت میکند و آنها صاحب حجت
و امنکند از حد و غلمان ایشان میفرستند و ایشان را بالا
نمیکند و دشمنان اهل بیت را بجهنم می کشند و اینها منازل
نیکوکاران را می بیند و میگویند شافعی برای ما نیست و اهل
بهشت ایشانرا استناده می کنند و اندامیکند که بیایند از
ایجاد اهل شوی چون اینها منازل اشرار و کائنات را می کشند
و نزد حق می شوند و بر ایشان بستر می شود و ایشانرا در عذاب
و از درد آب بیند و اینکه پیش میروند نمی بیند میگویند که ما
تشنه ایم آب بدهید و قطره از دهنم در حلقوم من ملا و این

میریزند

میریزند که دوده و جگر و جمیع اندرون آنها را میسوزاند و حور
میل میکنند از برای ملاقات و سنان حجت و ملکه حجت
حور را می آورند و با ایشان وعده شفاعت میدهند ایشان
بر پیش حوران میروند و میگویند شافعی صبر کند خبر حوران
برسد که ایشان در عرش ملک متان در خدمت سید مظلوم
اند شوق ایشان زیاد می شود پس هر که برای ایشان از بهشت
میاورند سوار می شوند و مشغول حمد و شای حجت می شوند
و نیز میروند که حجت یکی از فرزندان حجت را داخل شد حضرت
صادق علیه السلام آن حضرت را وارد بر کشید و بوسید و لعن بر قاتل
آن حضرت کرد و در حجت بر انصار آن حضرت فرستاد و فرمود بسیار
کردند اهل زمانه بر شما و بطول انجامید که سیزدهمین جمع مؤمنین
در این باب بر آن حضرت که پیش فرمود که هر وقت که نظری کنم
بر فرزندان حجت من صبط خود شوم نمود و بدستیکه فاطمه
بر حجت من میگردید و گاه نفر میزد که حجت من میگردید چون
خان از او از فاطمه را می شنود حجت لفظ میکنند آن حضرت در
که پادشاهان حجت حجت مشغولست و در باها باوج می آیند
حفظ آنها را نگاه میدارند که اهل زمین اغرق نکنند ملکه

پیوسته برای فاطمه گریه می کردند و اهل عیث در قعر می افتادند و جمع
 ملکه صدای تسبیح را بلند می کردند از خوف بر اهل زمین از صدای
 های که اگر اهل زمین یکی از آن صداهای ایشان می شنید
 می شنید و کوهها کندی می شوند و زمین میلزد **و در ضمن خلاصه**
 در تأثیر تظلم اولیا است بر ایشان که واضح است که باید اگر
 از تبت بر قبالتنوع شود معای اشیاء اثر می شود و هر چه
 او باشد پس آنچه از اجناس انوار است باید از همه سلطان آن
 انوار متأثر شوند **مروید که زمین جو شیدار برای پلنجین**
 ذکر تا و هفتاد هزار نفر را بخت انقراض تا خون بجای می ناکت
 شد و آسمان برای آن حضرت خون کرد **و از بعضی اخبار**
 مستفاد شده تأثیر شهادت آن حضرت بر حضرت امیر المؤمنین
 باشد **و در بعضی اخبار است که هر امام که از دنیا رود و آن روز**
اهل زمین متأثر میشوند و در خصوص ائمه اخبار بسیار است
از جمله مروید که روزی ملعون بر حضرت امیر المؤمنین گفت
و آن حضرت این آیه را خود تمام کرد علیکم السلام و لا ادرن
و ما کانوا منظرین چون حضرت امام حسین علیه السلام فرمود
بر این خواهد کرد آسمان و زمین و نکریت بر کسی آسمان

و زمین مگر بر یحیی بن زکریا **و از حضرت صادق علیه السلام**
 که سینه بر حسین است آسمانها و زمینهای هفتگانه را بخورد
 میان آنها و در هشت و دوزخ است و آنچه دیده می شود از این
 خدا بخیر نبرد و دمشق و آل حکم بن ابی العباس **و نیز از آن حضرت**
مروید که مگر بر حسین است حتی حشبان صحرا و ماهیان دریا
و سنا و کان آسمان و زمین و مؤمنان و انس و جن و ملائکه آسمان
و زمین و خازنان بهشت و ملائک دوزخ و ماموران عیث و جبرئیل
است هفتصدای بر فانیان حسین چنانچه واجب است بر کافران
و یهودان و زنیان **یکی از اهل بیت المقدس گوید که من**
دانستم که حسین در کدام روز شهید شده است بجهت آنکه
محرم سنگی و کلوخی بر نداشتم مگر آنکه در روز پراو خون جوشید
بود تا سه روز دیدم که آسمان خون می بارید و روز و شب شنیدیم
که هاتقی می گوید **أَنْزَحُوا مَنَّةً قَتَلْتُمْ حَسَنًا شَقَاةً حَسَنَةً**
بِیَوْمِ الْحَسَابِ **فَلَا وَاللَّهِ لَيْسَ كُمْ شَقِيعٌ وَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ**
فِي الْعَذَابِ **و حضرت با فرمود که که سینه بر حسین**
ادعیان و مرغیان و آدمیان و مرغیان و ماهیان نا این که
ایشان خود را فراموش نموند و با الهای خود را فراموش نکنند

و از حضرت امیر المؤمنین ع مرویست که فرمودیدم ندای حسین باد
که در دشت کوفه شهید خواهد شد چون بر رسیدند و حباب را که
کردند و بر فراود را ز کرده اند و گریه و نوحه میکنند از شب تا صبح
و زنهار که نزلند بدارت آن حضرت بکنند ع از حضرت صادق ع
مرویست که برای قتل حسین بن علی بن زکریا آسمان و زمین
گرفتند و بعد از قتل حسین چهل روز آفتاب سرخ طلوع میکرد
و سرخ غروب میکرد و جمعی از اهل کوفه آن حمایت کردند که بکشد
از قتل حسین آسمان خالک سرخ بر سر مردم میبارد ع و از علی
بن الحسین ع مرویست که از روزی که خدا آسمان را آفرید بگرفت
مکر بر یحیی بن زکریا که تمام نمیداد که روز قتل حسین را چون
جامه را در هوا باز میداشتند خون از او ظاهر میشد مانند
خون کبک که از جامه ظاهر میشود ع و از حضرت صادق ع مرویست که
حند در زمان حاتم رسول الله در خانه اجلاس و بر سر
خوار حاضر میشد و طعام پیش او می افکندند و با ایشان آشنی
داشت چون حاتم حسین را کشتند و از بنی آدم غارت کردند و
خوابها و کوهها و بیابانها جای گرفت و گفتند ای بوی
شما که فرزند پیغمبر خود را کشتید من باشم انصریح کنم و در

روزها از مصیبت آن حضرت روز میگیرم و آب دانه میخورم
و شب بر حسین مینالو تا صبح ع و از زنان و مرغان قیل حکا
شده است که در یوم عاشورا جامهها و شرابها و ظرفها در قبله
خون شد چون شراب را با آب بردند دیدند آبها خون شده بود
و جامهها از خون رنگین شده ع و از روایات متعدده رسید
است که سر می که در آسمان است بعد از قتل حسین ع حادث
و نیز مروی است که بعد از قتل آن حضرت آفتاب گرفت و ناز
شد بحدی که سنا و کان پیدا شدند ع و نیز مروی است که بر
مشرق و مغرب بنوعی شد که نزدیک شد بیکدیگر و رسیدند و
چنان بود ع و از حضرت صادق ع مرویست که وقتی که حسین ع
جدا کردند مرغان نوحه کنان بعد از رفت و پیشی گفت که مضنون
بود که حسین بعد از کربلا شهید شد چون فاطمه صوت او شنید
و او را خون الودید صدای نوحه بلند کرد و دروستان اهل بیت
که در آن بلد طیب بودند گفتند مصیبت ع عبد المطلب ع
شده است ام سلمه در آن حال بر خالی که حضرت را با او داد
بود نظر کرد دید غمی خون شده است ع ابن عباس ع و امامان
امیر المؤمنین ع نظر کردند بیکدیگر خون شده است دانستند

کدام حضرت شهید شده است و نیز مرویست که بهودی خنری
کودی و ککلی داشت او را در باغ گذاشت و خود بخواند رفت غی
که نال او بخون خن ککلی شده بود و در سر و خن نشسته
و خن در زیر انداخت بود و نوحه می نمود که فطره از خون نال او
بدو چشم زخمی کرد و پناشده بدی پناش افشا و غلتش دفع
شد و هم چنین جمیع علل از بدش دفع شد بدی و خن باغ اند
و بدی خنری در نهان صباحت و صبح در باغ سپید کرد باو گفت
که چنین خنری ندیدی و وصف خن را نمود گفت من خن توام
و کیفیت اینان نمود بهودی که از او فطره از خن و ککلی از مرغ
مطلع شد مسلمان شد **و در ثواب زیارت**
آن بزرگواران و جمیع انوار است بدانکه البتة نوحه عباد برندگان
حق پرست و زیارت ایشان ثواب عظیم دارد و هر که بخند او زیارت
بیشتر باشد ثواب بیشتر است و اخبار بسیار در دلالت بر اینهاست
دارد هر که غریب غلتش پیش است زیاده از علوم هر در او است
و ثواب علی دارد و با مخصوص برای امت رسول و شیعین
بنول چون عارف باحوال ایشان هستند بعد معرفت ثواب ایشان
بیشتر است و اخبار بسیار بر ثواب زیارت سور و ائمه

اطهار و نما و حضور می باشد از آنجمله از حضرت رسول مرویست
که هر که زیارت کند بعد از موت من مرا باشد مثل کسی که مهاجرت
کرده باشد یا من در حیات من اگر استطاعت نداشته باشد
پس سلام برساند از دور و هر که اید زیارت من من شفیع اویم
و هر که حج آید و مرا زیارت کند مرا حجاج کرده و هر که با من حجاج
کند من او را حجاج کنم و هر که مرا زیارت کند در مات من مثل
کسی است که زیارت کرده است مرا در حیات من و کسی که زیارت
کند مرا در حیات من می باشد در جوار من در روز قیامت و
از حضرت صادق علیه السلام مرویست که هر که رسول را زیارت کند مثل
کسی است که خدا را در عرض زیارت کرده باشد و از حضرت
رسول مرویست که هر که علی را بعد از وفاتش زیارت کند برای
او است بهشت و حضرت صادق علیه السلام فرمود که درهای آسمان
مفتوح می شود برای زیارت کننده امیر المؤمنین و بهجت و نیز
مرویست که هر کس زیارت کند زیارت علی را نظر میکند خدا تعالی
سوی او ایاز زیارت نمیکند کسی که زیارت میکند او را بلکه
انسان و بدیست که افضل از کل ائمه و از برای او است از
ثواب اعمال و هر یک از ایشان بعد از اعمال ایشان تفصیل داد

شده اند و از حضرت صادق علیه السلام مرویست که حضرت حسین علیه السلام
 کردند از رسول خدا که چه چیز است برای کسی که زیارت کند ترا
 بعد از موت فرمود بهشت و هر که پدر تو را و برادر تو را و ترا
 زیارت کند برای او است بهشت و از حضرت صادق علیه السلام مروی
 است که هر که زیارت کند حسین را نوشته می شود در علی بن
 ابی طالب که بر سر فرج حسین چهار هزار ملک می باشد که در الوده
 تا روز قیامت و از آن حضرت منقول است که حضرت موسی علیه السلام
 که از خدای عز و جل زیارت حسین را بعد از آن که خلافت عالم
 از فضل و مظلومیت او و از مظلومیت باخت پس از آن داد خدا
 او را زیارت حسین پس زیارت کرد او حسین را و مرویست که
 فرج حسین افضل از غیر شهدا است بخدا قسم که بر فرج او چهل هزار
 ملک موکلند و ولیده و کرم الوده و کرم میکنند تا روز قیامت
 و از حضرت صادق علیه السلام مرویست که هر که زیارت کند حیدر حسین را
 و از شط فرات باشد مثل کسی است که خدا را زیارت کرده
 در عرش و از انجلی الحن ثانی مرویست که هر که زیارت کند
 قبر حسین را عارفان محقق غفر الله عنه و اقامه و اقامه
 و در اخبار آمده است که ثواب داده می شود زیارت حسین بعد

شط فرات اگر بشناسد حق امامش او را امر زنده شود که آن
 و مؤخرش و نیز مرویست که کسی که بنیاید قبر حسین را و عارف
 باشد بحقیقتش امر زنده شود جمیع کناهانش و نیز از حضرت
 صادق علیه السلام مرویست که خداوند جل جلاله کاشته است بر قبر حسین
 چهل هزار ملک ملک و ولیده و کرم الوده و کرم میکنند
 تا روز قیامت و زیارت او ثواب ده حج و ده عمره دارد و
 نیز مرویست که خدا عطا میکند زیارت حسین را هر کسی که از او کرد
 باشد هزار بنده و کسی که برای خدا هزار اسب بازمین و لحام برای
 جهاد فرستاده باشد و چهار هزار ملک بر فرج حسین و ولیده
 مو و عباد الوده و رئیس ایشان ملک است که اسم او منصور است
 پس هر که زیارت کند و داع نمیکند حسین را مگر آنکه شایسته
 میکند و مرخص نمیشود مگر آنکه عبادتس میکند و بنمیزد مگر
 آنکه استغفار میکند برای او بعد از موتش و موکل کرده است
 خدای عز و جل برای حسین هفتاد هزار ملک که صلوات می
 فرستند بر آن حضرت شب و روز و دعای کند کسی که آن خضر
 زیارت میکند و میگوید خداوند اینها را بر آن حقیقت عطا
 کن بایشان انچه میدانی و هر مؤمنی که زیارت کند حسین را

و عارف باشد بحقیق مینویسد خدا برای او پیش حج و عمره و
 و مقبوله و پیش خرو و با پیغمبر صل و امام عادل و در یوم غد
 اگر عمل کند در فرات و منوچهر زیارت شود مینویسد خدا برای او
 هر قدم حجی با مناسکت و هر که بیرون رود از منزله که از او
 زیارت فرستد پیغمبر داشته باشد برود مینویسد خدا برای او هر
 حسنه و محو میکند از او سینه تا اینکه بنویسد خدا او را از مفلحین
 تا آنکه قضا کند مناسکت را پس مینویسد خدا او را از زائرین
 و قتی که اراده انصراف میکند نماید ملکی و مینویسد سول خدا
 نور اسلام میرساند و مینویسد عمل خود را از سیرت امیر زید شد بر
 تو آنچه کرده بودی و هر کس که بیرون میاید برای زیارت حسین
 و قتی که بیرون میاید به خطوه مغفرت و توبه برای او هست
 و و قتی که بیرون میاید ندانند میکند از جانب پروردگار که هر
 منجزی از من طلب کن تا فوراً اجابت کنم حق است بر خدا که
 عطا کند آن بنده را آنچه میخواهد و هم از آن حضرت مروی است
 که برای خدا ملکی هست که موکلت بر حسین پس و قتی که
 زیارت تمام میکند خدا معاصی او را زیاد میکند چنانکه
 او داخل شود بهشت پس مقدس و پاک میکند خدا او را و از

شد محو

اسمان

اسمان ندانند که پالتکند از ابر حنیف خدا را رسول خدا
 بلکه ندانند که زیارت بدید او را برافقت من و زیارت
 پس ندانند که امیر المؤمنین که من ضامن قضا حوائج و دفع
 با شتم از شما پس از جانب چپ و راست داخل می شوند در
 خانه های خود و نیز از آن حضرت مرویست که هر که زیارت کند
 حسین را مثل کسی است که صد حج کرده است از رسول خدا
 مرویست که ملائک عالم خلق کرده از عرفه روی حسین هفتاد
 هزار سال که تسبیح و تهلیل میکند خدا را و استغفار برای
 زوار حسین میکند تا روز قیامت و نیز مرویست که موضع
 قبر حسین در وضع از باطن بهشت است و حضرت صادق
 مرویست که بنشین از ملکی مگر سوال میکند از خدا که زیارت حسین
 روید پس فرجی بالا و فرجی پایین میروند و نیست خلفی پیش از ملائک
 هر شی هفتاد هزار ملک تا زل میشوند و طواف میکنند خانه
 خدا را و می آیند بر سر قبر حسین و سلام میکنند بر او و عروج
 میکنند با سنان پیش از آنکه صبح شده باشد پس تزلزل میکند
 ملائک روزی هفتاد هزار پس طواف میکند خانه را پس می آیند
 بر سر قبر امیر المؤمنین پس بر سر قبر امام حسن پس بر سر قبر امام

حین میاید و سلام میفرستند و عروج میکند با همان و
 از حضرت با فرموده است که اگر مردم میدانستند فضیلت زیارت
 حین را پدر و مادر را قطع نظر میکردند و از شوق میبردند
 و از حضرت پاره پاره میشدند و اگر کسی برود زیارت او نوشته
 می شود از برای او ثواب هزار حج و هزار عمره مقبوله و هزار شهید
 از شهدای بدر و ثواب هزار روزه دار و هزار صدقه مقبوله و هزار
 منبه که در راه خدا آزاد کرده باشد و در این سال از هفتای محفوظ
 باشد که اسان ترین آنها شریطان بوده باشد و موکل شود بر او
 او ملکی که او را از شش جهت محافظت نماید و اگر در آن حال بمیرد ملکی
 بجهت تکفین و تغسیل او حاضر شوند و او را شایع نمایند
 و او را از فشار قبر و هول فکر و نگرانی که دارند و در روز هشت
 بر او بکشایند و نامه اش را بدست استنشد دهند و در روز هشت
 او از برای باشد که مشرف و مغرب را روشن کند و صدای ندا کند
 که هَذَا مِنْ زَوَارِ الْحُسَيْنِ بْنِ عَلِيٍّ پس غنیمت کسی مگر آنکه گوید
 کاش من زوار حسین بودم و نیز مری است که ثواب زیارت آن
 حضرت در عرف مثل ثواب کسی است که هزار حج و هزار عمره
 عمره با محمد کرده باشد و هزار هزار روزه دار و ده هزار آزاد کرده

و هزار هزار نفر پوشانده باشد و بجهاد فرستاده باشد و او را
 در آسمان صد بن و در زمین کروبی گویند و هر که در شب عاشورا
 آن حضرت زیارت کند چنان باشد که گویا بخون خود الوده بهیجا
 شهید آید که باده و در محشر در میان ایشان محسور گردد و هر که
 در شب عاشورا آن حضرت را بر سر قبرش باری کند چنان باشد که
 در پیش روی آن حضرت شهید شده باشد و اسم او را در لوح
 ملئکه است که بعضی برای زیارت پائین می آیند و بعضی بالا میروند
 و نیز از آن حضرت مرویست که کربلا را خلافت عالم هزار سال قبل
 از کعبه ازید و او را مقدس و پاک گردانید و او را مطهر و منور
 گردانید و او افضل بقیع بهشت است انبیاء و اولیاء او را سزا
 و در وقت خرافای حق ملئکه با مر خدا کربلا را با آنچه در آنست باور
 که عالم را روشن کند در بهشت گذارند و در بهشت منزلی از او بهتر
 نباشد و از حضرت صادق مرویست که کسی که غم زیارت آن
 حضرت را میکند ملئکه بیکدیگر بشارت میدهند که فلان فلان
 زیارت آن حضرت میرود چون از خانه بیرون شود حق تعالی
 چهل هزار ملک موکل او گردانند که برای او صلوات بفرستند تا
 سر قبر حسین و بعد هر یک از آنها یک بار ثواب شهیدی دارد و چون

داخل روضه مبارکه شود دست تفرع کشاید و گوید اللهم عجل لک
یا حجة الله فی أرضه خلایق عالمه با جمیع ملئکه بر او صلوات و سلام
فرستند تا از نماز فارغ شود و بعضی هر یک یک در جای دیگر بجای
آورد و ثواب هر اربع و هر اربعه و عتق هزار عبد و هزار جهاد با و
عطا کند چون اراده منزل کند نماید تا کند طوبی لک قد عفت
و سلک فقد عفا الله لک ما سلف و اکرم انشا الله تعالی
بپدرش بخود قبض روح او نماید و چون اراده و طاعتی باشد که
عرض نماید که ما چکیم خطاب رسد که بروید یا ابوجان و چون این
بنده را بدر خانه رساند عرض کند که چکیم خطاب رسد که در خانه
او توقف کنید و تسبیح و تقدیر و تهلیل کنید و بنویسید و ثوابش را
برای او نثار و روز قیامت چون وفات یافت او را تغیل و تکفین و تدفین
کند عبد از وقت عرض کند چکیم خطاب رسد که در سر قبرش منزل
کند و تسبیح و تقدیر و تهلیل را کند تا روز قیامت و ثوابش را
برای او بنویسید پس ملئکه بر سر قبرش بخوند کور مشغولند تا
یوم الشوری و نیز روایتی که من از احسن بکر بیان کنی از
الله فی عرشه و از حضرت امام رضا علیه السلام روایتی که زیارت من
معاذ الله است نزد خدا با هر اربع و هر اربعه مقبوله را وی حدیث

در خدمت ابی جعفر عریض کرد آن حضرت فرمود هر اربعه را بجا است
برای کسی که بخواند و در اثر عادت باشد شفاعت میکند من او را
در روز قیامت از حضرت امیر المؤمنین علیه السلام روایتی که فرمود که
روزی است که کشته می شود از من ولدی در خراسان بظلم امیر
اسم من است و اسم پدرش اسم موسی ابن عمران است هر که او را زیارت
کند بیامرزد خدا بعلی گناهان او را اگر چه بعد از طاعت باشد
باشد و از حضرت موسی ابن جعفر علیه السلام روایتی که هر که زیارت کند و
مرا بطور سیاحتی برای او نزد خدا هر اربعه مقبوله را وی بجا کرد
حضرت فرمود چهار نفر از اولین نفع و ابراهیم و موسی و عیسی
و چهار نفر از آخرین محمد و علی و حسن و حسین می نشینند و با
ایشان است روز قیامت و اعلا در جانشان برای فرزندان
علی است و از حضرت جواد علیه السلام روایتی که خدا می آید در کتاف
گذشت و آید زانو او را در روز قیامت و منبری برایش گذارند
مثل منبر رسول و بر او نشست باشد تا خلافت از حساب نافع شود
و از حضرت صادق علیه السلام روایتی که پاره از من در خراسان شهید شود
هر که او را زیارت کند روز قیامت است او را کیم و داخل بهشت
کنم اگر چه از اهل کبائر باشد و اگر عارف محقق باشد که بداند

که او امام مقرر الطاعة و غریب و شهید است پس خدا عطا کند
 با و اجر هفتاد شهید مجاهد با رسول خدا و از حضرت رضاء مروی
 است که در میایم زانو خود را در وقت طهیران نامها از راست چپ
 و گذشتن از صراط و وقت نماز اعمال و از آن حضرت مرویست که
 در طوس بقع است که در وضو از وضو جان و مویط ملائکه
 است که داخل می شود در او فوجی و بالامبر و فوجی و من در او صد
 زائر من ثوابش مثل زائر رسول الله است میگوید خدا برای ثواب
 هزار حج مقبول و ثواب هزار عمره مبروره و من و پدرم شفاعت
 اویم و از آن حضرت مرویست که میگوید ثواب هزار شهید و
 هزار صدقه و صد هزار مجاهد و محشوری شود در زمزم ما و فراد
 داده می شود در درجانی اعلیٰ فرقیما و از حضرت جواد مرویست
 که ثواب زیارت پدرش بهتر است با ثواب زیارت جدت حسین
 از حضرت فرمود پدرم لا تزلزله الا الخواص من شیعیته
 و از حضرت صادق مرویست که هر شیعه که هر امامی زیارت کند
 و نماز کند در نزد او چهار رکعت بنویسد خدا برای او حج و عمره
 و از آن حضرت مرویست که هر که زیارت کند یکی از ائمه را می باشد
 مثل کسی که زیارت کند رسول خدا و از حضرت رسول مرویست که

برای

برای هر امامی عهدی است بر اعناق شیعه و از تمام خود و فرای
 قبول ایشان است فمن زارهم و اعانهم زیارتهم مصدقاً بنا
 و عنوا فیروزان من رفقا هم يوم القيمة و از حضرت صادق مرویست
 مرویست که هر که زیارت کند مرا گناهان او آمرزیده شود و از
 حضرت عسکری مرویست که هر که زیارت کند جعفر و پدرش را چشم
 او محبوب می شود و مبتلا نمی گردد و از حضرت رضاء مرویست که
 زائر فریدم بیغداد مثل زائر فریدم محمد و علی است الا اینکه ایشان
 افضلند و بهشت برای زائر فریدم آماده است و اگر ممکن نشود
 از روی فریدم فرستند و در این مقام تنهایی است در بسیار
 افضل ثواب زیارت سید الشهداء بر سایر اولیا بلکه
 حصول این مقامات با اختیار کردن نزد و است مقامات حضور
 و خشوع و تقوی و استیصال و لذت و انکسار و غریب و اسارت
 و مقاماتی که در نظر اهل بصیرت قوت نفس و غلبه بسیار و
 لازم دارد و بواسطه علو شان و سمو مکان است و الا جمیع
 موجودات نسبت به پیغمبر آخر الزمان رعیتند و آن نور سلطان
 انوار است و این منافات ندارد که مقامش از جمیع در ظاهر کمتر
 از نور دیگر باشد و بواسطه حصول بعضی از صفات و مجاهدات

خاصه در او از بخت مثل شرافت زیارت اعلی شود چنانچه امیر
 مؤمنان بکفر بشارت اشراف زیارت ثقلین شد در يوم خندق
 و مستحق باشد الله شد پس شهید شدن سید الشهداء نیز بر این نحو
 است پس این حجه کمال بودن اگر چه بحسب اقتضا و مصلحت و حکمت
 زمان باشد و در غیر این زمان و احوال شهادت مصلحت نداشته
 باشد مثل زمان يوم محسب ندارد خصوصاً این صیبت و ذل که
 شهداء بدانند با آنکه بن بدی رسول الله شهید شدند باین مقام
 نبودند و حجت سید الشهداء تا آن حضرت شهید نشده بود
 سید الشهداء بود و این مقام مخصوص جمیع مقامات خصوص
 و خشوع آن حضرت را محسوس بود با آنکه آن حضرت بید و وضعی شهید
 و بعد از آن حضرت ضیاء بواسطه ضیاء مدلت و غریب و حصول
 مشقت برای خود در ثواب زیارتش از دیگران است چنانچه
 از ملاحظه اخبار واضحه این سخن واضح می شود و لکن ثواب زیارت
 سید الشهداء بیش از هر زیارت است حتی حضرت ضیاء و
 محقق نماید که از بعض اخباری که از انجمله روایت جواد بوده باشد
 مستفاد می شود افضل ثواب زیارت حضرت ضیاء بر زیارت
 سید الشهداء و در اخبار است که هر که بیقوت کند نزد قبر ضیاء

ازین نا صبح کان کن زار الله فی عرشه و آن در نظر تحقیق چنین
 نیست چه در جنت است که هر که زیارت کند سید الشهداء را کان
 کن زار الله فی عرشه و ظاهر اینست که ثواب زیارت باین گونه
 آن حضرت در طوس مثل یک زیارت بیقوت کریم باشد و این
 است جمیع میان اخبار متکثره طرفین پس ثواب زیارت ضیاء
 باین گونه بعد از ثواب زیارت آن حضرت است بیقوت و آنکه
 حضرت جواد فرموده است و تغلیل آورده است باینکه لا یزور
 الا الحواضر من شیعه در خبر دیگر است که منظور از خواص
 حجة شیعه است از اختلاف مطلقین شیعه بحجت ضیاء که
 رسیدند بیکر صاحب مذهب فاسد نمی شوند از نا و وسیع
 و واقعی و اسمعیلی و زیدی و خوارج پس هر کس از شیعه بحجت
 رضاء که رسیدند خالص از غش و اختلاف هستند و شبهه نیست
 که این ثواب از حجه فضل زیارت است نه فضل مز و چون زیارت
 حضرت سید الشهداء اعم از این طبقه مذکوره است و زیارت ضیاء
 مخصوص است باین لهذا فضلش زیاده است و این دلالت بر
 کثرت فضل مز و نمیکند و اما جناب که ال است و آنکه خلاف
 عالم اول و هله نظری که میکند در صحای محشر بر زوار حسین

چون حرامزاده داخل در اینها نمی شود اگر چه فی الجمله باشد مثل
زبانه و غیره و دلالت بر فضل مزبور دارد نه زانو و شرافت زانو
در این مقام از شرافت مزبور است چون مزبور صاحب دلالت و عظمت
مرتب است طبقه خدیه قابل دخول بر او نیست اگر چه در وقت
مخصوصی بوده باشد و نبودن ایشان در وقت مخصوص دلالت
بر شرافت مزبور چون حکایت مثل حکایت عصبان پروردگار را
در مسجد در یک روز جمع و شبیه نیست که در اوقات ناممکنه شریفه
معصیت خداوند و اخذ اشکیش می باشد و اگر چه دلالت بر
دلالت از ثواب باشد تقریب بین اولی و ثانی و عاقلین و غیره است
و ترجیح واضح با ثواب زیارت حسین هم از جهت حدیثی غیر
و هم از جهت کثرت اجبار و هم از جهت تقیید زیارت رضا که
زیارت الله فی العرش برینو می رسد و این تقیید در زیارت حسین
با اینکه واضح است که این تعلیل در زیارت رضا با این بیانی که
در اخبار شده است که الصریح است بر فضل زیارت و در واقع
صریح بر فضل مزبور با اینکه این شرافت برای کسی از زائر
رضا و غیره نیست و مخصوص است زیارت حسین اگر چه قابل زیارت
رضا نباشد اما آن مقام ابتدا لا مدخل که بفضل الحسین علی

علی الرضا و بالعکس من حیث الزیاده من حیثی می باشد که لا مدخل
و جمیع اخبارنا طبقند با اینکه نفس زیارت امام مظلوم ثواب عظیم
دارد و عقل فاطم با این خا که است که کسیکه با این احوال
شود و الحقائق اسیر شوند و سرش بر سرشان و بدنش چهار
جراحت برداشته بود و با پیمال تتم ستوران شده بود سر روز
و سر شب در میان بیابان با پادان و برادران و فرزندان در
مان خالک و خون افتاده بود چگونه می شود که ثواب زیارت
او کمتر باشد که منظور نظر محض عظمت شان بود و غیره
مؤمنان اولی بودند که ثواب زیارت و ایشان با اینکه
قطعا ثواب زیارت حسین مظلوم بیشتر از ایشان است و اینست
که از جهت کثرت عظم و بر خداوند لازم است که بخوی ابر
انظوم و ناصرین او را در جانات و محلات زیاده از احسان
و نصب اعلام و انتشار فضل او را بخوی نماید و آثار و علامات
او را بخوی علی رؤس الاشهاد واضح و برهانش را بخوی که
نماید که هیچکس در او ناملی نداشته باشد حضرت ضامن عجله
تظلم و عزیزی که بران برزگوار و وارده شد باید ثواب زیاده با
اگر چه مقام این انوار عالم را غیر حضرت باری کسی نداند و این

مقام دارد در عالم ظاهر بقدر افهام بما تعلیم نموده اند چه میتوان
در حق کسانی که بنص حضرت صادق علیه السلام در بهشت نظر نرود و گن
کننده گان و مصیبت نرکان خود میکنند و برای آنها طلب
زیارت میکنند از کوفه ریش مغاوبه را در شام میکنند و در آن وقت
زمین را تا هر جا خواهند بطی الارض از هم می کافند کاه درین
و کاه در آسمان اند در آن واحد **روضة سابعة** در بیان
معجزات و اشیای این انوار است در در بیان اهل معرفت دانسته
مقام ایشان را با این همه بلا یابی و آورده بر ایشان و از هر یک از
انکه معجزه انعامی شود و از حضرت رسول ص و معجزه دیگر می شود
معجزه اول آنکه روزی جمعی از مشرکان بخندستان زبده
عالمیان آمدند که اگر از معجزات نوح و ابراهیم و موسی و عیسی می
ما آوردی ما ایمان می آوریم و ابو جحبل از جمله ایشان بود
جبرئیل نازل شد و عرض کرد که بگو با آن کسانی که معجزه حضرت
نوح خواستند که بروند بسمت کوه ابوقیس و در آنجا متوسل
شوند بعلی بن ابی طالب و صورت حسین علیه السلام و بان کسانی که معجزه
ابراهیم را خواستند بروند بصرای مکه و چون آنرا ایشان از او
گرفت متوسل شوند بچاره رفیق مطهر زنی که در خرمین فاطمه است

که ایشان را بخت دهد و بان کسانی که معجزه موسی خواستند
بروند بزمین کعبه تا آب موسی را به بینند و در آنجا متوسل
شوند بحضرت حمزه و بان کسانی که معجزه عیسی خواستند که
رئیس ایشان ابو جحبل است باشند در پیش شما تا خبر از طایفه
ثلثه بیاید پس آن حضرت کیفیت را با ایشان فرمود تا می خوا
ثلثه را نهند تا آنها که پیش کوه ابی قیس رفتند دیدند از هوا
آب باریدن گرفت و از زمین آب جوشید و ایشان هر چند خوا
فرار کنند نتوانستند بالا آمد تا قلعه کوه پس دیدند امیر مومنان
با دو صورت فرزندانشان حضرت توسل هستند و از غرق نجا
یاقتند و آب زمین بر زمین فرو رفت و آب آسمان بر هوا چسبید
و زمین بحال اول بر گشت پس ایشان با حضرت امیر مومنان رفت
بودند بحضرت حضرت سرور عالمیان آمدند و الحامیاء و درند
ایمان آوردند آن حضرت فرمود که بدانند و بنا بر حبیب عمو علی
و فرزندانش گشته بجا آمدند **من تبتک بهم نجا و من کتمتک**
بهم عرق و هلاک در این اشعار فرمودیم که بان آمدند گفتند
که ما چون بصرای مکه رسیدیم دیدیم آسمان شکافته شد و
پاره های آتش از او بیرون شد پس ما و اله و جبران بودیم و مراد

افش مبارسید که ناکاه دیدیم زنی را که اطراف مقبره اش او بخینه
بود و فرمود که اگر نجاش خواهد چنگ نه بد بر پیشانی نه پای
مقبره من پس هر یک متوسل باو شدند و نجاش یافتیم و ما میدیم
که دین تو برخواست پس ایشان نیز ایمان او و دند پس از آن حضرت
فرمود که این فاطمه دختر من است و در صحای قیامت هر کس متوسل
بجادر عصمت او شود از صراط یکتا رود و از آتش جهنم خلا شود
در این اشاف فرستیم آمدند که بکنان و شهاده کو بان محضرت سیم
اخرا الزمان و اولاد طاهرین آن بر کزیده عالمیان و گفتند چون
ما بحوالی کعبه رسیدیم دیدیم کعبه از جای خود بلند شد و در بالای
سرمایا بپسنداد و مادر جای خود خشک شدیم و بارای حرکت ندایم
پس غم شما چرا شد و نیزه را در زیر کعبه استوار کرد و کعبه را بان
عظمت در زیر نیزه خود نگاه داشت و گفت بیرون دوید و دو
شود چون مایه بیرون آمدیم و دو رسیدیم کعبه بر گشت و بجای خود
گرفت و در جمیع این احوال ابو جهمال العین نشسته بود از آنکه
هر طایفه نمایند و احوال خود را می گفتندی گفت تا به بدینیم
طایفه دیگر چه میکنند چون تمامی آمدند و احوال خود را گفتند
و آن حضرت فرمود که کسانی که باعث نجاش این گروه شدند که

قیامت باعث نجاش دیگران می شوند پس آنحضرت بانی جمل فرمود
که تو چه میخواهی عرض کرد که شاید امکان که این نجاشان بگویند
خیال باشد و چیزی بجسم ایشان خورده باشد و حقیقت ندانند
باشد اگر معجزه علی را در حضور من نمودی و فرمودی که من امروز
چه خورده ام و چه کرده ام بدانم که در ادعای صافی پس از حضرت
فرمود که امر و زمری برای تو بخینه بودند چون حاضر گردند و تو لقمه
از او برداشتی که ناکاه برادرش ابو النخعی از زنده خویش خواست
و نمود در دامن خود پنهان کردی مرغ را و او را از زنده خویش داد
ابو جهمال گفت اینها هیچکس و افع نشد و من امروز مرغ نخورده ام
بگو دیگر چه کرده ام آن حضرت فرمود سپید اشرف از خود داشته
وده هزار درهم اما من مردم بود از یکی صد اشرف و از دیگری
دویست و از دیگری پانصد و از دیگری هفتصد و از دیگری هزار
و مال هر یک در کعبه بود و تو غم کرده بودی که خجاست غنائی و
اموال ایشان را پس ندیدی چون برادرش بیرون رفت سینه مرغ
خورده و باقیش را از حیره کردی و اموال مردم را طمع کردی و
گفت اینها هیچکس اصل ندارد و اما من مردم را دزد برد
آن حضرت فرمود که حیرت من این سخن جزو ادای حیرت من است

نیم خورده را حاضر کن که ناکاه همان مرغ در نزد آن حضرت حاضر شد
 که همه دیدند ابو جهمیل تعجبش آمد و مدظاه گفت من این مرغ را می
 شناسم آن حضرت خطاب بر مرغ کرد که بگو و افعه ناکاه بقتل
 پروردگار زنده شد آن مرغ و بزبان آمد که کواهی میدهم که نوی
 سید پیغمبران و شهادت میدهم که ابو جهمیل دشمن خدا است این را
 خورده است و این همه را ذخیره کرده است علیه لعنة الله و الملائكة
و الناس اجمعین و این لعین نیز بخیل است و چون برادرش را در
 پنهان کرد پس آن حضرت دست مبارک را بر اعضای مرغ بیا
 و مرغ صحیح شد پس بای جهمیل فرمود که این معجزه های حق می کنی
 گفت که تو هم چیزی بگویم اما یقین ندارم شاید شخص خیال باشد
 آن حضرت فرمود که چنان نیست که تو صاحب باشی و دیگران خالی
 پس تو حدیث بگو آنرا تابع باش پس جبرئیل فرمود که کیسه را را
 حاضر کرد آن پس جبرئیل کیسه ها را حاضر کرد و موافق آن حضرت
 فرموده بود پس آن حضرت یک کیسه را گرفت و فرمود بطلید آنرا
 که صاحب این کیسه است پس صاحب آن کیسه را آوردند و آن حضرت
 اموال او را با و پس داد پس جمیع صواب اموال اطلید و مال
 ایشان را رد کرد پس رویا بای جهمیل کرد که ایمان بیاورد و تاسع صد

و رسول

نومان

نومان خود را بگیری و خدا برکت دهد بر تو و بر این مال آن گفت
 ایمان می آورم و ملک و مال خود را بر میدارم دست دراز کرد که کیسه
 برود آن حضرت صد از دامن مرغ که بیکر ابو جهمیل را و مگذار که اینها را بر
 دارد پس مرغ با کمر پروردگار بر جفت و ابو جهمیل را بچنگال گرفت و
 پرواز کرد و او را در هوا برد تا بر بام خانه اش گذاشت و آن حضرت آن
 در را بفقراء مؤمنان قسمت کرد پس آن حضرت فرمود که این معجزه
 خداوند برای تمام محبت بر ابو جهمیل نمود و موجب نجات جمعی از
 بندگان خدا گردید و او ایمان بیاورد و این مرغ از مرغان بهشت
 خواهد بود و در بهشت پرواز خواهد کرد و در بهشت انواع
 مرغان هستند هر یک بقدر شتری و در فرزان بهشت پرواز می کنند
 پس هرگاه مؤمن دوست محمد و آل محمد از روی خوردن یکی از
 آنها نمایند فرود می آید و در پیش روی او بالها و پرهایش بخیزد
 شود برای ولی خدا یک طرف آن کتاب می شود و طرف دیگر آن بریا
 و چون آنچه مقتضای خواست او است تناول نمود و گفت الحمد
 لله رب العالمین باز آن مرغ زنده می شود و در هوا پرواز کند
 در اطراف بهشت **معجزه ثانی** و نیز روایت کرد روزی
 آن حضرت در کوچه های مکه راه می رفتند ابو جهمیل از عقب آن حضرت

نومان

میرفت و سنگ بران حضرت می انداخت و حضرت امیرالمؤمنین با آن
حضرت بود و او را نیز سنگ می انداخت تا پاهای هر دو را مجروح
کردند و هر سنگ که بران حضرت می انداختند بر حضرت امیرالمؤمنین
بر می خورد و بحضرت امیرالمؤمنین می گفتند تو که انقدر از ظلمت و تاریکی
صیقلی چرا دفع ما را نمی کنی آن حضرت می فرمود که من بی اذن پیغمبر
کاری نمی کنم پس ابو طیب و باش قریش را اهل مکه را با خود برد
مقارب آن دو بزرگوار رفتند تا آنکه از مکه میروند و نماند
دیدند که سنگها از کوه میروند و بطرف آنحضرت پس کافران
کردیدند و دور رفتند و گفتند احوال این سنگها محمد و علی را
هلاک میکند و ما خلاص خواهیم پس چون آن اجماع برزد آن دو
بزرگوار رسید بقدرت حضرت جبار سبحانی اندو و سلام بران دو
بزرگوار طلبان نصیحت نمودند پس کافران تعجب نمودند و دو نفر ایشان
که شدت عمل ایشان بیش بود و کفر ایشان ازید بود گفتند که محمد
و علی جماعتی را در کوه ها پنهان کرده اند که بر ایشان سلام کنید
پس بعد از آن پروردگار آن سنگها بلند شدند و بر سران دشمنان
میخوردند و بلند می شدند و بر فرق سرانها میخوردند تا مقرر ایشان
از بین ایشان میروند و دل کسان ایشان دردناک شود

گفتند

گفتند از همه بدتر شهادت محمد و علی است چون ایشان را در نابو با
گذاشتند از صرعه ایشان صدائی خواست که محمد و علی را میگویند
و شماها هم دروغ میگویند پس چنانچه ها میفرزیدند و آن دشمنان
خدا گفتند ما بر عید داریم آنها را که بعد از خدا بریم پس ابو جهم
که سخن گفتن مردم کان و سنگها هم از جادوی محمد است که
راست میگوید مرده کار از زنده کند پس آن حضرت رو با امیرالمؤمنین
کرد که چند زخم بر تو خورده است آن حضرت عرض کرد چهار زخم
آن حضرت فرمود که شش زخم بر من خورده است شش نفر ایشان
من زنده می کنم و چهار نفر را زنده کن هر یک بعد از زخمهای خود
دعا کردند هر زنده شدند و برخاستند و گفتند بدانید که خواست محمد
و علی است و بخت در متابعت ایشان است و دان هوالم که میا
بودیم مثل محمد دیدیم که شسته بود و تر و عطر و علی را دیدیم که
بود بر تخت نزد کسی و جمیع ملئکه عرش و کرسی و ملک که حجت
کرد ایشان برانده بودند و تعظیم ایشان میکردند و هر چه میخواستند
اطاعت میکردند و ایشان را از خدا شفیع میکردند و هفت نفر
ایشان ایمان آوردند و باقی بر کفر خود ماندند و در احوال
امیرالمؤمنین در خانه خود با فاطمه و حسن شسته بودند که نا

در را گویند پس حضرت امام حسن بفرموده امیر المؤمنین بر عقب
 در آمد و دید که مقدار بوعده خواهی امیر المؤمنین عالم معین کرده که
 امر و از شعیبان و شب اول رمضان است میخواهم امیر مؤمنان
 خانه مرا مشرف نماید حضرت وعده دادند و مقدار مسرور و مراد
 نمودن ناکاه در را گویند باز حضرت امام حسن بفرموده امیر
 مؤمنان بعقب در آمد و دید عمار است که همین شب از آن
 حضرت وعده میخواهد پس حضرت امیر مؤمنان وعده دادند و عمار
 مسرور و مراد نمودن ناکاه در را گویند باز حضرت امام
 حسن بعقب در رفت و دید بود راست و در همین شب امیر وعده
 می خواهد پس حضرت امیر را بدو در نوازش فرمودند و بوعده
 مهنت از دم مسرور و مراد ساختند پس حضرت امیر چون شام شد
 بمنزل مقدار قدم مبارک و بجهت فرمودند و تا صبح نزد مقدار
 سر بردند چون صبح شد مقدار مسجد رسول الله عمار را باجا
 مسلمین دید که نزد رسول نشسته سلام بر ایشان نموده و عرض
 کرد کبک مثل من که از سر شب تا بصبح امیر مؤمنان منزل مرا
 مشرف نمود و در حد فتنه بر بردم و الحال از آن حضرت
 مفارقت نموده مسجد ادم عمار برخواست و گفت امیر در خانه

من انشأ

من انشأ بودند از عشا تا صبح در این ساعت از او مفارقت کرد
 چون ابو فریثیند برخواست و گفت امیر از سر شب تا صبح در
 من بود حضرت رسول سلمان را فرستاد نزد فاطمه استغفار
 نمود که علی دیش در کجا بود بفرمودند و فرمود امیر از سر شب
 تا صبح سر من با سر او در یکا این بود سلمان آمد و کیفیت را عرض
 حضرت رسانید در الحال جبریل نازل شده بر آنحضرت سلام
 فرستاد عرض کرد که بئک تقریک السلام و یخصک بالتحیه
 و الاکرام و صیر ما ید علی امیر نزد مقدار و عمار و ابی زبیر و شما
 و فاطمه و نزد من در اسمان هفتم بود کاهی ایستاده و کاهی
 و کاهی در رکوع و کاهی در سجود از اول عشاء تا طلوع در الحال
 جامع از منافقین گفتند امیر المؤمنین یکقریش بنود چگونه
 خود را فتنه نموده است پس حضرت رسول فرمود مثل امیر
 المؤمنین در میان شماها مثل انساب که هیچ مکانی از او
 خالی نیست در هیچ زمانی از از من و مرویست که در سلطان
 بن باسیر و زبیر با یکدیگر راهی داشتند چون پدر از مطلع شدند
 هر دو را کشتند اهل شهر غمائی بنوحه و زاری دادند سلطان
 پشیمان شد گفت چاره چیست خلافتی گفتند چاره این کار را

بجز حسن بن علی کسی نخواهد کرد که بخندم آن حضرت فرمود
 چون فاصد بن ازهر بیرون آمد دید شخصی عظیم الشانی ایستاده
 گفت تو کیستی آن حضرت فرمود منم حسن بن علی آدم که آن دو
 کشته شمار ازنده کنم عرض کرد چه دانی فرمود کسی که زنده
 عالمی شود پس آن شخص بر کشته مردم را از قدم میبرد و
 آنجناب اعلام نمود مردم بهجوم آمده بخندم آن حضرت شایسته
 حضرت آن دو کشته را زنده نمود خلافت بر کباب آنجا برآوردند
 و بر چشم نهادند حضرت بعد از اتمام عمل روانه مدینه شدند
 و از حسن بصری روایت شده است که وقت سحر مسجد برای طواف
 رفتم دیدم جوانی رو بخالت نهاده میگوید: يَا ذَا الْمَعَالِي
عَلَيْكَ مَعْقِدِي طُوبَى لِعَبْدٍ تَكُونُ مَوْلَاهُ طُوبَى لِمَنْ كَانَتْ
خَاتِمًا وَجَلًّا تَشْكُرُ إِلَى ذِي الْجَلَالِ الْبَلَوَاءُ شَنَدِم
هَاتِفِي وَأَزْدَادِي كَيْتُكَ كَيْتُكَ أَنْتَ فِي كَيْتِي وَكَلَامُكَ
قَدْ سَمِعْنَاهُ صَوْتُكَ تَشْتَا قَدْ مَلَكَتْنِي وَعَدَّتْ أَلْوَمُ
قَدْ قِيلَنَاهُ از اسماعیل بن حکمایت بهیوش شدم چون بهیوش
 اندم دیدم شهید گریه بود عرض کردم یا بن رسول الله اینست
 چنین بخند چنین مینالی فرمود از وقتیکه خواندم إِذَا انْفَجَحَ فِي

الصور فَلَآ أَنْشَابَ بَيْنَهُمْ صَبْرًا رَامَ مِنْ بَرْدِ اشْتَرُ شَدَّ
 شخصی خدمت علی بن الحسین عرض کرد چهار صد درهم فرسخ
 دارم و نفقه عیال ندارم حضرت کربت عرض کرد بجلت فذلک
 سبب که هر چیس فرمود چه حالتی که شخصی برآورد یعنی خود را
 برینند که حاجتی دارد و نتواند آنرا نماید منافقان گفتند عجب
 که میگویند زمین و آسمان بفرمان ما است و بجهت چهار صد درهم
 معطل میمانند این سخن بهر من آن حضرت رسانیدند فرمود
 طعام مرا بیاورید و فرسخان جو برای آن حضرت آوردند آن
 حضرت آنها را با و داد که بکمر این را که خداوند عالم باین دو فرسخ
 حاجت تو را بر ما آورد آن شخص گرفت هر چه خواست بشکند و توانست
 یکی را بماهی فروش داد و از او ماهی گرفت دیگری را بملک فروش
 داده ملک گرفتند بخانه آمد چون شکم ماهی را شکافت مروری
 قیمتی بیرون آورد و نگاه ماهی فروش اندک نان را بکمر و ماهی
 از آن نر باشد نمک فروش نیز چنین کرد گفتند این نام را نتوانیم
 خورد غلام حضرت آمد که مولای من میگوید تو بمطلب خود
 رسیدی دو فرسخ نان را بده که جز من کسی نتواند خورد پس آن
 شخص آنها را پس داده و ماهی را بملک خورد و جواهر را بیاراد

برد و با علامت فرستاد و بیکان آن بزرگوار بدو فرمود که آن روز
 روزگار استغنی شد **مردی است که شخصی بخند حضرت باقر**
 اند و عرض کرد که من دوست شما می و پدرم دشمن شما می باشد بدین
 سبب مرا از مال خود محروم ساختن حضرت بدو فرمود و عقیدت خیری
 نوشت بدو داده فرمود به بقیع برو و صد اکن باز رجاء کنی خیر
 اند و طلب نور را بر آوردن شخص میگوید چون بفرموده عمل
 نموده بقیعستان رفتم دیدم شخصی اند و گفت من نزد جانم نامه
 آن حضرت را بدو دادم دیدم رفت باندک زمانی مرا احببت کرده
 سپاه روی جامه سپاهی پوشیده زبان از دهانش بیرون اند
 آورد و گفت این پدر منست و عذاب جهنم او را چنین کرد پس
 بپسر کرده گفت عداوت اهل بیت و نولای بنی امیه مرا چنین کرد
 اکنون صد و پنجاه هزار دینار در فلان موضع مدفون است پنجاه
 هزار دینار از محمد بن علی است صد هزار از نو بر و برادر
 پسران حضرت پنجاه هزار را گرفت و قسمت نموده فرمود جمعی از
 مستحقین از مال او شفع شدند خدا او را بیکسان امر زید
 راوی میگوید من در کوه ابو قیس رفتم اینجا دیدم شخصی را که
 دعا میکرد که انکو بمخواهم وقت انکو نبود دیدم طبعی انکو را حاضر

شد

شد گفت خدا بابر هنرم لباس میخواهم دیدم جامه حریر خاص شد
 چون با انکو خوردن مشغول شد پیش رفتم چند دانه از او بردم
 نظری بن کردم و فرمود که چه میکنی عرض کردم من در این شریک فرستادم
 بشین و بخور نشستم و خوردم تا سیر شدم طبعی به و ابله شد
 خواست جامه ها را تقسیم کند قبول نکردم چون از کوه پائین آمدم
 جامه که در اثر بقیع را داد از کسی پرسیدم آن کس گفت محمد بن
 علی است **معلی بن حنیب** گوید بخبر صادق علیه السلام عرض کردم
 که مرا بجان این شکسته شما اهل بیت را مرتبه نیست حضرت طبعی
 حاضر کرد دانه یکی را بیرون آورد و در زمین کشت طولی کشید
 بلند شده بار و در کردید پسران حضرت خرمای بر سید از آن
 و نصف فرموده بر رفتم بحسب بن داد که بخوان دیدم نوشت است
اشهد ان لا اله الا الله محمد رسول الله علی المرتضی الحسن
والحسین و علی بن الحسین و محمد بن علی و جعفر بن محمد و موسی
بن جعفر و علی بن موسی و محمد بن علی و علی بن محمد و الحسن
علی و محمد بن الحسن حج الله فی ارضه تعجب اندم اعتقاد ثابت
 شد از غلام مرزبان کشیده و است که روزی مرزبان
 قتل موسی کرد چون آنجناب داخل شد عصای خود را چنان بلند

بینداختن شده رو بآن لعین گذاشت و شروع بازیت نمود چون
 دید هر هائی شود از اراده خود گذشت حضرت عصارا که فیروز
 آمد شخصی میگوید که بسیار مفر و ضعیف بود و بعد از علی بن موسی
 شتافتیم بیشتر از آنکه کیفیت حال خود کویم دست در سجاده
 خود کرده بدو در زمین داد و من دست کردم خواستم به بنیم چه
 فدا شد و بهم روزی بیرون آمد بر سر که او نوشته بود یا محمد یا
 دینار است بخت و ششده بار برای تفرقه عیالی خود و من
 میخواستم چون صبح شد در میان دنا به هر چند تفحص کردم آن
 دینار بان نقش را نیافتم **۴** مردی که روزی مأمون بشکار
 میرفت دید اطفال بازی میکردند چون کوکبه او را دیدند مائی
 متفرق شدند جز طفلی که باقی ماند از او پرسیدند تو کیستی گفت
 من پسر رضایم از تکلم او خوش آمد همگی را و بقتل آن حضرت
 بشکار رفت ماهی با خود آورد و نادان محل رسید بحضرت عرض کرد
 که در دست من است فرمود اللَّهُ خَلَقَ بِمِثْقَلِ ذَرَّةٍ
سَمَكًا صَغِيرًا وَصَيَّدَهُ الْمَلُوكُ وَالْخُلَفَاءُ وَكَيْتُ خَيْرُونَ بِهَا
سَلَاكَ النُّبُوَّةُ مأمون در تعجب آمد و بخاندون **۵** مردی
 که والی مدینه شکایت اما علی النقی ع بود کل لعین نمود آن حضرت

را حاضر کرده و در منزل نامناسبی او را ساکن نمود یکی از اصحاب اهل
 اذان منزل کرد حضرت خرم و در نظر کن چون نظر کرد دید باغات
 و ریاحین با صفا بدید آمد و درش تزیید اعتقاد او شد **۶** و نیز
 مردی که نوین حضرت امام حسن عسکری اخلیفه ملعونی سپهر
 که هلاک کند آن ملعون او را مجبور کرد گفتند که آن حضرت
 دعاء بدو میکند پس آن لعین آن حضرت را در پیش سباع انداخت
 دید سباع بدو درش میگردند و از پیشش نمیآیند و مروی است
 که بعد از دعاء آن حضرت این دینار را مقصد ملعون فرستاد
 که اگر کسی از او گذرد آن حضرت را بیاورد بکشد چون غلامان
 داخل میباشند کسی را ندید و در زاویه سرداب یافتند چون
 کردند سرداب را دیدند که در میان او در بانی بود جوفی سجاده
 خود بر روی آب افکنده نماز میخواند یکی نزد او رفت خواست
 غرق شود دیگری دستش را گرفت و بیرون آورد و هر که رفت
 چنین شد و بیرون رفت کشیدند و هم چنین چند دفعه پیش رفتند
 دست بر آن جناب نیافتند **روضة قاسم** در بیان این
 این انوار است در دنیا و رحمت اخباریکه بفضل از حضرت
 صادوق عم در این باب ذکر کرده است مدکت احکام مدون

و مسطور است شمه از آن در فقه کلام بیان نمایند حضرت صادق
فرمود که قائم ماطهور و منماید و ظهور آن بزرگوار در مکه است
و مکه را استخراج میکند و خاک برایشان نصب میکند و خود بکوفه
تشریف میاورد و خاک آن حضرت را در مکه می کشند و آن حضرت
چند مرتبه برایشان عود میکند تا بعد از آنکه اشرا را نول را قطع
و قع نمایند و بکوفه تشریف میاوردند و آنجا سید جنتی بان
حضرت ملحق می شوند با اتباع بسیار و بعد از اظهار الحجاز و
ابر از امانات انبیا ان سید بان حضرت میگرد و جمعی که با او
بان حضرت میگرد و جمعی که با او میگرد که انهار می کشند
و امر آن حضرت بالامیر و در آنوقت کوفه معمور می شود و
خواهند که سفندی یکدیگر می شود و در آنوقت از افسان
که برای معالی معمور می شود و باغات و بیاتین و عمارات و
می شود و عمارات و باغات و متصل بکوفه می شود و مؤمنان
آن مکان شریف از دهام می آیند و عبادت پروردگار در میانند
و در آنوقت دعا و احدی در تحت آن قبر مطهره رد نمی شود و
مؤمنان آن بلده طیبه صفای قلوب ایشان بخوبی است که هر
یک میدانند که دیگری در خوانه خود چه چیز خورده است و در آن

چین آن از آن اندر هر چه ملکه و انبیا است و مسکن صلحا و صیدا
و انبیا است پس از آنجا آن حضرت بعد از تشریف میبرد و در
آنجا بعد از سر و زانو بگردد و عرا از قبر بیرون می آورند و زنده می
کنند و بر درخت می آورند و انداختن می شود پس اتباع ایشان
را ندای کنند که از این دو کافر برگردید که باعث عذاب و ضلالت
شما شدند اتباع ایشان گویند که ما ناچاریم که از ایشان کوبای
ندیده بودیم ایمان آورده بودیم حال بقیین دست از نولای
ایشان بر نخواستیم داشت پس آن حضرت فرماید که اتباع ایشان
از میان مؤمنین جدا شوند و با بسیار اهل امر کنند که ایشان را بشو
پس برگردن عمر ثابت نمایند هر معصیت که از ابتدا علم شده
تا از زمان و ادب از انبیا و از آنجا که از ایشان را با و بدین
اندازد **مؤلف** گویند که نبوت تقصیر هر معصیت برگردن عمر
از زمان غضب خلقت و اختلال امر و ولایت تا آخر الزمان بقا
سببیت درستی می آید اما از ابتدا و عالم تمام نمی شود مگر بقا
طیفت و بودن آن لعین اصل مگر سنجین و شقاوت و قتل
ولایت و محبت و جمیع آنچه صادر شده است از او را شقاوت
از این شجره خبیثه شقاوت و ماء ملح اجاج و مندان و در بیان

مقدمه ما شایسته اشاره باین مقامات است مفضل عرض
 کرد که عذاب ایشان بهر آنست حضرت صادق علیه السلام فرمود که هر یک
 از ائمه که رجوع میکنند و ایشان را زنده میکنند باین نحو معتد
 مینمایند و مقام ایشان جحیم است و مقامی است که از آن مقام
 بدین در سفر کمی ندارد چنانچه سابق بر این حدیث نزول شیطان
 بقبر فرموده است پس آنحضرت معاودت مینماید و بعد از ظهور
 آن حضرت هر یک از ائمه ظهور میکنند و آنحضرت امیر المؤمنین
 ظهور میکنند و برای آن حضرت قبر از عالم بالا میآوردند و در
 نصب میکنند که یکبار او در صفای میآید و یکبار او در بحر میآید
 یکبار او در مدینه طیبه و یکبار او در نجف اشرف و آنحضرت فرمود
 که کوبای بدیم شفاعت قندیلهای آن قبر را که با ستمان میروند
 حضرت در آنجا ساکن است اما در اول زمان اولاد او را و قبور
 از مدینه آورد و در کربلا نصب میکند که یکبار آن بر مشرق و یکبار
 بر مغرب رضا و تسلیم و در میان آن قبر باشد و پیشی بر ما
 هستند که نور او آسمان و زمین را محروم کرده و دل جمیع کائنات
 را شکست و بر بیرون چرخ برانها شمی غالی بر خاک هلاک
 افتاده و آن بزرگوار ایشان کاه نظر بر بیرون چرخ میکند و کاه

نظر بر اندرون چرخ میکند و امر میکند که جگر سنگی را که خلاف
 عالم بنظر هیبت در او عالم را خلق کرد کبابی شود و اگر بنظر
 بقای شریعت و از برکت وجود آن حضرت نبود عالم کن فیکون
 میکرد اما مشیر و احقرین که درین هنگام حضرت امام حسین
 ظهور می کند و آن دو بزرگوار چهل و پنج هزار سال سلطنت در
 زمین را مینمایند و جمیع دشمنان خدا را میکشند و بنی امیه را قتل
 میکنند و آنها بفرنگ میگردانند و ایشان را از فرنگیان میکشند
 و میکشند و زمین پر عدل و داد می شود و حضرت رسول رجوع
 میکند و هر یک از ائمه شکایت خود را از دشمنان خود از بنی
 امیه و بنی عباس میکنند و حضرت امام حسین را بان احوال که
 میکنند و در بر میکشند و بر مظلومستان حضرت حضرت رسول
 و سایر ائمه و مؤمنین میگردانند و حضرت زینب جوان و سایر
 مظلومین شهدای شست کربلا زنده می شوند و دشمنان ایشان
 زنده میکنند و اهل ایمان را حاضر و اهل کفر را حاضر زنده می
 و هر کس بظلم و اذیت کرده است خود را از او میکشند
 و حضرت اسمعیل صادق علیه السلام را با حضرت امام حسین که امت
 او بودند از سرش کشند زنده می شود و داد خود را از ظالمان

أجره الله غفر الله له ذنوبه وأثامه وصلى الله على محمد وآله

العظام

بكره

استلزام اولي در حرکت کردن اهل بیت استلزام به و در
بسم الله الرحمن الرحيم الحمد لله الذي جعل افئدة
من الناس تهوى الى الحسن بن علي بن ابي طالب وجعل الائمة
مزدية الحسن بن علي بن ابي طالب وجعل السجادة الائمة
تحت قبضة الحسن بن علي بن ابي طالب وجعل الشفا
في نربة الحسن بن علي بن ابي طالب وجعل الشفا
الكونين الذي مني بالذلة في النفس والعزة لبقاء الشريعة
وجرى القضاء على رجب الحسن بن علي بن ابي طالب وجعل
يوريها من كسائه من عبادته والعاقة للفقير صلى الله
عليه رسول الله خير خلقه البشير النذير والشيخ المير الطاهر
والدرة الفاخر والجوهر الزاهر العبد المذنب والرسول المسدد
المصطفى الاحمد جليل العالمين ابي القاسم محمد وعلى
امير المؤمنين وسيد الوصيين اخ الرسول وزوج النبوة
الله المسلول الى الائمة وكاسف الغمة ومحى السنة والارث
بالذلة في النفس والعزة لحفظ الشريعة عن الله الناظر

وبه الباسطة واذن الواعية ومكة البالغة ونعمة الدائمة
الصرط الواضح والنجيم اللاهج والزناد الفادح سبغ الله دمي
وساقى سبيل الزلال ومقلب الاحول وميزان الاعمال صاب
الدلائل والابان الباهرات والمعجزات الفاخرة علي بن
ابوبصير صاحب التواضع والمنافاة والنجدة وسيد الكنايسة
علي زوجة ام الائمة النجباء صاحب المصيبة والعزاء النبوي
العذراء فاطمة الزهراء صلى الله عليها وعلى اسباطها وعليها
وعلى امها وعلي ابنائها وعلي بناتها وظهرها المكسور وحسنها
المسقوط وعلي ابنه المؤمن المعتمد علي بن الحسين الشهيد المظلوم
والقيد المسموم وعلي ابنه الغرير الشهيد الوحيد القليل
الذي يرحم الطعين الجريح المحن المظلوم والامام المعصوم والشهيد
المحروم ففضل الله على الاول ضرورة المكسور ودينه المحروم
علي صبره في طاعة زبيرة وعلي الثاني وعنفه المغلول وخاسرته
المختصبة بدم راسه وعلي صبره في طاعة زبيرة وعلي ابائهما وامهما
واهل بيتهما امام بعد الامام وسيد بعد سيد واعين الله على
فانهم وظالمهم والراضين بما ورد في المار بغير عليهم وسكنهم
في اسفل ذلك من الحميم ملعونين ناكسوا رؤسهم عند ربهم قد

عابنوا الذممة والحرث الطويل لقتلهم عشرة انبياء ورسله ولن
 يخلف الله وعده وهو العزيز الحكيم لكن قتل من قتل وسبي من
 سبي وظلم من ظلم واسر من اسر وقبذ بالسلام والافلال
 قبيد فعلى الاطائب من اهل بيت محمد وعلى صلى الله عليه وآله
 فليكن الباكون وبخج الضاحون وبهوح النائحون وبصرح
 المستصرخون ابن الحسن وابن الحسين وابن ابي سعيد الحسين وابن
 اصحاب الحسين ابن الطالب يدم المفضول بكر يا ابن المصور على
 من اعتدى عليهم وافترى على الله عليهم اولهم وآخرهم وعجل الله
 فرجهم وسهل مجزئهم واوسع نهجهم فقد ظم الفساد في البر والبحر
 بما كسب ايدى الناس فلعنة الله على مؤسسا اسر قتلهم في
 النقيصة اللهم العن ابا سفيان ومعاوية ابن ابي سفيان ويزيد
 بن معاوية نفوذ بالله من اعجب ما يدرك في يوم الاثنين
 وختم اخر الملائكة الاخرة يوم الجمعة ولو وقع النقاء على
 الارض لكنا مستحقين لذكرهم رحمة العالمين وانفذنا الله بهم
 من شفاجر من الهلكات ومن النار يا ليتنا كنا في النار وما
 دفع غضب من كبره وقليل من كبره ما وقع في كبره الحسين كيف ان
 اصغر الحسين ليس باصغر من نافر صالح فلو ما اخذ الحسين

رحمة على العالمين بدية المعصوم ورفع بها الى السماء لصادق
 الامة اسوفا لامن امة صالح اللهم العن ما شري هذه المعرة
 العظمى والمصيبة الكبرى حضوا الى ابي سفيان والامروان
 ان يادعوا من سعد وشمر او سنانا وغوليا اللهم العن
 اميرة فاطمة وكل من شارك بدم الحسين اللهم العن ابن الحنظل
 وكل فاني امة العباد والعن ظالمهم وبغضهم في الارض
 الشاذ صلى الله عليك يا رسول الله احسن الله لك الغراء في
 سبطك الحسين صلى الله عليك يا امير المؤمنين احسن الله لك
 الغراء في اميك الحسين صلى الله عليك يا فاطمة احسن الله لك
 الغراء في ولداك الحسين صلى الله عليك يا ابا محمد احسن
 الله لك الغراء في اخيك الحسين صلى الله عليك يا علي الحسين
 احسن الله لك الغراء في اميك الحسين السلام عليك يا محمد
 بن علي احسن الله لك الغراء في جدك الحسين السلام عليك
 يا جعفر بن محمد احسن الله لك الغراء في جدك الحسين السلام
 عليك يا موسى بن جعفر احسن الله لك الغراء في جدك الحسين
 السلام عليك يا علي بن موسى احسن الله لك الغراء في جدك الحسين
 السلام عليك يا محمد بن علي احسن الله لك الغراء في جدك الحسين

السَّلامُ عليك يا عليّ بحسب الحسن الله لك الغراء في جدك الحسين
 السَّلامُ عليك يا حسن عليّ الحسن الله لك الغراء في جدك الحسين
 السَّلامُ عليك ايها المهدى المنتظر لحسن الله لك الغراء في
 جدك الحسين السَّلامُ عليكم يا شيع الحسين وجميعه وجميعه
 والدامقين والصالحين عليه احسن الله السلام الغراء في مؤيدكم
 الحسين صلى الله عليه وآله يا ابا عبد الله احسن الله لك الغراء
 في اخيك العباس ويا في اخوانك وفي اخيك فاسم وعبد الله
 ولداك علي بن المظلمين ويا في اصحابك التي حلت في
 كربلاء فبئس ما وافقت في بنو ابراهيم وصاروا في مائة
 بعد انك عليكم متى جميعا سلام الله ابا ما بقيت وفي القبل
 والنهار بالها من مصيبة ما اعظمها واعظم رزقها في
 الاسلام وفي جميع السموات والارض فكبر ذلك قلوب الملوك
 المقربين وظهور الانبياء والمرسلين وارتكان العرش وحلوا في الكرو
 ولا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم السَّلامُ عليك يا
 شهيد ابن الشهيد يا اخ الشهيد يا ابا الشهيد يا سيد الشهداء
 ايها الشهيد كبرياء السَّلامُ عليّ حسين بن علي الشهيد السَّلامُ
 علي العباس بن امير المؤمنين الشهيد السَّلامُ علي الحسين

الشهد

الشهيد السَّلامُ علي فاسم بن الحسن الشهيد السَّلامُ علي الشهيد
 من ولدا امير المؤمنين السَّلامُ علي الشهيد من ولدا فاطمة
 السَّلامُ علي الشهيد من ولدا الحسن السَّلامُ علي الشهيد من
 ولدا الحسين السَّلامُ علي الشهيد من ولدا جعفر وعقيل
 السَّلامُ علي كل مستشهد معهم من المؤمنين سُبْحَانَ الله
 يا لها من مصيبة ووزيرة عظم والله علي الاسلام واهله صلى الله
 عليك يا امامي يا ابن ماضي يا ابن ذبيتي يا ما حفظوا
 حرمك وبشما حرموا عنك وعن جدك فقد فوجوا
 وابن كرمته وقتلوه عطشا فابغضوه وهتكوا حرمته وسلطوا
 ونشأه فبئس ما خانوا رسول الله في وصية اذ صالوا عليه
 على عثرته اعظم والله علي الاسلام واهله قليل من كثير ما
 وقع عليك من امة جدك مولاي وسيدى وجيب ظبي وصبا
 بصري وديناي واخرف ايها الحسين المظلوم والامام المحرو
 والمقصوم اي مصيبة من مصابك ومصاب اهل بيتك
 انكروا في رتبة من رزاقا المادية والكوفان انكروا
 علي اي ملكة من ملابا الكوفة والامام ابي وادمع علي اي
 قتل واي سجن من اولاد رسول الله اجزع واقرع اه واحمد

واعلموا فاعلمناه ابكي على فرعونك من وطنك وعزم جديك
الى بيت ربك ثم سرعناك في فرعونك من هناك من حر الحر
الى مفضلك خاترا حاسرا وحيدا فريدا لا نوم من حنا ولا يقظة
سبيل لا ينجت طلبك من الخواج والبقاء خلوا سبيلك لان
تخرج من العرافين وجاهلها وتزل في جفنة وزكبار ونحوها
فما اسولت عن ماء الفرات مغرول الى ان سددوا عليك السيل
وقطعوا عنك الطريق فشرعوا يقتل اصحابك واعوانك و
اخوانك واولادك وما الكفوا بذلك ففعلوا بعد ذلك الا
الصغار والشيوخ الكبار ما فعلوا وارزكوا من سجال الانام وغان
الحجام واسر اهل بيت رسول الانام من يثبو الى الكوفة ومنها الى
الشام ما ارزكوا صلى الله عليه وسلم بها الشهيد الطريد على
صبرك في الهاجنة فريدا واعلمنا ابكي عليك وعلى السلف
العطشان وصاحبك في الميدان اخيك ومعينك العبا
خلاصة الناس مقطوعة البدن محمد وذو الودجين باكي العينين
داخي الوريد بن ذى الحجة والوفاء والتعب العنا وهو يقول
لا تذهب الى الحر ولا تنفعا في غمهم احدم ابصالي شر من الماء
اليهم مع عدم امكان شجرة بكثرة ما دفع عليهم من الجراحات

فخلص

فخلص عند ما ويا الان انكسرتي فليكن يا امير المؤمنين اهوا
حين وردت على ابن اخيك فاسم وهو من طين يد من كعظه
مجرد الخبول عامل برصه ابيه ناديا ادر كني يا عمه فظن اليك
وذهب الى الحشر عند امير المؤمنين اهوا وحسيناه واقفدا صر
حين وردت على ابنك الرشيد واشبه الناس بالبر والحميد
على الشهيد وهو ينادي يا ابناء فلما اخذت براسه قال ارى
جدي يد يمشي بينا من الماء وانا اقول انا عطشان اعطني
كلها وهو يقول اهدا لاميك سيلحنا فظننا البئر فظن
الابن اليه الشهيد المقتول بالظلم العظيم وهو عندك الخي
يا امير المؤمنين فقلت سيد عمو لا ياتي في فرعونك وتاتي
على الدنيا بعدك العفا فوقع من شهادته جراحة على صدره لا
يلتئم الا في المحشر عند الملك الاكبر اهوا وخرناه وافلمناه
اخذت عليك الاصغر ووردت على البغاة فقلت ان هذا
رضيع لا يجوز وضع الماء فيه في الكفر والاسلام فاستقوسه
من الماء فقام كافر سقاك ما رحمة الله ابراهيم لعابك بما اجاب
فوقع السهم على خنقهم الرضيع بلا سبنة فخلصت طالة عجيبه
لو نظرنا اليه فاحمض فنبث في السماء محسنا وصرخ الدم

الرضيع المعصوم ورفع الامام المظلوم الى السماء فظهر الرجوع
الى ابيه وتبتم وسلم بذلما سبحان الله من يفقد على ان
يتأمل في مثل تلك المصائب فحاجتها فله امامنا الذي
اشترى هذه نفسه فذهب بهذه الحالة الى الجحيم وجعله
عند امته وعنه واخبره فاحملوا ان الكفار قد اسفوا من
ماء الفرات فلما نظروا واواما لا يفقد اللسان على سبانه
صلى الله عليك وعلى صبرك بعد ذلك وصبره ليدرك
فالكفوا ببقاء النبأ العظيم الحسين الغريب والشهيد الوحد
في ارض بنو اعدى كبريا تفكر واما خلق الله حاله فيجب
ونحبب الله وسبط رسول الله اه واما ما وافقه فاصرا
من حالك وحالة بنائك واخوانك وعزتك الذين انتهم
بالعزة من المدينة الى الماربية حين نظرنا اليك وهم بعد قتل
الهاشميين قد مروا بوجوهك ونظرنا اليهم من العبد من
نظرة الفراق والوداع واجزاءه من فرافقه في الزوال
بالقتل وفي اولاد الاهل والعيال بغارة الجحيم وسجي
الابناء والامه من الماربية الى الكوفة ومنها الى الشام والخصو
بجافل اولاد الزنا والشام اه واخر قلبا واضيق صدرا

يفقد

من يفقد على النظر بهذه النظرة التي مبدؤها فقل الاما
ووسطها غارة الجحيم وسجي الابناء واسراهل بيت رسول
الله من بنو الى الشام وما وقع عليهم في تلك الايام و
منها الورود الى المدينة بلا امام اه قطع الله من قطع
الرسول والرسول وسيف الله لسلول اه من هذه النظرة العتر
الطاهرة متفكرون في انه كيف يصير حال امامهم ومولاهم
في هذه المعركة والامام الشكور والحسين المظلوم الصبور
متفكر في انه كيف يصير حال عترته بعد في ارض الماربية البعيدة
عن المدينة مع ازحام العداة الطغاة الكفرة جبالهم
لا حول ولا قوة الا بالله العلي العظيم سبحان الله اعجزا
واجزاه من الهمة الحسنة والحسرة الحسنة والنظرة الحسنة
والدراهم الحسنة من الذي يفقد ان يفكر في حاله
الامام المظفر عاخره وبنائه وباقي صعيد الذين منهم من ربه
فقطر الدم بالحسرة وقطع النظر وصرو عنان ذي الجناح الى
المقتل يليق والله بان يعطيه الله امر الدنيا والاخرة يا
عن شفاعته الامنة يا البينا كنا في النار وما وقع هذه
النظرة فضلا عما بعد هذا صلى الله عليك يا امامي حين

عيا لك وعثرتك بالحالة المذكورة الذين ربيتهم بالعطوف
فوردت على الخوارج في عراضك كبريا فناديت فيهم عنيا
ناظر الى الاطراف فلا ترى الا شباب الشهداء والشيوخ
الطريفة من اولادك وابيك واصحابهم من طرف
من الاخر الاطفال الصغرة والتوان الغريبة ومن اخر
جميعا من الكفرة اللثام المصمتين انجك المنطشين
لدمك هل من ناصر ل محمد المختار وهل من ذات يديت
عن الذريرة الاظهار فله يحبك الاستبد الساجد بن مقام
لا غاشك فوقع على الارض وهو شاكفة المرز والطر
فاجابك الكفار بالتهديد بدوا وبالسيف ثانيا استبد
ومولاي وديناي ولخرف وان ما كنت في خدمتك بجحيمي وما
اعنتك بلاني وبدي لكن في خدمتك روجي وقلبي معك
صدقا رادني وخالص عبيد في سبدي لا اعتدي غير هذا ^{المقدار}
ولا افتر ذكر ما وقع عليك من الكفار فوالله ما وقع عليك
بعد ذلك من الكفار في ارض كربلا ووادى بنوا باصحاب الصية
والغراء وقيل العبرة والبكاء وذيبح الزنادقة الاشقياء الا
فان السكوت عنهم قدور والناحي على الحسين مأمور ومحدور

سيف

سيفي فان سرتهم ماء عذب فاذا كروني او وجدتم بغريب او شهيد
فانذروني ^{القلب} لسطه مصطفي لم يروح والعين لشدة البكاء
مخروجه فذا صار شهيدا بدار الغربة باقوم على الغيب فواخوا
السلام على صاحب الخدا التريب والرحل النقيب والجين القلب
ومن شير يديه خضيب وهو في كربلا شهيد غريب ^{والهفا}
على من شيرة ظننه والتراب كافوره ونسج الرياح الكفارة وفي قلوب
والاه قبره واخرناه على من قتلوه عبيده ورعيته وخانوا رسول
الله في وصيته وصاوا عليه وعلى عمرته وبنوا سبطه وابن كريمة
وقتلوه عطشا فابغضته وهتكوا حرمة وسلبوا ابناءه وبناته ^{السلام}
السلام على قتل العبراء واسير الكربات الذي جسيم غري بالذلاء
ومكوب بالمرء وقيل الظلاء ومحروفي الحياء ومن بكت للثناء
بالدماء السلام على المجنح الحزين والمقطوع الوتين معقر الخدين
محذوذا الودجين دامي الوريدين بالكي العينين المقتولتين ^{الاشنين}
ريحانة رسول الله ابي عبد الله الحين روح الله القداء وحسينا
له الوقاء مولاي مضى شتاقه اليك ومجنى محنة عليك وخفي
عليك طويل واسقى عليك عارية ودعني عليك ساكبة وزفرني
عليك قطافرة وهنقني عليك متابعه وزيقني عليك عظيمة

ومضاني بك جليل اليك همي ورجائي وعليك غرفي وبكائي وسلم
عليك ورحمة الله وبركاته الحمد لله الذي اخرجك الكتاب اعظم
ملك المصاب واجزل ملك الثواب وجعلك وعدك واباك وامك
واحاك وبنيت عبرة لا ولي الا لئلا باب يا ابن الميامين الاطياب
التالي الكتاب تحب سلامي اليك صلوات الله وسلامه عليك
وجعل افكرة من الناس تهوى اليك ماخاب من تسلك بك
ومجا اليك والسلام عليك ورحمة الله وبركاته اه جدد للصاب
بعد ثمادة صاحب المصاب واعوانه وانصاره واولاده ولعوانه
افاظم قومي يا منة الخيرة فاصديني بخوم سموات باخر فلان
بنات زباد في القصور مصونة والرسول الله في القلوب
وامصبتها يا امامي مما وقع بعدك على عنك فقد خربو ليانك
وهدهوا بنيانهم وهتكوا حرمهم وغلوا سبيلهم في ارض المادية
بالامعين ولا نصير ينظرون الى انفسهم لا يرون الاحمر فجرة
وذلة وغادة واسارة جالسون على التراب بلا كسوة يحرقون
من الشمس والثراب وباطنهم من العطش والاضطراب ينظرون
الى حالهم وهم عنده رسول الله اين المدينة واين المادية اين المدينة
وعزته واين وادي ينوا وذلة اين العزة مع الحسين واين الذلة

بحسين

بل احسين ينظرون الى سيد العباد من نصيا عطشا نانا واقعا على
مدحوسا من شدة العطش والعناء ينظرون الى شهدائهم مدحوسين
في نظريهم ويتفكرون كيف يصير حالهم والى ما يجبر ما لهم الى الرضا
ظلمة الليل اه من تلك الليلة كيف مضت على العزة الطاهرة
فثارة يتفكرون كيف يصحون ينظرون الى الخواارج ويتزلزلون ليس
لهم ايمن لا العمور الكثرة والاحياء الذبيحة وبكاء الرقية والسكينة
فقال زمان اضطربهم واضطربهم وعمومهم الى ان مطلع عليهم
الذلة والاسارة فكانوا منتظرين لا ثارا شقا والاشقياء والاهل
خائرين وخامسين فراوا الكفار يحبون عليهم بالسلامة
الاعلال فصنعوا ما صنعوا فطر والى حالهم والى الارض والسماء
فلم يجدوا كما ما هم ملجأ ولا مهربا فادروهم بعد الاذبا الكثرة
الى مقاتل الشهداء قل امح البحرين ليقتيان موج بحار الدماء
والبكا من الاسر المحذ لا يمكن ذكره ولا يطاف بانه الى خارج
من الابدان الطاهرة بالبحر العنق فذروا بهم الى كوفة كاسرة
فرنك ثم من الى الشام اه من الشام وما وقع فيها على اهل بيت
الرسول لعنة الله على اهلها وتزين عبدائها وناسيها خافها
ورقيب محاسنها ورضب الله بنيناها اللهم العن الباسفان

وابنيه ثمة الشجرة الحبيثة الذين اهلكوا ظهورهم بقتل الرسول
 واؤلاده اه تاصد من الثالث مقطوع اليد والضرر واللسان
 فقد صار منشرا لقطع نسل الرسول اخذ الله عليه وعلى
 خيراته ومجلسه واهل مجلسه فقد ادرى فيهم فقالهم رسول الله
 وهم ما ادرى كوا ما صنعوا استجنان الله التكون عن بيان فقالهم
 احسن لو كان مفقودا لكن لا تخضر المصيبة واحدة فقد دخلت عليهم
 المصيبة حين دخلوا المدينة الى ان ادرى كوا الموت وما اكلوا
 وما اخصوا في سنوات الى ان دخل عليهم راس عبيد الله بن زياد
 اه من كيفية خروجهم من المدينة ودخولهم في ارض المارية الى ان اخرجهم
 بالذلة والاسارة من مقل الشهاد ومن دخولهم في الكوفة وخروجهم
 منها ودخولهم في الشام وبقائهم في ايام اه من الشام ومن خروجهم
 منها ودخولهم في ارض المارية وخروجهم منها ودخولهم في المدينة
 بلا حنين واصحابه مدينه جددنا لا تقبلنا فبا الحسرات
 والآخر ان حبنا صلى الله عليك يا امامي وعلى صبرك
 صبر اهل بيتك وعلى لسانك الشريف حين قلت في سواد الكوفة
ولا تحسبن الله غافلا عما يعمل الظالمون وسيعلم الذين
ظلموا اي مقالب يقلبون يريدون ليطعنوا نورا الله يا قوم

والله منهم نورهم ولو كره الكافرون السلام عليك يا ابا عبد الله
 وعلى الدماء السالمة وعلى الخور المخورات وعلى الشعوب المشورة
 وعلى الاجسام المحترمة وعلى الصدور المحطاة وعلى الشباب
 المختصيات وعلى القوس المقدسات وعلى الارواح المختلطة
 وعلى الابدان النعمان السلام عليك يا ابا عبد الله وعلى
 بن الحسين الذي يطعن وعلى بن الحسين بن زين العابدين
 المجموع الحسين السلام على الاضداد المجاهد بن سيار الفضل
 العباس بن امير المؤمنين قاسم بن الحسن وسلم بن عيسى وهذه
 بن عروة وجيب بن مظاهر والحمر الشهيد الراعي مسلم بن عوف
 ووهب بن عبد الله وعلى النساء المحقة وعلى البنات الهاشمية
 وعلى العورات المسبية على زينب التقية وكلثوم التقية وسكينة
 المطلومة وفاطمة المسبية ورحمة الله وبركاته السلام
 على السيد العابد الزاهد والاسير المظلوم المبرور الورع الما
 مولاي وابن مولاي ما افرد ذكر نوابك وبيان مضائك عن
 اذيا شيعتك وامن حبيبتك فكيف بلت حين وردت عليك
 الله عليك وعلى شادك في تحمل هذه الازابا والاربابا و
 السلام عليكم جميعا ورحمة الله وبركاته السلام على بن

الذي ينجي الطغيان الغريب الشهيد المنوع من الماء المعين السلام
عليك وعلى عوائلك واخوانك واعمامك وعما لك وبني عمك
وبني عماتك محمد وعون وعلى بن قيس ابيك مسلم وعلى بن عبد محمد
ابراهيم وعلى اجدادك وجدانك يعز الله عليهم ان يروك
هذه الحالة كما قال فيك ابوك فعلى الدنيا بعدك العفا
والسلام عليك ورحمة الله وبركاته والسلام على الساقط
والذي يحار الحاسر الجبان العباس خلاصة الناس مقطوع البدن
محمد وذو الوحيين صلى الله عليك في اعانة اخيك في صبرك في
الطاعة ربك الى ان قضوا محاسنك بدمك وصغولك في الفرائد
وعن اعانة العروات لعنة الله على من قتلك فلفد كبريائك
ظهر الحسين وطلب الموت والبول وامير الكونين عظم الله اجور
ولجوركم فيكم ولعن الله ظالمكم وقاتلكم والسلام عليكم
ورحمة الله وبركاته والسلام على الشهداء الصالحين والصلحاء
المستشهدين وعلى اجداد الله رب العالمين خصوصاً على قاسم
الظاهر الشهيد عزك الله يا سيدي وابن سيدي في اعانة
عمك افضل الجراء ولعنة الله على قاتلك وظالمك والسلام
عليك ورحمة الله وبركاته والسلام عليكم وعلى اولكم و

آخره

آخره وعلى من اقام مصائبكم وجعلنا الله من ذواركم وبخاؤكم
ومحبكم والناكين عليكم والطالين بشاركم مع الامام المهدي
من آل محمد صلى الله عليه وآله اللهم اجعلنا عندك حبيبا
بالحسين في الدنيا والاخرة اللهم اننا نسئلك بحق الحسين
المظلوم وبدم الحسين المظلوم وبزينة الحسين المظلوم وبكرام
الحسين المظلوم وبروح الحسين المظلوم وبحسبم الحسين المظلوم
وبحسبنا الحسين المظلوم وبحجة الحسين المظلوم وباب الحسين
المظلوم وبآل الحسين المظلوم وبابناء الحسين المظلوم وب
باصحاب الحسين المظلوم وبغورات الحسين المظلوم وبغير
الحسين وبشيعة الحسين وبزوار الحسين المظلوم وبجاري
الحسين المظلوم وبحب الحسين المظلوم وبالنالكين والدا
والضاحيين على الحسين المظلوم وبظلمة الحسين المظلوم
وببعضومة الحسين وبجورضة الحسين المظلوم ان تحشرنا
مع الحسين المظلوم المحروم المعصوم وتصلح امور ديننا و
اخرتنا وبابائنا واهلنا وابنائنا الطاهرين صلواتك
عليهم اجمعين والحمد لله رب العالمين صلى الله على
محمد وآله الطاهرين

و بعد مردی که چون حضرت مظلوم قوم مظلوم و مقتول
 قوم خود را عقیبات معاویه علیه السلام و برادران و در این داری
 اعتبار اختیار از این تمام بدست نریزید پلید عین افتاد با اینکه
 پدر ابتر مل و صفت بان و چنان آمده بود که مضر خود در میان پیغمبر
 حسین نشسته حکم نمودن ملعون عذار و مطر و در کاه ملک فشار
 نوشت بر لید پلید والی مدینه که از این سر کس حسین بن علی و عبدالله
 عمر و عبدالله زبیر بیعت از برای من گیر چون ولید نامه را خواند با
 مروان مشورت نمود مروان و ایمان چنین صلاح دانست که قبل
 از انقضا چنین فطام عویس بدست بیعت از آن دو ابتر و از فرزند
 ساف که نزدیکتر است طلب ایشان فرستاد در وقتی که در سر
 قبر حضرت رسول بود و چون خبر ایشان رسید حضرت امام امام
 و مقتدای خاص و عام فرمود که معاویه را ویران و بیهوده فرست
 نریزید پلید نوشتار است که بیعت از ما بیکر ندان دو ابتر گفتند که
 بیعت الله میرویم و من روی می شویم حضرت امام عالمیان و
 برگزیده جهانان بمنزله معاودت فرموده سعی نفر از علما و
 اصحاب و احباب خود را مکل و مسلح نموده با خود برداشت و در
 خانه ولید پلید شدند و فرمود که اگر صدای من از خانه بیرون
 شد

شما داخل شوید و الا در در خانه ولید پلید صتم ایشان شد
 پس چون حضرت داخل شدند و ولید آن مطلب را که امام شهید
 می دانست با آن حضرت در میان گذاشت تا نفرزند شیر بزوان و
 شفیع ایشان در هر دو جهان فرمود که امر بیعت امر کوچکی نیست
 که قابل اختلاف بوده باشد امریست که باید هر کس بداند و بفهمد
 و بنجد باشد تا بروم و فکر خود را بکنم اگر مصلحت است مجلسی
 می سازیم و آنچه مصلحت است بعمل می آوریم و امر امت را معروف
 نمیکند اگر هم ولید پلید پسندید و من عین گفت که حال که
 چنگال ما با پنجاب بند شده است استخلاف من حضرت صلاح
 نیست آن حضرت چون این مطلب را از مروان و زبیر عثمان فهمید
 بر داشت و تغییر فرمود و فرمود که کسی حرمت و قدر ندارد
 که جبر او عفا بکارد که خلاف رضای من باشد بداد و ولید پلید
 و معاذیر بسیار از آن جناب خواست آن حضرت بر خواست و با علما
 بمنزله سعادت بنیان خود رفت و چون صبح شد ولید مجدت حضرت
 از حجه تمثیل امر بیعت فرستاد آن حضرت در جواب از پیچید
 فرمود که مرا این کارها رجوع نیست و مرا با کسی متابعت نیست
 بنیاست و ولید پلید بعد از این شدید بیزید عین نوشت که آن

بیعت نمی کنند لعین در جواب فرشت که از اهل مدینه برای من
 بیعت بگیر و لکن مقدر اس حسن بن علی بن ابی طالب چون انحضرت
 نهاد که میان او و بنی دلیلی و مروان بن ابی ایمن و ولید عقیق
 ایشان در ارض حجاز التیام پذیرفت و هر روز یک بهانه و
 اذیت و هر ساعت یک نیت و مصیبت بر سران بر می داشت و سران
 می آوردند صلاح را در خروج از مدینه دیدند مروان که چون آن
حضرت عازم سفر عراق شد بن جبر و حشمت او تبع برادر انضرو
 رسید بخندن آن امیر عرب عجم آمده زمین ادب بوسه زد و گفت
 ای برادر بزرگوار بجای می روی برادرم حسن مرا خبرم ادا که شما این
 گفت و کرد کرد و کلوش کرد بدینچو که مانع از سخن گفتن نشد و
 او از کردار او بلند شد آن حضرت او را در بغل گرفت و فرمود ای
 برادر برادرم حسن تو را از کشته شدن من خبر داده عرض کرد دور
 باش از کشته شدن ای پاره تن رسول الله آن حضرت فرمود که بحق
 نه چنین است عرض کرد بلی اما چه شود که بایزید مدارا کنی آن حضرت
 فرمود که حق مرا خبر داده از کشته شدن من و نزدیک باشم بود
 تربت من بهتر است پدر بزرگوارم و مادرم فاطمه و جدم را ملاقات کنم
 در حالتی که شکوه کنند باشم از امت بر آنچه بدیدم و نمودند و

فاطمه را و دینار او را اذیت کند داخل بهشت نمی شود پس آن حضرت
 در انشب مجتهد شد و کوارش رفت و بعد از سلام عرض کرد که
 منم حسن بن فخر زنده فاطمه که در میان امت گذاشتی گواه باشم که
 مرا بخند و دلگرم ندود و حق تو رعایت مرا نکردند و مرا ضایع کرد
 پس نوری از قبر سلطع شد و آن حضرت بعد از ملاحظه آن احوال
 و تفکر در احوال معاودت نموده اسباب غم را فرستاد و مهتاب
 شب بکرمی قریه داغ معاودت بر فاطمه حضرت خیر الشیرین خند
رکعت نماز نجا آورد و شروع بمناجات کرد اللهم ارحم
قبر نبیک وانا ابن بنت نبیک و قد حضر فی من الامر ما فکلت
سوال میکنم از تو ای خدا بنی ضایع این خبر که اختیار فرمایم از خبر
 که حسای تو در انشب پس آن بزرگوار که بر پیا و نمود و مطهر
 بر قبر منور و میخبر گذاشت و بجواب فرستاد جواب دید حضرت سوال
 که جمعی از ملکه دوران سرور را احاطه کرده بودند آن حضرت
 آن سرور را بسینه چسبانده میان دو چشمش او بوسه داد و فرمود
یا احب بن کافرا ای عفری بمرا ایده ای ک ای بزرگوار ای ک
 بین عصایه من امنی و انت مع ذلک عطشان لا تسقی و ظمان
 لا ترونی کو بای منم تو را ای حسن در این نزدیکی کی بخور غلطی

و در ارض کرمانه مذبح شده میان طائفة از اهل من الحسین
بدرستی که پدر و مادر و برادر و نو نوزاد من اند و ایشان شهادت
سوی تو و این لک فی الاخرة دو جات که تنها لهما الا بالشیء
بدرستی که برای تو در قیامت در جاتی است که نیز برای آنها که شهادت
ان حضرت عز من قدر که ایجا نهد مرا باین دنیا حاجتی نیست
با خود بر و از این عمرها و المها فارغ گردان آن حضرت فرمود
جان جد تو را چاره نیست از برکتش بدینا تا آنکه خود و اطفاک
شریعت شهادت نوشید پس آن حضرت از خواب بیدار شد و باغم و هم
بیشمار بخانه روانه شد و او را عبدالمطلب را بنامی طلبید و او را
خواب را با ایشان بیان فرمود و از اسماعیل بکلام محنت انجام غلام
اهلیت سپیدانام که باین و هر اسام و در نزد او شرفی تا میرسد
عالم کسی هم و عموم اهلیت رسالت پناه و انداخت پس آن حضرت
و دایع هر يك از یاران را که از این دایع و اعتبار و قدر بودند و لذا
عموم و الام اسایش کرده بود و در ظاهر نمود از آنجا که بر سر
ما در شرف ظاهر آمد و عرض کرد السلام علیک یا امانه حسین
نواست که بود دایع خوانده است و عید نام که این آخرین و یار و دوست
ناکار از قبر ظاهر اوازی برآمد که السلام علیک یا مظلوم الام

یا شهید

یا شهید الام یا عزیز الام پس بخوی که بر بدن حضرت بود
شد که یارای تکلم نداشت و چون صبح شد بمنزله برگشت و
بقافله سالار که باز که محلها میزدند و اهلیت رسول خدا را
بر کجا و های عزت سوار گشتند عباس را فرمود که منو حریف
باشد و آن نهد و را بغیرت بر کجا و نداشتند محمد حقیقه مطلع
شتابان محمد صانام غالمیان آمد و عرض کرد که این سفر شما صلاح
نیست یا اخی انشأ حب الخلق الی و افریم علی امر و رحمة
خدا در دوی زمین منحصرا شما است لایحه کدام دیار داری
چرا دشت از دوضرعت بر میداری این زمان سکن اطفال
نور سرانگیامیری چرا میخواستی هر بابی امام و پیشوا علی
این نظامان بر شما تعدی میکنند و نمیکند و در خانه خود باشید
پس عکله شریف بر بد آنجا چون حرم خدا است من عرض تمام شد
و اگر نکند شتند و آنجا بمانند بمن شریف برید که شیعیان و
دوستان دنا بجا بیاورند و اگر نکند شتند و آنجا بمانند پس
صخر او میا بانه او کوها بر ویدند و هر که بار من عارف وید که
کیدانها بایند بر کوارت و برادر و الا تبارت از حد گذشت
ان حضرت فرمود که کن فی الدنیا ملجأ و کما بایع فی الدنیا

اچون انقريشان يفتوا شهيدان كرايد بر مكرها سوار شده روا
كوي سعادت و وفاتند زنان بي هاشم و بني عبد المطلب از عجب
ايشان روانه شدند مردان مدینه و فريش نامي نو جوانان
و بر سر زنان و كتاب سعادت ان امام عالميان خالص بر سر
فاطمه صغري چنان فخر مي نمود كه دل سبك كيا ميشد آه ام
البنين ناله و اعباس ساه بر آورده بود يكي نذاي با فاسما و ديگري
نذاي و الكبراه و ديگري صمداي و اصغراه بر آورده بود يكي
كه كويا امر و محمد مصطفي و علي مرتضی و فاطمه زهرا و حسن
محبوبي از زمان بار خضر اند هر يك از دندان و مردان بخوي خوش
ميگردند كه ملكه اسمان بگره زانند و ان حضرت بدان حال
روان ميگردند و چند روز را بخاقش نفي داشتند و عبد الله
در ظاهر اظهار ادا داشت و جمع از اهل نظام بان حضرت
پيوسته مصمم سفر بودند و در اين مدت از اهل كوفه و بعض
ملكان بيلدان حضرت سيد عارظ فرجه بگريز پديد جمعي
از بني اميه و اباسم زيارت بيت الله و غرم مجادله با صلح بيت
روان نموده و عرصه بر امام از چهار طرف تنگ شده اند و اعراف
فرمود محمد حقيقه باز بخيانت ان حضرت رسيد و ان حضرت را

ممانعت

ممانعت كرد و هم چنين عبد الله عباس و عبد الله جعفر و عبد الله
زبير و ان حضرت از هيچ يك نديرفت فرايد بر استخاره شد چون
استخاره فرمودند آمد كلك نفس و انقار الموت و انما تو فون
اجور كه يوم القيمة محمد حقيقه عرض كرد ان اهل الكوفه قد
كدهم و مكرهم باييك و اخيك و لو بقيت في بيت الله كنت محتر
لنخاب فرمود لو كنت في حجر هاشم من هوا ام الارض لست خرج
و يقتلوني بر محمد عرض كرد كه ان حضرت ناملي فرمايد و
ان باب روانه شدن حضرت بخواب شريف بودند در خواب
رسول خدا را كه فرمود يا حسين يا فتره عيني اخرج الى العراق
فان الله شاء ان يراك قبل ان يختبئ اشيك بدماء لك و
صرحك سببا يا ممتكات الحسبن ابو جهم بيرون شوي
عراق كه خدا خواسته است كه تو را قتل بپند و حرم تو را بپرو
دستك بر بپند پس ان حضرت سوار شد و اهل مكه هر چند
النجاه بودند حضرت قبول نفرمودند و در بعض روايات
كه عمر بن سعد اب العاص كه امير خراج شام بود و بزباد و ابابا
لشكر ابنوه روانه نموده بود و برادرش محبي را براي معاودت
ان حضرت فرستاد ان جناب قبول نفرمود و از بعض روايات

چنین استفاد می شود که خواست آنحضرت را بعقب برگردانند حتی باز آنرا
از طریق رده و بدل شد بچپ چون دیدم از پیش من رفود و صلاح
نبست معاودت نمودن حضرت روانه شد و در اثنا راه اخیر
موحش و علامت افادات موهنه با آنحضرت رسید تا بمنزل رسید
رسید شخصی بخدمت آن امام عالی مقام آمد و عرض کرد که خودم
بودم که در کوفه مسلم بن عقیل و هانی بن عروه را کشتند و ایشان
از بدن جدا کرده برای پلید بزرگد فرستادند و تن ایشان را
بر در قصر دار الاماره بردار کشتند و چون بمنزل زیبا رسید
خبر آوردند که فاسد یک نام شهادت بکوفه برده بودند شایع بود
افتاد او نام و پاره کرد که مضمون او را کسی ندانند این زیلا و را
مخبر گردید آن کشته شدند و بر بالافتن بمنزله مذهب کردند
العلی و مدح بنی امیه آن سعید بر خلافت منظور آن شفیق بر منبر
تکلم نمود این زیلا و را از قصر بزرگداشت و غی اذ او با غی
مانده بود که عبد الملك بن عمر را و از آن جدا کرد و بمسلم و
رسانید آن حضرت باین احوال روانه گردید چون بمنزل
اشرف رسید فرمود که آب بسپارد بر او بدو روانه شدند چون
فدیه داده رفتند یکی از اصحاب یکبار گفت آن حضرت را بسبب

آن سؤال

آن سؤال کرد گفت تخلص آن عابدان است آن حضرت فرمود که
نیزها و کوشای اسبان است پس در مکان مناسبی که در پای قریه بود منزل
کرد و چاه را بر پا نمودند که ناکاه حزن بود و ریاحی وارد شد بالشکر
در مقابل الشکر حضرت نصف زندان حضرت فرمود که با عرض کنم
علینا حرکعت یا بن رسول الله بحک شما آمده ام آن حضرت فرمود
که لا حول ولا قوة الا بالله العلی العظیم پس حضرت فرمود که من
از این قوم آثار عطر می بینم پس با نفس شریف و یاران مشغول است
کوفیان گردیدند و همه ایشان را با چهار پایان ایشان آب اندود
ظرفهای ایشان را پر کردند و خودان بزرگوار شکر امیکرت تا
ایشان بیاشامند و چون وقت ظهر شد بحاجت بن سرفرو
که اذان واقامه گفت فان حضرت برای فریستین داده نماز نمود
پس فرمود که شما بمن نوشید که ادم خر عر کرد که من از جمله
نامر نویسان نیستم و اما ما مو دم که شما را بنزد عید الله
بریم آن حضرت فرمود لیحر مرک بتو نزدیکتر است از آنچه اراده
نمودی پس اصحاب را امر سوار شدن و مراجعت نمودن کرد و مراجعت
آن حضرت فرمود که ما در این غایت نشیند چه اراده کرده عرض
عرض کرد که اگر غیر شما نام ما در مرابره بود مغر عن جوابی

شدم ولبسته جو غادر تو بایم لال است پس آنحضرت فرمود
 گذاشت با هر که بمیدید و دود و دیکو فرستادن حضرت میل فرمود
 بدست چپ فادستیه تار سینه بکافی که ذوالجناح دیگر کام تو را
 و هر چند آن حضرت سعی کرد ندان زبان بسته حرکت نکرد پس آنحضرت
 حیوان دیگر طلبیده سوار شد آن حیوان نیز کام بر نهادن
 حضرت رفی مبارک با صحابی که دو فرمود ما هتال هتال هتال هتال
 عرض کردند نینوا این میگویند فرمود هل لها اسم غیر هذا
 یکی عرض کرد شاطی فراتش میگویند فرمود که ایا اسم دیگری دارد
 یکی عرض کرد مستی بکربلا است یعنی این صید اگر بکربلا میگویند پس
 ناله سردی از دل بر کشید و فرمود سخن که جگر عالمیان را کباب میکند
فرمود ههنا والله یقتل الرجال ههنا والله ترمل النون
وتدبح الاطفال وههنا والله یهتک الحرمه ففی ههنا یاقوم
قلی مصرعی و هتک حرمی عاجلاً لا مؤخراً و فی ههنا
نقضی الزور علی القتا تفسیر به الاقوام ان یمتلا و مؤخر
 ههنا والله محشرنا و منشرنا پس این اشعار را در این حیوان
 نیز فرمود یاد هر اوقات که خلایک که لایک الاشراف و
الاصیل من طالب و صاحب قتل والله یمایقن بالبد

وکل حی تا لک سبیل و فیهی الامر الی الجبل چنانچه در لکله
العشوراء فرمود پس فرمود ههنا مناح رکابنا و محط
رکابنا و مسکن و مأثنا این معنی است که باید دم امیر المؤمنین
اندم و فرمود که اینجا است که نور از حج میکند بارها را فرود
زینب را بفرقه از محمل فرود آورد و سینه را در اغوش ناز کشید
کله دم را حیمه غریب را بکیند فاطمه را حمله عرو سینه را بکیند
سینه سجاد را بکیند حزن و المشریند از ید اصغر و اکبر را بکیند
و تیغ بکیند و بکیند عباس علم شهادت و مشک آب عادت به
دوشش کشید و قمر را با دوش مسلم جعفر نیز بکیند طفلان زینب
را زینب فریادی پوشانید عبد الله و عده در اغوش آمدن
پدر بکیند خنام غم و اندوه را بر بکیند طایفه های حزن و الم
را بکیند خند و فکر و ناله را در دوش خنام غم و الم بکیند
علم مصیبت را بر دوش خنام نصب بکیند زمین که بکیند را بر دوش
او بر دوش طایفه را بکیند و او را از قدوم مصیبت خود
مطلع سازد بکیند با استقبال مایا بکیند با کده در اینوای همان
نوازی نکند و صفا علی اکبر را نشسته بکیند و جگر سینه را از
عطش بکیند و لایم های مرا از تشنگی تشنیده نماید اصغر

لطفت و ناب تشکی ندارد که محاله خلطوم او را نرغاید اگر پیش
نیاید و از معامله کوفیان با ما سر من نیاید اگر عباس پیش آید
و در بر سینه اش نکند و اگر اگر ایلب و دهانش را نکند و اگر از پیش
آمدن من سر من نیاید اگر من پیش او آمدم مرا تشنه لب بگوید
اگر هم لب تشنه میگذاورد بدل آب بریزان نکند و در دهان معجز
بیان من آید که میان ملاء اعلی و قدوس عالم بالا را خبر
کند که چنانچه ظهر الفساد فی البر و البحر ما کسبت ایدی الناس
در عرف تقاضی شده و لشکر طغیان سعادته شهادت دهد
ای و من یقاتل فی سبیل الله فیقتل او یغلب فوفی نوبه
اوج عظمتا صفیستر شد فاری ایشان جمیع بنی مظاهر و امام
ایشان قاسم و اعطای ایشان سلم بن عو مجرب و بر بن عبد الله
ایشان حر بن یزید از احمی علمدار و صفای ایشان عباس بن
ایشان اصغر و وسط ایشان اکبر اکبر ایشان امام و الامام
آنکه باو گفتند باز کرد فرمود بخون خود غشتم می شوم آنکه اب
خود را بدشمن داد و آنکه شنید که سلم را با هانی کشند با عیال
پیش آمد آنکه جدش باو گفت ان الله شاء ان یوالک قتلا فورا
سوار شد او از زمانی که حیوان زبان بسته و بگو کام از کام

برنداشت

برداشت و آن قطب را بره خضوع و مرکز فلک خضوع نظری
بر روی زینب و کلثوم و ورقه و سکینه و فاطمه و باقی زنان
نظری بر قد و فطمت عباس و قاسم و اکبر و باقی یاران نمود
او از دل بر حشر کشید و فرمود هذه مسفک و ما لنا و منج
و جالنا و مصفک الحرم و اللثوان و از اسب فرود آمد سحان
الله لا حول و لا قوة الا بالله العلی العظیم ای شیعہ شنید
که آن حضرت در مدینه را سی نفر از غلامان و دوستان بچه بخو
وارد بر ولید پلید شد مکی و سلم الکون بشو که بچه بخو
وارد بر یزید پلید شد ای شیعہ بریده ریش از خون خلط
خضاب شد پیشانی از ضرب شمشیر کافت شده و فزادند
سنگ زن ملعونه شکسته شده سر از ضرب ابوالخوف تخریب
شد چشم از کبر بر احوال اهل و عیال پر خون شده لبها از شد
حر و این را پیاده پاره شده و از حرارت قلب تشکی خسته
شده سی نفر غلامان سر و دوستان تمامی سر از تن جدا شده
و هر یک از ایشان انگونه مصیبتها بر او وارد شده در پشت
تمامی زنان روان کرده اول که وارد بر دروازه کردند
تمامی مردم باز نیت استنکانان با استقبال ایشان نشان

مروان بن ابی بکر که سعی در گرفتن ان امام عالمیان در مدینه داشت
از دروازه بیرون آمد خندان و استهزاکنان کوه و باران را
دیدند نموده و در هر جمعیتی که کوفی و شامی گذاشته بودند
وارد مجلس میزدند و خود را در دوستان و غلامان را در
سوی قریه بگردان و در دوستان و فرزندان را آوردند در مقابل بران
امام مظلوم برپای داشتند تمامی بیکدیگر دست میزدند و کواخ
غل و زنجیر نموده کردن و باز و هایش از ضرب زنجیر و نیزه
کرده مثل اسبان فرات و در دو خلاف مذهب باندان ایشان
نگاه داشتند زنان کبوتر ایشان را بکفر و نیکان ملا از داغ
باران بریان در برابر نگاه داشته یکی از ایشان استهزا می
کرد یکی خواهرش کتیر از ایشان میکند و دیگری خطاب به عتابی
که یکی ایشان را می شناسد و یکی ایشان را نمی شناسد و هفت
صفت میکند و زید پلید که استفسار حال یثیمان و گاه در شخص
حالات پیوه زنان و گاه در شتمات و اطهار عداوت بستند
التاجیدین و زید بنی غیر از التمان و گاه با اسیران و لوب
سخن گفتی با منافقان و گاه از آن و گاه نزدن و جزو خبر آن بر
لبه دندان سپید جوانان بهشت مغول ای شیعه چه فرسکا

است و چه حادثه است در حیرتم که چرا عالم در کون نکرید و قطع نعل
بنی آدم از صحنه روزگار نشد که بر کردن و اقامه مصیبت نمودن
شیعیان در آخر زمان جبران همین مجلس تا انقضای عالم نکند
تا بوار شدن ان امام عالمیان بر این زیاده بدینباد و شمشیرها و
اذیتها که آن لعین بسید در مجلس نمود و جرمها که بر لب دندان
ان امام عالمیان اشاره نمود و خطاب و عتابها که بر زبان
کلثوم و سید الساجدین نمود رسید وقتی که جمیع غلامان
و دوستان آن حضرت شهید شده بودند و تمامی در پیش و در
بر خاک هلاک افتاده بودند و گاه نظر بر آن کشتگان می نمود
و اه از جگر میکشید و گاه نظر بر آن یتیمان و عریان و بیوزن
می نمود و بجزر شخی و او را می دیدند تها در میان لشکر ایشان
بود و می فرمود که راه دهید من بجبهه و زنگبار روم و بکوه و
بیابان روم را هشت ندادند می فرمود مرا ابی هیدایش ندادند
می فرمود بطفل رضیع من ابی هید عوض اب تیرش دادند
سبحان الله ای شیعه تفکری نماید و بنظر بصیرت ناطقی فرما
برین که بر هیچ خارج ملک این همدانیت رواست تا حرام امام
و پیشوا و سبط بنی بر این دلت بکشند و اسمش را حاجی گذارند

ای شیعه امام مظلومان یکدم بغیرت و احترام در کالج میروند
از مدینه باز نیب و خواهران و یاران میروند و روانه کوفه گردید
با احترام در کوفه بغیرت تمام بسر میبرد و در هر وقت که اهل کوفه
قطع مطرازشان میشد آن حضرت را بیرون برده دعا میکردند
و برای ایشان قطرات اطاری میبارید این مرتبه رسیدند الشهداء بنا
احترام تمام باز نیب و باقی خواهران و فرزندان و برادران و یاران
از مدینه میروند اما بچه خوار و کوفه شد اما آن افعلی که در
حال بر سبط پیغمبر نالد و از دیده خون نگرید بخدا قسم در بیرون
کوفه سرافراز در تنور گذاشتند و در دوزخ و آب سر نیزه چنان
کردند و با سرهای یارانش و اسرای اهل بیتش لشکر کرد اگر داشت
که فتنه وارد کوفه خراب نموند یکی نان و خرما بایشان بصدقه میداد
یکی بر حال ایشان میکرد یکی خاک غم بر سر میریخت از طرف دیگر
یکی ناز بانه میزد یکی مقامات میکرد زینب خوانون بان غریب از
مدینه میروند و عباس و جعفر احوال آن مظلوم بود کجا بودند
وقت که آن مظلوم سرش را بر چوب محل زد و سر عباس و جعفر
بود کجا بود که او را در زمین کربلا سوار کند بر شتران بی جهاد
و محل بجای چادر و حجره الله اکبر ای شیعه چرا خود را نمی کشی

و مثل خدا از آبادانی فرا میگیری و مثل ما مهابان خود را از محل خود
دور نمائید و مثل درغان و ال و جیران نوحه نمیکنی زینب و خضر علی
و خواهر حسن و حسین کجا و بی چادر و مقنعه و معجز کجا و شتر بی
جهاد و محل کجا زینب کجا و آب و نان از دست کافر برای یتیمان
کردن کجا مجلس این زیاده ویزیدی بنیاد بان دلت و خواری
کجا بخدا قسم که حسین در حال جانش و اردشام نشد اما کجا
که بایتمانش و اردشام کردید بچه هیبت بهیبت کشیدی
عجب احترامی کردند عجب مهمان نوازی کردند عجب غریب
پروری کردند عجب فرزند پیغمبر خود را حرمش داشتند غریب
داشتند مهمان نمودند میزبانی کردند سرش را از کربلا بشام
بردند و در مجلس یزید پلید بر پشت گذاشته و در پیاله را
در اطراف او ریختند زبانم بریده باد که چوب مذلت بودانش
زده اند اما کسی ندانست که آن حضرت یکبار از شام بیرون
پایه برای موافقت یارانش بخدا قسم که از کوفه میروند
و یارانش نیز از شام بیرون شدند اما دیکر کسی از سرانزد
آن مظلوم خبری نداشت و ندانست که مدفن راس آن بزرگوار
کجا است ای شیعه تا مطلق در دود امام مظلوم بر ارض میازی

غلام از اشیاء آن حضرت متوجه سکنه و اطفال کوچک بود که
 مبادا خاطر ایشان از ملاحظه ورود و لشکر و انواری از روی
 کرده آه ندانم چه کرد امام در وقتیکه همراهان آنحضرت رفتند
 و حضرت سر بریزانداخته بود و میکشید و سکنه خوانون که این
 احوال را دید چنین کبر کثافت بر پیش رخسار وید که پایش بر
 طناب چادر آمده برود و در افتاد و پیش عمر آمده عمر اش را در
 در بغل گرفت و هر دو به پیش امام مظلوم آمدند و گریستند و می
 گفتند پس ما را بعد از این چه خبر کردار بر کردار و آن حضرت میفرمود
 که اگر در مدینه نوانسیم بمانیم چرا بیرون می شدیم بمیدان چه
 میکرد وقتیکه سکنه با باران آمده بودند و کباب و انجیر و
 گرفته بودند و نمیکذاشتند که آن حضرت بعد از آن کوفته بود
 و آن حضرت پیاده می شد و ایشان را تسلی میداد و در وانه میکرد
 اما آن ازان زمان که چشم از ایشان پوشید و روانه شدند آن
 چه میکرد وقتیکه در قتلگاه عودات اهل بیت بر آن حضرت
 وارد شدند و هر یک بخوی خالت غم بر سر میکرد و سر آن بر کوه
 بر نیزه استوار بود و استفسار احوال ایشان را می نمود و سکنه
 در قتلگاه و بر گرفت و هر چند که دندان دهن کوچک خود را

که در حقش میفرمود که لعن الله اخی لأحب دارا تكون بهی
 سکنه و الزیاب و انبل لها جل مالی و لیس لأحب
 عناب دست بر بنداشت ناملعونی بلی سکنه زد و آن اما
 دستش را رها کرد اری بخدا قسم که طاقت مفارقت ایشان
 را در آن حال نداشت مگر فشنیده روایت این میکند و اگر در کوفه
 قصه زد دیدن سر آنرا و فشنیده را نمود و دید که آن حضرت از زبان
 معجز بیان فرمود لیس لك الى ذلک سبیل مادامت السلاسل
 و الاغلال علیهن بلی مادامیکه اهل بیت با غل و زنجیر بودند
 و با سبیری می رفتند بایست که با ایشان برود و با احوال ایشان
 متوجه باشد که اگر سکنه در راه بیفتند بماند تا او را بر شتر
 سوار کنند مگر فشنیده که ملعونی که موکل بر سر آنحضرت بود
 گفت که دیدی از منازله در بین دو روز که راه می رفتیم دیدم که تیره
 سنگین شد و هر چند خواستم او را ضبط کنم نتوانستم نظر کردم
 دیدم سر آن حضرت در بر عقیب نموده چون نظر تعقیب کردم
 دیدم که طفل کوچک سکنه از شتر افتاده و با ابرو یا ابرو میگوید
 ای شمع چون نمیتواند آن امام مظلومان طاقت آورد
 و آن صغیره دستها را دارد تو میتوانی که طفلت اگر در دست

دشمن از خدا بی خبر افتاده باشد و راستها گذاری چنان می
تواند که غایب چهار راتنها گذارد در آنوقت که آن حضرت در سیاه
شتر از حدت حرارت هوا که بران غل و ذخیره ها تابیده بود و
بی اختیار خود را از شتر انداخته بود و پای زنجیر کرده در سایه
کاروان غم و ابتلا راه میرفت لا حول ولا قوة الا بالله فیدتم
چه هنگام است و فلک چه نحو حرکت میکند و این بلا چه بود که
بر فرزند رسول الله و امیر مؤمنان رخسار طاقت طاق می
شود و مطلق از کار می افتد پس لازم بود که آن امام با فرزندان
و خواهران خود باشد و لبهای از خون خشک شده او مشغول
خواندن قرآن از طرفین و مشغول صدقه یزید پلید و ابن زیاد
لعین شدن از طرفین تا آن اسیران را از شام بیرون نماید
روانه مدینه جانشان نماید آنوقت دیگر کسی نشان ازان سر
انور ندارد فذلك روحی و جسمی و عظمی و مخی و جمیع جواهری
پامولای و سندی و دنیای و آخرت با ابا عبدالله و علیک
السلام و علی اهل بیتک و رحمة الله و برکاته اوه مرستی که
چون آن حضرت ارض اندسختن و زمین محنت فرین کرد بلا
محل نزول اجلال و مهبط ملک ذی الجلال نمود و چادر مصیبت

بطناب

بطناب آه و اندوه و غم و نوحه و ناله بر پا کردند و خدای
عظمی و کبر سنی و بی برکی و پستی را در دوردیام برپا نمودند
هنگام عظمی در آن بقعه مبارکه که طور مخفی عشق حقیقی برپا
کردند که نا انصراف عالم امکان و انعدام مرکز امتحان کوش
و چشم و دل جمیع انس و جان را پر از نور عز و بکاء و اندوه و بلا
نمودند بخوی که هر چه مدت زمان از مصیبت این قصه عظمی
و در پی گیری بیشتری شود تا بشر مصیبت در قلوب شیعیان
بیشتر است اندوه عز و شکستگی در اطراف عالم بیشتر و بلا
و انکار و کدورت و آفاق افکاف و آفاق زیاد تر است بخوی
که در فری و مبالغه افامه مصیبت آن بر کزنده حتی معال نماید
و جستان برزگوار و اولاد عالم مقدار در انفس و قلوب آفاق
فطری میل وجود حضرت واجب الوجود کردید مجلد اسکو
کفر و ضلال بی در پی هجوم عام نمودند بخوی که از بعضی سمع شده
که صد هزار کس و بر واپستی و دوش هزار کس و بر واپستی صد و
هزار کس و در صحای غاصبه و نینوا وادی فادسه و کربلا فرود
آمدند که اگر جناب طاهر را گرفتند لشکر کفر سیر راه آب را
بر امام مظلوم گرفتند و راه آن حضرت را از اطراف و افکاف

شد نمودند بخوبی که نکذاشتند دیگر از وقته و آب کمی بیاورد و
 نکذاشتند که کسی کاغذی برای حسین مظلوم بیاورد و کاغذی
 از آن حضرت که با طراف و انکاف نزد کسی خبر نشود که در این راه
 غریب و بیگانه دوستان حضرت را گرفتند و سده راه و از وقته بر آن
 کردند و عیالش مثل بید میزدند یکی نداده میکند که کجا است
 جد بزرگوار یکی صدا میکند که کجا است جد بزرگوار یکی میگوید که
 کجا است پدر عالی مقام یکی میگوید کجا است برادر و الا بتاریکی
 میگوید که ای پدر بزرگوار ما همان توایم چه اسمان پذیر نمی
 نمائی؟ اه چون انگریزان بنیواد در دست کربلا ساکن شدند
اول مکتوبی از ابن زیاد رسید بان حضرت باین مضمون
اما بعد فقد كتب الي امير الكفار والمنافقين اللعين ابن
اللعين والحديث ابن الحديث والكلبن بن الكلبن يزيد بن معاوية
عليهما اللعنة والهاتيران لا اتوسد الوتر ولا اشبع من الخمر
 و احضرتك باللطيف الخبير اوجع الى حكمي وحكم يزيد بن معاوية
 ان حضرت چون بر مضمون شقاوت دشمنان آن نامه که یکی از
 نتایج صحیفه مظلومه کوفه افقین است که در زمان ابداع خلقت
 ترتیب داده بودند واقف و عارف گردید و نامه را انداخت

جواب

و جواب او را خواستند فرمود این نامه جواب ندارد در ستمکار نشوند
 کسانی که رضای مخلوق را بر رضای خالق مقدم میدارند ملعون
 چون کیفیت را شنیدند غضب شد و پاپی لشکر فرستاد و بعد
 نوشت که اگر از نو بر نمی آید مجادله با حسین ایالت را بشمار می بخشد
 و اگر از شنیده ام که شما با حسین در راه می نشینی و او را مهلت
 که گاه از شط فرات آب بر میدارد و گاه در دو درخیم گاه چاه می کند
 سر راه آب را برایشان بر بند چنانکه ایشان مانع شدند میان سر
 کرده اهل نیران و محتر بدين و عثمان بن عفان پس چون آن
امام افاقه دید که لشکر مصمم مقاتله اند و از تازانند تا سنان دل
 زینب می پدید گوید قلبش تاثیر کرده بود که ابدان طاهره پامال
 مسمم سواران بشوند از بر داشتن نیزه ها از زمین ام کلثوم را جگر
 پاره می شد گوید در دلش تاثیر رفتن سرها بر نیزه ها شده بود
 از او از سر لعین ذره سکنه دختر حسین آب میشد گوید تا تاثیر بسبب
 دندن شمر بر اطفال مومنه در دلش کرده بود و از دو یک از خیمهای
 لشکر مخالف بلند میشد فاطمه خرب از هوش میرفت گوید در دلش
 تاثیر سوزانیدن خیمها کرده بود از قیل و قال لشکر دل قهر می کرد
 گوید تا تاثیر از دحام برای غارت خیمام در دلش کرده بود از آب دانه

اسبان دل قاسم طپیدن گرفت کویا در دلش تاثیر تا زانداست
 بریدن از حرارت عطش حکم خشکیده اش کرده بود از اصلاح
 شمشیرها حکم کبر میکند اخ کویا در دلش تاثیر شمشیرها بر نقش
 فرو داوردن نموده بود از زهر دادن تیرها چشم حضرت عباس
 حیره میشد کویا در دلش تاثیر کرده بود که بر چشم خون منشر نیر
 میزنند و بر شکست تیر میزنند و بر جلقوم علی اصغر مظلوم حسین
 تیر ستم و جفا میزنند **اه** امام مظلوم بان قوم مظلوم نظر مینماید
 و عبال و اطفال غریب یکسر از وطن آواره خود را نظر مینماید
 مدهوش میشد **ب** لیر لشکر مخالف زینب مقامات عسکر خود
 دادند سپهر آلا و لشکر سعد لعین بود و پسرش جعفر و زبیر بود
 و خولی اصبحی و حرمه بن کاهل علمدار بودند ابویوب سر کرده
 بیلداران بودند همین ملعون بود که تیر بر جلقوم امام مظلوم زد
 محمد بن اسحق که خواهر زاده ابوبکر بود و پدر ملعونش شریک
 در خون امیر المؤمنین بود و خواهر ملعونش زن هر امام حسن
 و خودش بکشتن امام مظلوم آمد و بجهت کشتن آن امام و الانفا
 دد کوفه مسجدی بنا کرد و آن مسجد یکی از مساجد اربعه ملعونان
 سر کرده تیر اندازان بود و عمر بن حبیب صیداوی سر کرده سنک

اندازان

اندازان بود مقتدر بن مرعیدی فاصد فتح بود و فاضل علی اکبر
 و بیاری از این سر کرده کان کسائی بودند که بان خضر نشستند
 که تشریف بیاورد که کلهای عراق شکفت است و میوه های این بلد
 نیاور میاراید است و حد میگویم خدا را که گشت عندک اهل دنیا
 و معتر اهل باطل را و بنماز جمع و جماعات نغان بن بشیر حاضر می شوم
ف العجل العجل ثم العجل **عجل** آن حضرت چون اینجا را دیدن
 قوم بیچاره و حجت را ملاحظه فرمود بعضی اصحاب را فرستاد و عظم
 آن قوم مظلوم را نمودند و سود بخشید پس کبر طلسا بن سعد فرستاد
 آن لعین بایست نفر از لشکر بداد و آن حضرت نیز بایست نفر از
 اصحاب بداد شد کفر و اسلام در آن میدان خونخوار ملاقات نمودند
 هر چند امیر المؤمنین ثانی با عمر ثانی و عظم فرمود سود بخشید
 اگر کسی مال را بگیرد نزد عدو و حجاز دارم بنویسمم که زباده
 آنچه داری میباشد سود نداد هر چند عدو آخرت و مراتب در جات
 و در حضرت رب العزت با و داد سود و بخشید پس حضرت فرمود
 که آمد دارم که از کذبم عراف چندان خوری آن لعین از روی
 استهزاء گفت که اگر کذبم نباشد جوهر خوب است و عیان من کبر
 بر کرد ایند آخرش از دعای آن امام مبتلا می شود که نتوانست

نان کدم بخورد پس آنحضرت با اصحاب خود معاودت نمود و اسلحه
 جنگ را از آن و آن اهلین بشکر مراجعت نموده حکم کرد که آماده
 مقاتله با جبین باشند پس سواره و پیاده بجهت آمدند و خبر
 روانه بخیم ظاهر کردیدند و اسبان را در آن تودی و هوانا بکوت
 و راوردند زینب و کلثوم و لیلی و شهر بانو و سکینه و فاطمه
میلر زیدند از یکطرف نظر بر امام انا می نمودند و از یکطرف فکر
 خود بودند که عاقبت امر ایشان بکجا رسد اصحاب هکلی اضطراب
 اند نه هکلی از تشنگی بیتاب یکی میگفت اگر نوجوان است و طایفه
 نیزه ندارد یکی میگفت قاسم خود اما است و قوت نیست که عرس
 غرا شود یکی میگفت اصغر ضعیف است چهره شان رو است که بچاقو
 معصوم او تیر زنند یکی میگفت عباس علی ادات ایضا و نیست
 که دستش را جدا کنند یکی میگفت همان ابن جبرئیل است چگونه
 او را بر آتش میزنند یکی میگفت زینب ناموس و غیر است چیست
 او را در کوچه و بازار بگردانند پس آن حضرت بعباس فرمود که
 ببین که این اهلان چه میخواهند چون عباس بر پیشش لشکر رسید
 فرمود که از فرزندان ساقی کوثر چه میخواهید آن اهلان گفتند که
 ما مویدیم که حسین را پیش یزید ببریم یا با او محاربه کنیم عباس

مراجعت نموده کیفیت امر بر من آن سرور رسانید آن حضرت فرمود که
 پس بگو بک اشتر اهلک دهند عباس نیز آن قوم خوشناس است
 گفت فرزند رسول خدا بک اشتر اهلک از شما میخواهد یعنی
 گفتند اهلک نیست و بر و این عمر معذاتع نمود بعضی از لشکر
 در غر و ش آمدند و گفتند چه می خواهید شما فرزند رسول بک
 اشتر از ما اهلک میخواهد مضایقه میکنید پس آن حضرت را در آن
 شب اهلک دادند چون عصر تک شدن حضرت اصحاب خود را
 طلبید و فرمود که هر که برای غنایم اعتبار تیر دنیا است حال
 که وقت غروب است و وقت تاریکی هوای حال را اقبال خود
 برداشته است بمباید متفرق شوید که هر که اشیر او را بجا ماند
 فردا گشته و بخون خود آغشته می شود پس بروایمی چهل هزار
 کس با آن حضرت در آن صحرا از قبایل و مداین جمع آوردی نموده بود
 تمامی مرا تشنه تا در هر یک بطرفی متفرق شدند و باقی ماند از
 اصحاب آن حضرت که قلیلی و بر و این چهل و دو نفر از چهل هزار
 باقی ماندند و سی نفر از لشکر مخالفان حضرت ملحق شدند
 تا هفتاد و دو نفر شدند امام عم چون دید که آن پیوفایان
 یکیک در باد بهر متفرق میشوند سر را بر انداخت برای ایشان

میکریت که چربی چیت و همت بودند که اختیار جنت نمودند
سکینه خوانون میگوید که من در آن چیز دیدم که پدر بزرگوارم
با این حال است بنزد عمه ام و پدرم بخو یکدای من بطناب خیمه خود
افشادم و برخاستم و بدانم عمه ام چسبیدم و با عمه ام بپوشید
بزرگوار فتم در حالتی که اصلاح مسلح جنگ خود را می کرد و می
فرمود از آن شعار یکدیگر را کباب نموده و میکشید عمه ام گفت
ای برادر من بمراستاده آن حضرت فرمود که چنان تن بپوشند
کسیکه ناصر و معین و پادری ندارد زینب عرض کرد که اصحاب
همگی رفتند آن حضرت فرمود بلی مرا برای من و اولاد و بپادرم
گذاشتند زینب عرض کرد که پس چه خواهی کرد با این عورت غریبه
از وطن اواره آن حضرت فرمود الحکم لله رضا بقضاء الله
زینب عرض کرد که پس ما را بمیدیند بزرگوار برگردان آن حضرت
فرمود هیما تا اگر میتوانستم در مدینه عیانم چای بیرون می شدم
مکذاشته بمانم حال هم نمیکذاشتند فرادگم ای شیعیان دل
زینب و امام مظلوم را در این حال بچه شان ملاخطه میکنند و در
این خواهر و برادر را کسی نداند که در میان اینوه لشکر کفر و فساد
افشاده باشند و زیاری و نه مددکاری و جمعی از اطفال نورس

وزنان بپادرم و در و رایشان باشند که بعضی خنابری
و در بکنند و بعضی کفن شهادت و خود پوشند و اینها نظر بقدر
و قامت هر یک هر یک نمایند زینب گوید که من چنان طاقت
فراق شهدا و فوج اسرا دارم امام م گوید من چگونه طاقت
فراق اسرا و دیدن شهادت شهدا را دارم اه این چه جنگا
عظمتی است اه این چه شورش و غوغاست بخدا قسم که در من این
هنگامه در او روانیست فلک چگونه طاقت این بجز حرکت را دارم
زینب چگونه طاقت سکونت داشت که این هم جسم و جاجانیان
بر روی آن بجز غلطان اقتدای و ملک امن و وحش و طایر
جواد و نبات چگونه طاقت شنیدن دارند سبحان الله پران
حضرت گاهی مشغول مناجات با فاضل حاجات و گاه مشغول
نوازش اطفال و عیال گاه مستفسر احوال عابد بیمار و گاه در
سفارش سکینه و سراب گاه منوچهر شهربانو و لایلا و گاه منوچهر
خواهر عاقره که همراه خود از مدینه آورده بود روزی یک مرتبه دید
میوسسد و سفارش او را بخواهران و برادران منوچهر و گاهی
منوچهر احوال اجاب و پادان که در راهش جانتشاه نموده که
گوی شهادت و شهادت یافتند و گاه سبزه انوی غم گذاشته

در احوال اطفال و عیالاتی که عاقبت کار یکجا انجامد و این
چهره حکام عظمی است که در روی امر و افغان می شود و این مصلحت
است که خلاف عالم شیتش باین قتل و کشتن است که او شهید
علی اکبر نه جوان و مثل عباس و باقی برادران مثل عون و جعفر
و هاشم و رفتن سر ایشان بر نعل سنان و کردید در قبال
و عیال و بلدان و برداشتن آن حضرت چهار هزار زخم تیر
خنجر جازیشان و شهید شدن بدست اهل عدوان باین
و خوار و حقان و اسیر شدن اطفال و عیال و زنان و کرمین
در شامات و کوفان و حاضر شدن در محاسن و محافل باحرمان
و خیر شدن فاطمه و ام سلمه و ام البنین و سایر افراد و دست
آه این چهره حکام است و این چهره شاد است و این چهره واقعه است
مصلحتی که متفاوت با چنین مفسده نماید چیت بلی مشیت
ذات بر نجات ذرات بواسطه شهادت آن حضرت تعلق گرفته
است و البته کسی که بگندم با خالی خود بر دارد خالق عالم او را
در مقام قرب در برابر تفاوت مقامات او را در حجاب
لایتناهی عطا میکند ای والله منظور نظر پروردگار حق
شریعت احمد مختار است و نجات اهل معصیت و اثر او بود

اگر چه جمیع

اگر چه جمیع کنه کاران تماماً بقضای قداقر بر خون علی اصغر شود
ولیک از اینکه این ازار اگر در این مقام با حضرت شافری کار
بر عیال مدند بر ایشان بد میگذشت و تعب نفس ایشان در درج
جان بودند نه رحمت و امتحان تیری که بر پیشانی آن امام آمد
مثل این بود که سجده معبود نماید و لذت روح یابد تیری که بر
دهان معجز نیافر امده مثل شهید بود که بر دهان کنده خیار
بر سبیل اجر الزمان و امیر مومنان همین بود و پدرش در حجاب
عبادت بعد از شدت ضربات بر لبم فرمود فرزت پرست
الکعبه در حقیقت کلک حضرت امام حسن عجلع برای این
انوار اشق از تحت این بار کران که هنوز عالم و عالمیان و آدم
و آدمیان از عهده وفای بعشر معشار آن بر نیامده اند
ای والله جرای این صلح و جنگ را و ادای این نوع رحمت و نعمت
مگر حضرت خلاف عالمیان در هر دو جهان عطا فرماید ای
تفکری فرما که واقعه و حادثه نیست شیعیان بایست خالک عم
بر سر کنید و از این حالت امام مظلوم کریم کنان دو بکوه و بیابان
نماید آه از آن شبی که جمیع اطفال و عیال آن بر گزید
حق تعالی و در آن حضرت را گرفته بودند و می گفتند بخوی

ما را از دست این لعینان فرار ده مروست که ام کلثوم در این
 احیان با آن امام مظلومان فرمود که با اینکه تو کسی را نداری
 و نمیتوانی ما را از میان این قوم بیرون ببری پس خود فرار کن
 و ما را با ایشان و کذا را آنها بهر نحو باشد ما را خواهند گرفت
 و پیش بزد خواهند برد و کینه دیرینه را خواهند جُست و کاش
 نیامدند و مرا از غرض نومی کشند باری پس تو بیرون شو
 بجوی خود را از دست کوفیان بر همان آن حضرت فرمود که بعد
 از شهادت باران و اسیری طفلان و بیوه زمان زنده کی کار
 من آید و این جنات برای چیست الله اکبر ام کلثوم غافل
 ازین بود که وقتی که آن امام و الامقام از ضربان کوفیان
 و نیز و شمشیر شامیان در میان میدان عدوان افتاده بود و غش
 کرده بود بعضی برای قتلش میرفتند و بعضی برای اینکه ببینند
 و معنی از او مانده بود که بعضی گفتند که اگر میخواهید بدانید چنین
 زنده است رو بخیمهای حرم رو بچون لشکر و بخیمها رفتند
 آن حضرت دیکهای حرم را در زیر سر مبارک جمع کرد و سر خود را
 بلند کرد و فرمود ای قوم مظلوم اگر شما با من کار دارید یا اینجا
 بیایید از عیال و اطفال یکس و تنها بی یار و بیمده کاد من چه

خواهد

میخواهد روحی فدایک یا ابا عبد الله پس باین نحو ها می فرمودند
 و بیای ای اصحاب تکلیف عود نمودند قبول نمودند پس بعد از آن
 منازل ایشان را در غنای جنان با ایشان نشان داد و ایشان
 مصمم سفر آخرت کردند و در نهایت شوق کاهی تو بر می نمودند
 و کاهی مضاحکه می فرمودند و کاهی اسلحه جنگ را ترتیب میدادند
 کاهی بر احوال عیال امام مظلوم میکردند چون جمع میشوند
عاشورا شد جبرئیل در میان زمین و آسمان ندا نمود که یا
خبرک الله انکوا و یا یحیی انبشروا پس اصحاب این حضرت مصمم
 سفر آخرت گردیدند و از طرف لشکر مخالف طویل مبارزت و
 مقاتله را گویدند و از طرف امام مظلومان زنان ینهارا بر پا
 نموده بر سینر و رو میزدند و دختران و پسران در میان
 خیمها می لرزیدند و در یکجا آرام نمیکرفتند و موجه احوال خود
 احوال بیمار را گریه میشدند و از هوش میرفتند و بحال می آمدند
 و آن امام و الامقام این همه اضطراب از حجة امت شرمندگی
 فرمود و آه می کشید که دل سنگ را که خلاف عالم نظر هدایت
 در او زمین و آسمان را خلق کرد کباب میشد مرو عیال که
علی اکبر و فاطمه و عباس و جعفر نشسته بودند قاسم میگفت من

اول جان خود را فدای ما کنیم چرا که من کس را ندارم که دلش بر من نبو
 عباس میگفت من از شما اولاً هم پیش از من در دست نیست شما
 بروید علی اکبر میگفت من در مذا شدن در راه پدر خود از شما
 افرم ای شیعه تا قلی غا که چنان عباس در این کاه بطرف
 مخالف میرفت و مو عطر و وساطت می نمود و کاه و لداری تیمار
 و غریبان می نمود و اگر یتیمان و لشک می شدند بدامن امام
 مظلومان می افتادند و آن حضرت ایشان را تسلی می داد و در
 این احوال از آن حضرت طلب رجوع عبدی بر سر او را می نمودند
 استاد شب یازدهم عاشورا اگر عباس را می جستند تنش بی
 دست و سر و لب شط فراموشانده مثل سوراخ کرده اش در
 میان میدان افتاده و سرش بر سر سنان نصب شده اگر میخواستند
 بدامن امام مظلومان افتادند آن حضرت پامال می نمود
 کرده در میان لشکر مخالف افتاده نیزادی و نه معنی و نیزادی
 و نه مدد کادی و نه لباسی نه فرشی و نه چراغی نه آبی نه زانی نه
 معیونی نه چادری الله اکبر سلمانان این چه حالت است این
 چه هنگامه و چه مصیبت است اگر این واقعه روی نداده بود همکس
 عقلش قبول این همه ذلت این خانواده نمیکرد چه کند زینب

که یکدست طفل و کس و چاره از وطن آواره بنیاز و غریب پرو
 شده از فرزندان پیغمبر و دوا دی هولناک با چشم نمناک و
 حکم خون چکان و سرعریان و سینه بریان و دل پراه و فغان
 کرسنه و تشنه بی سبب و فروتنی و درد و دامن زینب می شد
 تمامی پدر مرده و برادر مرده بان کشته شده از وطن آواره
 همه یا ابر یا ابر کوبان یا اوه و فغان و زسان و لزان که مباد
 کسی در این تاریکی شب فضا دقت زیاده از آنچه شده است
 داشته باشد سید سجاده بشیر پاریش برهم خورده در میان
 صحرائی بیاب و علف در زمین خشک افتاده اوه و افر قلبا
و اضیق صدرا اوه این چه عالم است و این چه حادثه است الله اکبر
 تا ملی تمام و حالت می کند و فاطمه گوش پاره شده و خلخال از پایا
 بیرون شده و رانجا طر اورد کوب فاطمه آن فاطمه بود که در شام
 خرابه مرغ را برد و گوشه نشسته بود و در فکر پدر بزرگوار افتاد
 و اندک می کرد و بود که زمین را ز کرده بود و در پیش رویش
 با انگشت بر روی کل ثبت کرده بود که ای پدر جان کجائی ای
 پدر کجائی این سگینان سگینه بود که امام مظلوم چون می
خواست سوار شود سگینه را و پای و فواجیح را گرفت امام

که در یوم یازدهم منداول است از آن است و از معجزات آن بزرگوار
بصید نیست و بلیک حدیث آن نا محال بنظر حضرت رسیده است و بلیک
مرد پیش از کتاب غیر المذاب از همین کتاب پیرو می است که
در شب عبدالعاشوراء که آن عزیزان در آن بیابا بسیر و ساما
عطشان و جیجان بودند و با این احوال کشته گان ایشان در
میان خال و خون غلطان افتاده بودند و زینب خواتون نیز
کاش اینکاران را غریبان و بیوه زنان و یتیم داران را می گذرا
که این شهیدان بسیر خود را در غن نمایند سکنه صغیره گفت که من
میروم و بجز سعد از زبان تو می گویم پس آن صغیره خرم تر و دوا
نایبش عمر سعد را از آن رسیده زبان طفلانه بیان حکایت
حال خود و عجز اشرا و شهیدان را نمود و بخوبی که چنان صد فقره
در اطراف طلعین استاده بودند تمامی که شنیدان لعین بی
دین التماس آن محزون را قبول نمود و گفت عاف و اعوذ من
شهداء اسب بریدن اطراف ایشان را خیمیم ناخن سکنه خاتون
که باین و نا لان بر پیش عترت محزون و باقی پادان بر کشت و حجاب
آن ملعون را بیان نمود و از این بود که فتنه غم رسیده خاد
فاطمه زهره را در آن بیابان بطلب شیر رفت و تحت شربت

شیر و آمدنش بر سر نقش شهیدان منافاتی با محرمین این لعینا
و ناحق اسبان بایمان طاهره انطولو مان ندارد چه غیر کث
با آن حرکات دیگر چندان تقاوتی ندارد در ظلم و فتنه می ندارد
ابتداء ثانی در شهادت اصحاب و احباب و برادران
و فرزندان آن زبده عالمان است صلوات الله علیه و علیهم

بسم الله الرحمن الرحیم

الحمد لله الذی اتزل البلاء من عالم الذوات علی ارض
کر بلاء و اوقع الحسین علیه السلام و اصحابه فیها فی شدة
وعناء و مکان یقلب فیها حیات السنان و اللسان
و اخری بالنظر الی احوال الاحباب و عزیزه و شتم العدوا
و اخری بحیرة الجبول و حیل الرؤس علی الشان و صلی الله
علی اهل هذا البيت المعنور و السقف المرفوع عجا رب الرجز
و السقا عذ و السقادة خزان العلم و الحلم و الحیا و المرق
لا یسب علیاء العقب و العناء و المشقة و لعنة الله علی الظالمین
و غاصبی حقوقهم من الان الی یوم تقوم الساعة و بعد
چون روز مپشوم عاشوراء شد و افتاب عالم سلطان
طلوع نمود و هوای غمرازی علی اکبر در حرکت انداز شد و آمد

فاسم موج امداب شك سفاك عباس رنجنا بجان علی
خشکد اب جان وسعادت موجودات از سر چشم قطع شد
اتش دل شیعیان از غرای این شهیدان شعله در شد و بای
غرای اولاد فاطمه و ملاطمت اندکوه مصیبت ذمه رسول الله
لزدن گرفت زمین اسیری زینب و کلثوم کرد و عباد را و
اسمان شهادت امام زمان خونبار شدند ای از وطنان اسما
بر اندکای لشکر خدا سوار شوید آماده کوی سعادت و
شفاعت شوید اولاد قطب دایره افلاک و نیاز محاط
بخطاب لولاک از خواب غم با چشم نمناک برخاسته و بد
از وضو تیمم برخاک مقتل خود نموده و داع نماز دادند
درون حرمها زنان و کودکان صف تمام رده قلب بسجده
تقوی نمودند همیشه مصیبت و حضرت زینب خواندن بر
داشت همیشه او را ام کلثوم برداشت جمعی از زنان پیکر
اطفال نور سر جمع نموده گاه با کیسوان پریشان و گاه
بادل خون چکان و گاه با سینه بریان و گاه با صورت خراش
مجادله با بخت خود می نمودند در بیرون حرمها آزار مان
نرتیب لشکر سعادت اثر داده علمداری را عباس مقوض

نمود و در مقابل لشکر شرارت بر پا می داشت ستم بین که نار با نور
و ظلمت با کوه طور برابری میکند علم بین که اگر خواهد بکفره العین
مراجعت دریای مرد پیل موسی و از هم شکافه عبال و اطفال الشرا
برداشتند و در مدینه رسانیده و آن ظالمان و فرعونان را چرخ قضا
در زیر خاک هلاک گذاشته و لیک حیدر و ابرار عثمائی مملکت قوه
قول جدش این الله شاه آن یزاک قبال و محض اشیک بد ملک
را و زکرتش هوشناخته و اطفالک سبایا را بجان و دل خردید
که بر او و غیرتش چرمی شود و لیک اتماما الحجة بر یزاک از نهاد
و علماء عصر بود امر فرمود که موغیر بران قوم غاد و شود نمایند
سعادت خود را بآن پیوفا یا زبانه هر چند با ایشان سختی
گفت کسی بنزد یزاک باین گفتا نموده بعد از عود او خود برد و جناح
سوار شده در مقابل آن قوم بیدار آمده بزبان احسان و ملاطفت
و لسان رافت و عطوفت بآن قوم بی اضاف و محبت برای اتمام
فرمود نظر کنید که آیا قتل من صلاح حال شما است یا من پسند
پیغمبر و وصی پیغمبر نیستم آیا حرم سید الشهدا و قم من نیست آیا پیغمبر
در حق من و برادر من نفرمود که ایشان دوستید و انا نه شستند
وای بر شما آیا اطلب میکند مرا بخون ناحق که از شما کرده ام یا مالی

که از شما بناحق برده ام یا بقصاص مجراحت ناحق که بشما زده ام یا قبیح
سنت یا تبدیل شریعت کرده ام بروایتی جمعی گفتند که راست میگوئی
آن حضرت فرمود پس بچه جز خون مرا لعل میدانند و حال اینکه بدو
شافی حوض کوثر است در آن حال شیون و غوغا از اهل حرم امام انا هم
پاشند و میگویند که کاش میبردیم و میدیدیم چیزی را که می بینیم و کاش
اصلا موجود نمی شد پس عیسا و علی اکبر فرمود که زنا را از ارام د
و کوفیان فرمود که راه دهید من همال خود را برداشته عجبش و زنگبار
روم اگر بعد نیز خدیم نمیکند ازید بروم کسی جواب آن حضرت را از حضرت
فرمود که یا شایسته بنی سبط یا قیس یا شعیب یا زید بن الحارث یا حجاب
بن الحارث یا شافها یا توشید بن که صحابه ها بن شده است و صیوها
و لشکرها برای تو مهیا است قیس یا شعیب گفت می دانم بحکم عیسی
نازل شوا ایشان با تو نیکی خواهند کرد آن حضرت فرمود که لا والله
لا اطمعکم بیدی اعطاء الذلیل ولا افرکم افرا العبدانی هذت
برقی هذتکم من کل تکبر لا یؤمن بیوم الحساب پس عمر سعد را طلبید
و فرمود که تو مرا میکشی و حال اینکه مرا می شناسی خدا قسم بان وعده
که بتو داده اند بخوابی رسید عفر بن سبیت که در کوفه سر ترا بره و می
چهره و کوفیان بر آن سنگ میزدند آن ملعون در غضب شد و گفت

میکند ازید

میکند ازید چپین با من این نوع سخن گوید بر سر او هجوم آوردند پس
جلد را در اینتر کشید و خود تیری بجهت امام عم انداخت و گفت
اشهد و لی عند الامیر انی اول من حرمتهم من الناس الی الحد
کوفیان تیرها را بر جگر کان گذاشتند و بجانب کوفه و دیوار
انداختند و جمعی کثرا از اصحاب آن حضرت در آن معرکه هلاک شدند
خرچون دید که کار عبا از عبا میسر سعد گفت که تو با چپین
مخاطبه میکنی و حال اینکه در تیر رسول و فرخ بن ولست گفت بخدا قسم
که در این محاصره ها تیرها خواهد شد خرچران و مرد دستان جنت
و پیران مانند خود لرزد و سعادت او را زور آورده عجب است آن
امام زمان رسید استغفار از ماسلف نمود و استجاره میدان
کرده امام موبرا و را قبول فرمود و لیل اجازت نداد و فرمود نو
مهمان مانی مرغ خر کرد که چون من اول کسی بودم که سر راه بر تو گرفتم
مغوا هم اول کسی باشم که در راه تو گشته و بخون خود آغشته کردم
پس امام م حرا اجازت میدان داده او روانه میدان کرد و بعد
از مجادله بسیار بدو چهره شهادت رسید پس یکی از اصحاب
احباب انجذاب مثل وهب بن عبدالله کلبی و مسلم بن عوج و حریب
بن مظاهر و دیگران بعد از محاربه بسیار و کشتن بسیاری از کوفیان

بدرجه شهادت رسیدند مادروهب سر وهب را برداشته در میان
کوفیان انداخت و یک نفر را گشت نمود چنانکه کشید و رو بکوفیان
نهاد و مجادله بسیار نمود و دو نفر را گشت امام ع اورا بر کرد آید
و فرمود که مجادله بر زمان حرام است و هب هفت روز بود که ع
گرمه بود ع در شش نیز بعضی کوفیان بچنان رسید و بعضی
اند که شمر عودی بر فرقه زد که شهید شد بشوهرش ملحق شد
و نوشته اند که دو دست و هب را جدا کردند و او را گرفتند و عمر سعد
بردند باو گفت که نوچه سرکش بوده و حکم کرد که سر او را جدا کردند
اه چون عرصه کربلا وادی نینوا از قیام قامت اصحاب رسید الشهادت
خالی ماند و همگی در دست محنت و بلا بدل کلماتی عراقی پرمهره و
مخور افشاندند و سپاه ظلام کوفه و شام مبارز از امام انام محلی
اقرایی با وفای ان امام آفاق از دحام در در و رجام نموده بانحو
گفتند که تا ما ایستاده ایم چگونه رواست که کیسوی غیر من علی
اگر شبیه غیر از خون سر و حجاز و خضاب کرد و چگونه رواست
که سینه بیکسیر ان امام و الاقسام از داغ نوجوانان خود مجروح
چگونه توانیم دید که منفذ بن مره عبدی چنین فرزندان را چنبد
زمانه را بر تیغ ستم از پای و در میان دوزخ و زینب در عالم شورت

ایشان

ایشان گاهی نظر بقصد و فامت فرزند برادرش ابرهمنه و قصد
کلام ایشان مینمود و گاه نظر بر فرد و فامت عباس علمدار مینمود
و اه سر از محل پرورد می کشید و دل از هیچیک نتوانست کند
و طاقت مفارقت هیچیک را در قلب پرورد خود نمیدید و تنب
گفت تا فرزندان من ایستاده اند و اندامم که علی ابرهمنه و عباس و با
برادران و برادرزاده کان بدست کوفیان بی ایمان افتند فرزندان
خود را طلبید که اسلحه جنگ در ایشان بیارید و فدای برادرش
ناید که اولاد عقیل پیش آمدند که مسلم اکا فران پیش از ما بچنان
فرستادند ما در داغ اندید که با او رفتن نمایم اولاد مسلم
پیش رویدند که پدر ما در فرات و ما را طاقت مفارقت و
و بی ادبی است که تا ما ایستاده ایم اعمام ما سلاح حرب بکوفیان
نیدند پس اول عبدالله بمیدان رفت و هشت نفر را بدست رسانید
و شهید شد و بعد از او برادرش محمد بمیدان رفت بعد از مقتله
بپار شرب شهادت نوشید و بعد از ایشان باقی اولاد عقیل
دادند و بزرگی دادند و هر بر تیغ ستم شهید شدند ناگاه زینب
طفلان خود را گرفتند بخدمت امام زمان آمد و عرض کرد که اگر
این دو نوکل شکفته من قابل فریادی نویست و لبت مینوهم

یکی را فدای اکبر دیگری را فدای اصف نمایم آن حضرت فرمود ای پسر
بگذار ایشان در راه اسیری تحصیل آب و نان و چادر و معجزی
برای تو نمایند بگذار مرگ را برای من و اولاد من که برای کشته شدن
خلق شده ایم زینب که بان خود را بدامن آن امام عالمیاز انداخت
و عرض کرد ای برادر خیر مرگ خود را میدهم و خیر اسیری ما را میدهم
خدا بخواد برای تو ای برادر در پناه من ای مراد رکوی و فای خود قبول
کن و بیشتر از این بحالتم مده و نوجوانان مرا فدای اکبر و اصف
کردن و بیش از این شرمسارم مکن پس امام ایشان را اجازه میداد
داده و هر دو بمیدان رفتند و شهید شدند و بعد از آن اولاد
امیرالمومنین هر یک بعد از دیگری استجازه میداد نموده بمیدان
رفتند و بعد از مجاهده بسیار شهید شدند تا نوبت عباس علیهم السلام
و صفای و فادار رسید پس با علم با وفادار آمده در خدمت امام زمان
ایستاد و عرض کرد که حال نوبت جانفشانی و فریاد من افتاده است
فرمای تا جان خود را فدای اکبر نمایم اه قلب امام زمان از
این احوال جدا صراط افتاد دل زینب از گذاشتن عباس علیهم السلام
در درختا با فدا زینب می گفت ای برادر با جان بر این جان
میدانم که اگر تو شهید شوی بعد از امام مظلومان ما را اکسیرند

ولایت

ولایت ما دادم که نوه منی ما مظهر اسیری بخود نمیکند کلثوم می
برادر میگویند حسین را و این وادی تنها صیقلی حضرت است
الشهداء فرمود اعیان بنو علما و لشکر منی هستند که علما بر زمین
افتاد و لشکر بر زمین می خورد علی اکبر و فاسم میکشند که ای عمر
بگذار که ما پیش از نوجوان را فدای کنیم سکنه سکنه ای همون
قشند و جانم در معرض تلفست فکر ای عماران حضرت بخوان
فرمود حکم بعد از آنکه برادر ما بنام شما است و کسی را نداده اند
خدا خواست است باید راضی بود بسپار شهداء عرض کرد علم
و حق چیست که صاحب لشکر باشد بعد از آن که کوفیان در صدد
جان نویاشند چاره بجز جانفشانی نیست و ما من ایستاده
از روی برادران بحالت میگویم که فرزندان ایشان از کوفیان
نمانند پس سکنه گفت ای ارام جان عم مشکلی بیا و نا فکر ای برای
نومایم سکنه جزو داشت که بنای شهادت حضرت عباس است
گفت ای عمو جان من اب می خواهم و راضی برین میدانم تو بنشینم
پس منم که کوفیان بر تو رحم نکنند و نواز دست من بروی پس
عباس سکنه را تسلی داد و اهل بیت همگی را وداع نمود با امام
در گردن بکد بکر کرده نواز را گرفتند و حضرت عباس را نیز کردند

و بعضی از علما شهادت حضرت فاسم را پیش از حضرت عباس ^{علیه السلام} دانسته اند
و بعضی ذکر کرده اند که حضرت عباس با امام ^{علیه السلام} بیکدفعه بمیدان رفتند
علی ای حال آن حضرت رو بمیدان آورد هر چند کوفیان بوفایا
و شامیان بیچهارا نصیحت و موعظه نمود فایده بخشید پس
روان شط فرات کرد و لشکر را از یکدیگر شکافتند خود را بسط
رسانید و مشکرا بر کرده خواست ابیاسامند از تشنگی امام
مظلوم پاد او را بر او نجات و مشکرا بر کرده بر دوش افکند و سرور
شد چون رود در جنبها نمود لشکر شقاوت اثر در آن سرور و اگر
گفتند که مکنارید عباس را بر انجمنهای حسین رساند که اگر یکقطر
ابیاسامند معاذ از روزگار مایا آوردند پس حضرت عباس بن
محمود بهر بخور و عناف مرکب را بسوی جنبهای حرم دوایند و آن
اشنانو فل بن از دوف خود را بعباس رسانید و حرم و حواله پیش
نمود دست ایشان حضرت را انداخت مشکرا بدوش چسبید
و بان اینان حجاب و محمود ناملعوفی و کرد دست چپش را انداخت
مشکرا بدندان گرفت و بر وانی بر سر زین گذاشت او مرستی که
روزی که عباس مولد شد مادران حضرت و جعفر و عبد الله و
عثمان ام البنین قنطرة و را بنزد حضرت امیر المؤمنین آوردان

حضرت دست عباس را بوسیدام البنین تعجب نمود آن حضرت فرمود که
دو این سرخ است که صلاح در میان آن نیست پس امر کرد در میان
علاء آن آن حضرت فرمودند که ایند سهارا کوفیان و در راه حسین
قطع میکنند و عباس را شهید میکنند ای شیعیان جز از سران
حضرت ندارند و در بخارا از فاسم بن اصنع بن کثانه روایت نموده
که من در کوفه دیدم که سر عباس را ملعوف بر پیمان ستم مهار بداغ
آن حضرت کرده بود و در کوفه هر کسی که داند و تمامی غرق شده بود
زبانه از این طافند ندادم که بگویم چه کردند بر سران حضرت اما
سر امام مظلوم را در عوا که مردیست که در شام بود خواست بخیر بود
ناد و در روز شامیان بران سر مبارک سنک میزدند و آن سر خنجر
مجروح کویند و نیز مردیست که وقتی که سید الشهدا بمیدان آمد
و یکطرف از طرف چپ و راست کرد پاری و معنی ندید و بقتلگاه
رفت و پیاده شد و نفس علی اکبر را در بغل گرفت و گریست پس بسط
فرات رفت و رفت تا بر نفس عباس رسید او را در بغل گرفت
و گریست پس چنددم پیش رفت باز از اسب فرود آمد دست
عباس را برداشت و گریست عجل الله بحمد حضرت عباس این بود که
خود را بخیمگاه رساند که شاید حلق تشنگان را از آب فرات نماید

که ناگاه نهری مثل آب شکر چنان عباس را در بر داشت که نهاد و ملغوش
تیر بر چشم حق بنشیند و ملغوش دیگر ضربتی بر آن حضرت زد که
توانست بر اسب فرار کرد فریاد با اخابا اخابا برآورد امام فرمود
الآن انکسر ظریقی بر سر نفس عباس رسید و قوی از آن حضرت
باقی مانده بود و عباس عرض کرد که فدایت شوم مرا نازنده انجمنها
میر که از سینه خجالت می کشم که وعده اش داده ام و نتوانستم آن
بجای بیاورم و بر دایمی از کثرت جراحت حرکت مکن نشد و در
هما تخیل که حال قبله غالباً است و حق نمودند اهل بیت چون
جنر نهادن عباس را شنیدند بشوین و شور و شری بلند کردند و اما
اسیر شدند تا حضرت عباس بود و پشت ایشان کرم بود و از
حضرت صادق و عمو و بست که خلافت امام دو بال عباس عطا کرد
که با حفر در بهشت طبران می کنند و دعا بر شیعیان می کنند
و چون حضرت عباس شهید شد نوین برای و جان شادی
بفاسم علی اکبر رسید پس آن دو نوجوان فاطمه و نازده مهمانان
مارید و نتیجتاً دو دمان محمد و علی و دوسر و روان بنی و وحی
فرزندان سبطین و دو نور چشمان حسین جوانانی که مادر در
دهر ایشان از این جوانی رسانیده و از شیر پستان نجانبه فرزند

ایشانرا پرورش داده و وقت اینکه در حمله دامادی با عرویس شد
نمایند که ناگاه منقذ بن مره عبیدی و عمار زدی و عالم تقدیر
طبل حیل آن دوسر و بوسان و نوباره های خلیل را زد و یکی
اختیار قتل نورد و چشم قتل داشت و مار و یکی اختیار قتل باز
حکمر قتل بستم حبه را نموده قلب آن لعینان اواز هیل من مینا
برآورد و در قلب آن نوجوانان تاثیر کرده آمدند و در مقابل امام
انام صف کشیدند فاسم میگفت مرا پدری نیست که در شرف
من بسوزد مرا و آنه کوی وفا نماید علی اکبر میگفت که من پدر
بزدل را فرستم باید من در راه پدر اول شهید شوم از مکالمات
آن دو نوجوان شنیده ام و دوسر و روان کیسو محمد طاقت
امام زمان طاق شد و اهل حرم جامه بر تن دریدند زینب و ام
کلثوم چون مرغ بر خود می طپیدند ملایان فاسم و اکبر خاک غم
بر سر میر میخشد پس فاسم هر چند استجازه میدان نمود دست و پا
امام زمان را گرفت و بوسید آن حضرت آن نوجوانان را اجازه
میدان نداد و سر حضرت فاسم را در بغل گرفت و آنقدر که گشتند
که هر دو ضعف کردند و از دو طرف افتادند پس بوسش آمد که مان
و نالای بیخیم معاودت نمود بخاطر شما که حسن محبتی پدر بزرگوار

با و فرمود که ایضا نذر محمد و ای ادم و کسند خدا را برای
 شهادت و اعانت عمتان فریده است در وقتیکه ابواب غنوم پر
 نوز منسوخ شود و چاره از انوائی نمود این بقونید باز نموده
 و آنچه در آن نوشته عمل نما قاسم بحیل بقونید باز کردیم
 او را دید که پدر بزرگوارش نوشته است ای جان پدیر همان دیدم
 که با جان خود را فدای عم بزرگوار نما قاسم فرمان شهادت را
 بتحصیل نظر عم قبیل رسانید آن حضرت چون دیدن عزیز گشت
 بقاسم فرمود که پدرت مرا وصیت نموده که دخترم را بتو عقد
 نمایم پس در همان زمان قاطره را برای قاسم تمهید شهادت عقد
 بستند و در بعضی دوایات است که زفاف واقع شد و در بعضی
 دوایات بر میاید که در شب زفاف و نطفه منعقد گردید قاسم
 ثانی متولد شد و الان در قرایری مدفون است و کیفیتش
 باین نحو است که یکی از اولاد ابی فرغ غفاری با سید الشهدا و در
 صحای کریم بود و هر چند بان حضرت التماس نمود آن حضرت
 اذن نداد و فرمود که بتو شغل دیگر هست که وقتیکه من شهید
 شدم نو شهر با بنو ابی الجناح سوار میکنی و از میان این قوم
 میری و این شهر با نویی است که زن محمد بن ابی بکر بود چون

مجاور له

از نزد

از نزد جده شهر ری سر و خراور و ندیکه بکر را هم عبد الله عمر
 و شهر با نویی مادر حضرت امام زین العابدین در قفس انحصار
 انداخته رفت چون بعد از شهادت آن حضرت شهر با بنو با قاطره
 بر ذوالجناح سوار شدند و از میان آن قوم بر و رفتند و
 بعراق عجم آمدند چون بشهر ری رسیدند در کوه بالایی یک
 رفتند شهر با نو اشاره کرد و کوه شکافتند شهر با نو داخل
 قاطره با او خواست با او برود گفت تو امانت مردم را دادی
 بر کرد قاطره پیاده شد و یکس و تنها خود را انجان رسانید و
 خانه داخل شد و اهل خانه چون آثار نجابت و طهارت از
 بشیره او مشاهده کردند منزلی برایش برقیب دادند و شغل
 آن محذره بجز کرب و زاری چیزی نبود و بجز اوقات صلوة که
 نماز و عبادت و صلوات و مناجات بود و هر چند با و گفتند
 تو کیستی و در دین چیست آن محذره چیزی نگفت و خبری از
 او داد عمار یا سر را بعد نام در بلده ری بودند که خبری از
 او داد سید الشهدا باین بلده آمده جمیع ری را قدم زد و شخص
 آن محذره را نمود و مدتی تا ما بوس شد پس باین مکان که
 حال فریاد است قریب بشاهزاده عبد العظیم که زبده خا

مینامد رسید صدای باخترن و همی که انار در در عجمی و داغ
 غریبی از او مشاهده می شد شنید چون بدون خانه رفت
 فهمید و در دست و پای آنحضرت افتاد و اهل خانه مطلع
 و نغای مضطربان حضرت را بر پای داشتند و در آن محله
 شریک شدند هنگامی و تفریح عظیمی را انجام بهم رسید و آن
 ماند تا بحوار رحمت الیه پیوست و مدفون آن الان همین
 و ملک از این که در اجناد بعضی قاسم را باز ده ساله نوشتند
 بعضی سیزده ساله نوشتند و بعضی کمتر هم ذکر کرده اند و این
 صاف است و در با اعتقاد نظریه ای جمله اگر چه مقام کرامات
 و اعجاز آن بزرگواران زیاده از آنست که استبعاد توان
 و تفصیل آن را در کتاب بحری الکباد نوشته ام **۸** علی ای حال
 قاسم بیدار رفت و از وی را با چهار پسرش بدرست رسانید
 و از این که آن ملعون آنقدر مشهور و شجاعت بود که زنان عرب
 او را میخواستند همی که از وی بیدان آمد و در قاسم دست
 بدامن امام عالمیان زد که مذابت شوم که این ملعون حال پاره
 حکم مرا میکشد آن حضرت دست بدعا برداشت و اهل عجم جمعا
 این گفتند و عای آن بزرگوار مستجاب شد و آن حضرت از وی

ملعون را بدرست و اصل نمود و در بلیش کوفت و لک اثر گذاشت و از
 کشته نشسته میبخت و در بعضی روایات معاودت قاسم را
 پنجم ذکر نموده اند و بعد از آن چو زلش کرد و بدیدند که آن نوجوا
 هاشمی جمعی از ابطال ایشان را بجا ک هلاک گذاشت حمید بن
 مسلم میگوید که عمر از وی که صاحب چهار هزار ایل بود گفت حال
 من میرم تا کار این جوان هاشمی را سازم من کفتم بخدا آم
 که این طفل یکسر کشته شود که از داغ اجابت کسری بدو وارد
 اگر بسوی من تیر اندازد دست بسوی او دراز نمیکم آن ملعون
 گفت من حال ما در شراب و این شیشام رفت در کینکا و نیزه
 بر قاسم زد که از پهلوش بیرون شد و قاسم ندای باغاه برآورد
 و از آن غلطید امام مظلوم وقتی خورد را بان طفل رسانید
 که فی الحبله رمقی از او مانده بود و عمر از اسب فرود آمده بود و می
 که سرش از تن جدا کند که آن حضرت شمشیر را حواله آن ملعون
 که در آن لعین دستش اسیر کرده دستش قطع کرد فریاد زد که ای
 قوم مرا از چنگ چنین نجات دهید که یکسر چهار هزار نام
 حرکت کردند و دور امام مظلوم را گرفتند آن حضرت بان لعین
 مقابله میکرد که در این اثنا خنک مغلوبه شد و لشکر قاسم پایا

ستم سنوران نمودند و بسببکه از بسیار دشت و پای دشت فاسم
 زمین که در زیر پای فاسم بود کوه شده بود و خاکش کشته شده بود
 و هنوز مرغی از آن نوجوان باقی مانده بود که آن حضرتان اینها
 را متفرق کرده بر سران نوجوان اند و روایتی عرض کرد که ثامن
 زنده ام مرا بخیما ببر که از روی عرو و من بحالت میکشم و بر و ابی
 از صد ستم سنور بدن آن سر و مجروح و کوبیده شده بود
 فاد بر حرکتش بود لهذا آن حضرت فاسم را در میان گشتگان
 نیز گذاشتند و بخیما و غایت اهل حرم از غصه خون می
 گریستند مادر فاسم خاله غم بر سر میخفت و بارای حکم نداشت
 همین می گفت که من دیگر بچه امید عبدینم دوم ایگاش مرا بر
 میرسد و در پهلوی تو مرا میگرداند و من نیز از غصه
 خاله غم بر سر میخفت همیکه مادر فاسم نظر بر عرو می کرد
 آه سر را ز دل پر در بر میکشید و او را در اغوش میکشید و
 زیاد کار فاسم منی و بهنگه زیاد اضطراب نمود اهل حرم
 عرو سرب پیش او میرد ندان پیره زن آن نوجوان را در اغوش می
 گرفت و آرام میکرد آه چون امام مظلومان از صدمات
 فاسم نوجوان فادغ شده بخیما آمده و سر بر دانی غم گذاشت

از طرفی

از طرفی قدر نکوهشها داشت نوجوانان فاسم و عباس و عباس و جعفر
 و عون و دیگران و از طرف دیگر و فکر و غصه زمان و طفلان بسیار
 از یک طرف در این غصه که علی اکبر استخوانه سفر آخرت نماید چگونگی
 و چه کند که ناگاه دیدن نوجوانش چون کل کلستان در پیش آن امام
 عالمیان زمین ادب بوسه داده استخوانه حرم مخالفان مینما
 امام عالمیان آه غم از نهادش بر اند و یارای تکلم نداشت از طرف
 دیگر افغان اهل حرم را مشاهده نمود که چهرستان طاقت مفارقت
 علی اکبر را ندارند و از یکسر اهل حرم کرمان و از یکسر نوکران و از
 یکسر امام زمان سر را در جیب تفکر فرو برده که جواب علی اکبر را
 استخوانه میدان چه گویند ای شیعه تفکری فرما که اهل حرم حسین
 با حسین در این چنین و در احوال و حسین ظلم چگونه باره حکم
 و از برای قوم ظلم فرساده اند فرمود که از اهل حرم استخوانه نما
 امان از احوال الهی این ضعیفه پیچاده راضی نمیشد علی اکبر می گفت
 که جواب جده ام فاطمه را در صحرائی محشر چگونه میگوئی مگر من از
 پدرم و عمویم و پسر عمویم عزیزترم آه لیلی نمیدانست چگونه
 نمیدانست بچنین چه گوید کلثوم نمیدانست چگونه تمامی مثل
 پروانه بر درش میگردیدند این اطفال کوچک با آن خلخالها

که در پای ایشان بودند و آن کوشاها که در گوشه‌شان بودند غامی
 نوحه کنان و لرزان و هراسان رنگها از رویشان پریده و لحنای
 ایشان طپید ز گفته چشمهای ایشان گریان سینهای ایشان برآ
 کاه بدامن عماما افتاده و کاپی علی اکبر را نوحه کنان می‌بوسند
 و یا احامه یا احاه کوپان مانع نمایند کاه نظر پرید ز کوه
 می‌نماید و زلف آن شاه نامدار را می‌بینند که پریده است نمیدانند
 چه خاکی بر سر کنند ای والله عباس رفت قاسم رفت عموها رفتند
 یاران رفتند حضرت عابد بیا راست علی اکبر تنها و هیچد سالت
 اگر او برود و شهید شود چه کنند نام عمو دید که هیچ کس طاقت مفاد
 و اجازت میدان رفتن علی اکبر را ندارد و کاه نظر بر امام عالمین
 میکند و از احوال او می‌گیرند و کاه نظر بر عجز علی اکبر میکنند
 غم بر سر میکنند و هر چند میخواهند دل از آن نوجوان کنند
 طاقت نمی‌آورند لهذا آن حضرت فرمود بکنار ایشان نهاد
 ایشان و شیعیان شود پس علی اکبر را اجازه میدان داد و بخت
 خود آن حضرت را اسلحه حرم برپوشیده در مقابل قوم ظاهر
 فرمود همینکه علی اکبر از عرض میدان طالع شد و نظر لشکر بر
 نوجوان شمشاد قدا افتاد بعضی گریستند و بعضی رو به سجده افتاد

کردند

کردند که ما را بجنب رسول الله آورده آن ملعون گفت که کار چنین
 ننکسته است که بپر خور و ایمان فرستاده ما سب پس علی اکبر چند
 مبارز طلبید کسی بجز نبی مذهب خود را بشکر زد و جمع آمدند
 و اصل نمود و تشکی بسیار زد و او شد پس مرکب را بچشمها بر کرد
 و بخدمت پدر بزرگوار رسید و عرض کرد یا ابا ه العطش قتیکن
 و نقل الحیدر یا محمد بنی اگر قطره ای بود در ما از روزگار این
 کفار رنج آوردم و از بعض اخبار چنین مستفاد می‌شود که آن
 حضرت بجهت شریعتی که توانست برای ایشان مدو یا بسوی
 رساند پسران حضرت اولاد بان خود را در دهان علی اکبر گذا
 همینکه علی اکبر می‌دید هر که در دهان نوازدها می‌نخست
 است آن حضرت آن اکسری که از جوش پادگار داشت در دهان
 علی اکبر گذاشت و قدری تشنگی او تسکین یافت و در اهل
 حرم را باز بادل پرورد نموده معاودت بپندان نمود و بار کسی
 جرأت نکرد که بجز با اسیر و راید و هر که بپندان آن نوجوان ها می
 می‌آمد و او را بدلتاسفل می‌رساند تا عمر سعد حکم بن طفیل و ابن
 نوفل را هر یک را با هزار سوار روانه میدان علی اکبر نمودان بشیر
 بیشه شجاعت بیک حله جدیدی جمیع ایشان را متفرق ساخت

که ناکاه عمر سعد امر کرد تا سروران سپاه بجز کشتن عدو اندود و علی
الکبر را گرفتند و چند زخم کاری بان جوان حسین مظلوم زدند
پس معتمد بن مره عبدی ضربتی بر فرقها بران سرور زد که فر
شکافتند و ندای با ابناء بر آورد اے امانا مظلومان همینکه
این صدا را شنیدند چشمش تیره و نار شد و سوار شده خود را
ساحت میدان رسانید علی الکبر را ندید چون اسب علی الکبر دید که
ان فرزند امام مظلوم را به طرف کعبه در ضرب تیغ و تیغ و سنان
میزند او را برداشت و از میان مخالفان دور شد و در میان با
او را بر زمین گذاشت و سرگشته و جان بدو را بخوان میکرد ایمان
مظلوم به هر طرف میدوید و با علی با علی میگفت صدای با ابناء
طرف دیگری شنیده حال امانا مظلومان را فرزند کشته
دانند که در تفتحص او بر آید و او را بخوبی بکطرف از خوف اینکه مباد
اسب علی الکبر او را بکشت چنها برده و ایشان او را بینند و فجاً
کنند خود را بکشت چنها رسانید اثری از فرزند خود ندید یک
طرف از خوف اینکه مباد او را لشکر مخالف برده باشد و فرزندش
را قطعه قطعه کنند و الجناح را در لشکر دوایند و صف مخالف
را از هم بپاشند هر چند نظر کرد علی خود را ندید یکطرف دیگر در فکر

اینکه

اینکه مباد اسب او را برداشته بکطرف برده باشد که دیگر ارکشته
فرزندش نشانی نیابد و الجناح را در و بکشت با و برود و این که نا
ذو الجناح خود را بکشت دیگر کشته اند و امام رفت تا نظرش با
علی الکبر افتاد که مثل کلاه کشنده کان اشاره می کند از حضرت
از عقب او رفت که ناکاه فرزند را چند و آرام دل مستندش را
صحر افتاده دید که صدای کندی ابناء با ابناء پس از حضرت
ذو الجناح فرمودند سر فرزندش را بمان گرفت پس امام مظلوم
بر سران کشته خود نشست واهی میکشید که دل سنگ کبابی
ومی گفت برید برت و جفت کز از است که نور با بیخاله بپند و
باری تو بکنند آن حضرت عرض کرد که خدایم رسول الله را می بینم که
مدح او را بگو و در دست دارد یکی را بمن میدهد که بیانشام
و میگوید یگیری را برای پدرت گذاشتم که خال با ملحق می شود
این بگفت و کلمه شهادت را بیان نمود و روحش بشان ارحام
پرواز کرد آن حضرت علی الکبر را برداشت و بر سر فرزند و الجناح
گذاشت و بد چنها آورد و فرمود ای زینب ای ام کلثوم ای
ای سکنه ای فاطمه ای قتیله ای اهل حم بیاید و علی الکبر را
که یکبار اهل حم بر سر زمان و نوح کنان از چنبر بیرون زد و دید

حیدر بن مسلم میگوید که دیدم زن بلند بالایی از خیمه بیرون رفت
که مثل فرافشا بید خشید و خود را بر سر نعش علی اکبر انداخت
گفتم بکسی که در پهلوی من بود این زن کیست گفت زینب خنجر علی
اه امام علی را بد خیمه ها آورد چون بعلم امامت میداشت که اگر
آن حضرت را بنا آورد اهل جام سراسیمه در باب متفرقی شوند
لذا نعش علی اکبر را آورد و نعش فاسم و عباس را آورد و در این
اشنا که نعش علی اکبر بر در خیمه ها افتاده بود راوی گوید که دیدم
طفلی بیرون رفت بسن سبیل می نمود و بر خود میزد که ناکا
هان و ولد الزنا از لشکر محضر جدا شد گفت من مبروم و این
کردن را می کشم انلعین اند تا نزد بک آن طفل و ضربتی بر آن
طفل معصوم زد که بعلی اکبر ملحق شد پس اهل خیمه ها بر دور
نوجوان جمع شدند و نوحه و زاری می نمودند و خاک غم بر سر میر
و کیسوان پریشان می نمودند و اطفال بر سینه و سر میزدند و می
لرزیدند و می گفتند این چه حالت است و این چه کیفیت است که بر
پدر بزرگوار رخ داده است بللی همین آید شده بود و نوجوان
کشته خود نظر می نمود و با رانی تکلم نداشت و مثل مدهوشان
می افتاد و بر میخواست اما ای شیعه در حالت امام زمان

در این

در این احیان تفکری فرما و بنظر بصیرت ناظمی غما حالت سپید
سجاد را در این اوان مشاهده فرما چگونه در این بیماری طاقت
این همه مصیبت و غربت و ابتلا دارد اه زنان و فرزندان ما
کس و بیدار سر را مشاهده فرما مجدا قسم که اگر منظورهای
شرعی مطهره نبود و منظور بقای وجود عالم برکت وجود
احدی از این انوار در روی زمین نبود هر انبیا این بیماری شربت
شهادت می خشد مگر نشینده که وقبکه برید پیداهلیت
را در مجلس خود طلبید گفت بعلی بن الحسین که پدر تو ادعای
سروری نمود چنین شد آن حضرت فرمود که پدر و من همیشه در اسلام
سرور و رئیس بودند و پدر و جد تو همیشه رئیس و سر کرده کن
بودند در غر و انبیا رسول الله همیشه رایت فتح برافراشتند و با
جد و باید تو نماز عمر می نمودند در اسلام میزد بر اشفت و جلالت
را طلبید که این جوان را باین نیشان بر و کردنش با برن در اینجا
حضری کند و نقش کن خون آن جلالت علی بن الحسین را از اهل
حرم جدا نموده هر که آمد مانع نماید از نعش نموده اهل بیت
بالکلیه دست از حیوة خود شسته با بوسه احترام و ناموس
شدند جلالت آن حضرت را بر داشتند باین نیشان بر و حضرت می

و هبنکه اند که موجب قتل آن حضرت شود که دستش از غیب ظاهر شد و
چنان بر او خورد که او را زنی از خود رسانید و هلاکش کرد چنانکه
بزرگ بردند گفت حالا در دهان حضرت و فرستید و ابراز این معنی
نمائند ای سحر شاد منخرند کوران بر کزیده کان نبود
مکرفشیده حکایت طفل سر ساله حسین را که شهادت آن حضرت
را از او پنهان کردند بعد از مکان و از بوم غاشور آن حضرت را
هیچ ندیده و هبن مبدد که او را با غمها پیش میزنند و از آن میگویند
و بی معجز و لباس بر شترانی حجاز سوار کرده در بلدان میگردانند
پس چون در شام خراب خراب برای ایشان معین کردند و مشعر
تغیر داری بودند بجهت پدر بسیار مشوخر گردیدند چندی
میطلبیدند و او را وعده فرامدادند و میگفتند آنچه میخواهد بیا
او است نا اینکه شبی از شبها در آن بیت الحزن پدر را در خواب دید
و میگفت ای پدر کجای و چرا بر سر پستی مانده ای که چنین مورد زلزل
شده ایم و در دست ظالمان و ستمکاران افتاده ایم پس گریان
خراب بیدار شد و پدر را ندید شروع بنوحه و زاری و ناله و سوز
نمود پس اسیران را متحد کرد و او جمع اندند و ناله و شیون نمودند
انصغر میگفت اسونی بوالدی غمخیزه چندان اهل بیت

او را فکلی میدادند عزت و اندوه آن صغیره زیاد تر می شد پس همگی
دوازده شب و یحیی شروع بگریستن نمودند و طایفه بر رخسارها
خود میزدند و موهای خود را بر ایشان می نمودند و بزرگ پدیان ناله
و فغان را شنیدند گفت این ناله و فغان از کجا است گفتند طفل ^{صغیره}
این چنین پدر را زکوار خود را در خواب دیده است و حال بیدار
شده و پدر خود را ندیده الحال پدر خود را می طلبد و بزرگ پدیان گفت
سر مطهر آن حضرت را برایش برید پس آن سربار گرامی را میبرد
بزرگان صغیره بودند چون از مظلومان پرده را برداشت گفت
این سر گیسو گفتند سر پدر است فغان بر آورد گفت یا ابنا
من ذا الذی خضبت بدماءک یا ابنا من ذا الذی قطع وریدت
یا ابنا من ذا الذی ایتقی علی صغرتی یا ابنا من یقی بعدک
ترجمه یا ابنا من الیتیم حی تکبر یا ابنا من النساء الخاسرات
یا ابنا من اللعنون الیا کبات یا ابنا من المضايعان الغیبا
یا ابنا لیتنی کنت خداک یا ابنا لیتنی کنت هذا اليوم عیانا
یا ابنا لیتنی و مدت الثری و لا اری شیک خضابا لدمای
ای پدر گیسو که مرا در صغری تنیم کرده است گیسو که در شیت
بخون حلقوم خضاب کرده و گیسو که حلقوم نور ابریده است

و بعد از ژنیاه ما کبست کبست که نیم ترا بزرگ نماید کبست بر
زنان حاسرت و مبتدات کبست برای چشمهای گریان و غریبان
بسر و سامان کاش کور بودم و نور چنین میزد بدم بسیار
لبهای خود را بر لب مبارک پدر بزرگوار نهاد و کبست کبستین
شدیدی تا آنکه غش کرد چون آن اسیران او را حرکت دادند و دیدند
که جان خود را بخان افرین تسلیم نموده است چون چنین دیدند
خاک غم بر سر ریختند و میخندیدند و غر میخوردند و در شام محنت انجام
مجدید مصیبت نمودند و بعد از آن بر اینچرا بایشان رخ داد مر و سیکه
سکینه خواندن در مجلس نزد روی خود را پوشیده بود و دیگر گفت
چرا دست بروی گذاشته گفت از ظلم تو و صد او بگریه بلند کرد
بگو که هر چند خواست خود را آنکه دارد طاف بنوا و در نزد
کی ترا چنین کرد این گفت ظلم تو گفت خدا لعنت کند این زبانه
که من راضی نبودم پس مردی از اهل مجلس برخاست و گفت ای
یزید این دختر را بر سرم کتیری بمن بخت سکینه بدامن ام کلثوم
وام کلثوم دعا کرد که خدا ترا از لیل و چشمهای تو را کور کرد و این
فی القور و عان محمد و در حق آن ملعون مستجاب شد و بر او
دیگر چون همدید پشیمان شد و خود دست خود را قطع نمود که

سبقت

سبقت با و لا و فاطمه بجز مؤکد است ای شیر شندی که اما
مظلوم هر یک از قاسم و علی اکبر و عباس را بر سر کشته ایشان رفت
و سر ایشان را بر افرو گذاشت اما نمیدانم و قتل که آن امام شهید
بر زهر افشا و کسی نبود که بر این آن حضرت بیاید و سرش را بیاورد
بکبر و زینب محراب عیان قتلگاه و شمر را مانع نمیداد و نشانی
کرد آنچه کرد که نا انقراض عالم سوز و آواز دل موجودات پیروز
نمود و مرحوم بحر العلوم در اینجا اشعاری چند فرموده است که
دلالت بر صحت رفتن زینب قتلگاه و معافیت شمر و سواد دارد
ابتداء ثالثه در کیفیت واقعه قطعه اثره شهادت
و مرکز سعادت تمام وجود شفاعت و اصل نور حق و قلب
و اعضا محبت و مرکز عالم مصیبت است بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعل اقصد من الناس شوى الى الحسين
العراقين وجعل الائمة من ذرية الحسين قتل الفرقين
وجعل الشفاء في ذرية الحسين المقتول في يوم الاثنين و
جعل استجابة الدعاء تحت قبرة الحسين صباء الخافقين و
صلى الله على سيد العالمين و امام الخافقين و على اولادهما
الطاهرين و عترتهما المعصومين المظلومين و لعنة الله على اعدائهم

و بعد چون حیرای کر بلا و دای هونک نینوا صفحہ ص
قتال و جدال و جنای او از شہادت نوجوانان و مفساد و فساد
علوی و اصحاب انجیا و محدری و احباب انجیا و سختی و مہاجرت و
حسینی خالی ماند نظری بر روی حسین مظلوم نمود از غصہ سرخ
و مٹاھی بر روی سیکر مظلوم نمود و از خجالت سپاہ شد کویا
نظر بر زمین و کلثوم مظلوم غمخوار که از هم شکافته شود کویا
نظر بقاسم و عرویش نمود که از روی زمین فرود آری نظر
بادیشان نمود و بر خود لرزید و سکونش از این صحنہ بود که ناگہانی
که بچہ نوح حسین و عیالش از دستان لعینان نجات دهد و او را
برداشته با عیالش در تالاب و جبال ساکن شود که ناگہ دید که
لشکر در هجوم آمدند و عسکر و اجتماع آمدند که اگر دینم کاه و
را گرفتند و ندای قتل من بنا و از از یکسر بکوش هوش امام زمان
و از یکطرف بکوش مد هوش بنیان و از یکطرف بسیم کرد میان
ملکہ اعلی و ساکنان عالم بالا رسید اسفان بر خود لرزید و
و ملک در خود غلطید و عرش بر لرزید و آمد سیکر و امن قتلش را
گرفت کویا و در نقاب افتاد فاطمہ خاتمہ عمر اشرا که فتنه
در انظار و بافتاد و قیہ بکر بیان عمر اشرا چسبید زمین کر بلا

از خجالت سرخ و بر دلب امام زمان شوق حوریه که از تقاضا بهشت
ببر و فتنہ بود نمود و اہلبیت طاهرہ خالک غم بر سر بخندید
سجاد حواس ظاهرہ اش بهوش آمد عالم را و کون کون کویا
بالحد اش مد هوش شد علی اصغر مصمم راه کوفہ و شام شد کویا
فاطمہ لرزیدن گرفت صورت سیکر از نصبت تصور سبلی شریح
و خورشید نمود و خیمہ مصمم سوختن شد لہنای او مصمم بریدن شد
عورت مصمم غارت و اسیری شد جغد مصمم فرار از ابادانی شد
مرغان مصمم فرار از آشیان شدند و اھیان مصمم خروج از آشیان
اسبان مصمم ناخن بریدن شہیدان شدند و شتران مصمم کشتن
شدند و غفر مصمم امداد شہیدان شد و حشیان مصمم نوح شدند
دریاها مصمم موج شدند زمین مصمم زلزلہ شدند آسمان مصمم
که بستند آفتاب بکوش تغیر شد امام زمان کلابد و ناچار اسلحہ
کا دراز را طلبید حسین بر زمین عمامہ بر سر گذاشت رسول خدا
در آسمان عمامہ از سر برداشت حسین و در زمین سپرد و پشت می
علی در آسمان پشتش خم می شد حسین در زمین شمشیر بر کمر
حسن در آسمان کمرش شکست حسین در زمین نیزہ برداشت کویا
فاطمہ در آسمان کیون برداشت کویا و گفت خدا یا حسین من

تو شهیدی شود امتان پدر مرا بختاده و قاتلان او را جزاده
ملکه اسمان از عالمات این انوار در زمین و اسمان بفعان
اند خورالعین سر از جهان بیرون آورده میگردانند و انحال
که لباس سفرا و خزان و اسلحه ملقات حضرت رب العزت می پوشید
بزیب و بروایتی بفضه فرمود که جامه کهنه برای من بیاورید
چون جامه کهنه آوردند جامه ملک بود فرمود این جامه اهل
ذمه است جامه دیگر آوردند آن حضرت پاره پاره کرده و پوشید
عرض کرد چرا پاره پاره میکنی فرمود از جهت اینکه مرا برهنه میکند
شاید این جامه پاره پاره را طمع نکنند زینت گزین و گفت ادرم
تن بمرکت داده آن حضرت فرمود چگونه تن بمرکت ندهد کسی
ناصر و معنی ندارد و این همه لشکر را که بپنی بقصد رنجتن خورن من
اند یکطرفه اسبهای خود را بیدهند که در وقت مقاتله با من
تشنه نشوند یکطرفه اسلحه خود را صفا میدهند که اگر نیزه بر سر
بیکینه نزنند از پشت بیرون شود اگر تیر بر پیشانی من زنند
خون مانند ناودان جاری شود و اگر یکلوی اصغر من زنند
بازوی مرا نیز مجروح کند خنجر را تیر میکنند که اگر برون من زنند
هکرمه ایمن و پاره پاره کنند زینت گزین و عرض کرد که پس

ما را بعد نیزه جز بزکوار برگردان آن حضرت فرمود هیهات اگر
در مدینه توانستیم باینم چرا بیرون میشدیم بمیدانی که انقوم
حیام را حبشه و زنگبار و تلال و جبال را بیدهند میگردانند
من شما را بعد نیزه بر شام و چگونه شما و من بی عباس و فاسم علی
اکبر بعد نیزه رویم و تو جواب عبدالله جعفر را چه میکنی زینت از
شدن آن سخنان بر سر و روی خود میرد امام ع او را فاشی است
و سکنه بدامن پدر چسبیده بود و میگفت ما را بعد نیزه جز بزکوار
برگردان آن حضرت میگردانست و جواب یکینه را بعد از آن میگردانست
اهلبت چون عباس را شهید دیدند آن امام مظلوم را مصمم قاتل
قوم کفار دیدند مصمم اسیری شدند لباس اسیری را بر خود را
کردند و در بعض روایات است که ام کلثوم با امام ع عرض کرد
که اگر تو شهید شوی ما اسیر میشویم و بعد بخودت بر میایند
دست از ما برنیزانند تا ما را پیش زینت بپسند بپسند و کینه و نیزه
خود را از ما بخواهند پس تو بیاور و بر بیا بان غاوار دست کو یا
فرار کن و غاوار در میان ایشان بکند و تو بیرون شو که جان
همه راها بقرابان قدم تو آکاش میامدند و عوض تو سر مرا جدا
میکردند امام ع کربست و فرمود خدا شما را حیرت دهد من چگونه

راضی شوم که زنده باشم و شما و آن قوم بهیلا اسیر کنند ای امام
 ذوالجناح اطلید و بر وایتی کسی نبود که رکاب انجناب را بگیرد
 زینب از خیمه بیرون شد و رکاب انجناب را گرفت ملکه آسمان
 در خروش آمدند که در میان بناله و جوش آمدند ابداً از خلعت
 کل الودش اب حیات موجودات از سر حیمه خشک شده و ^{اهل بیت} عورت
 در خیمه بر سر و سپهر میزدند گو با فاطمه صغری در مدینه جگرش آشفته
 ام سلمه و لشکر کباب شد شیشه زنی که حضرت غمخیزان علیا جناب
 داده بود زکش سرخ شد و مصمم خون شدن شد اما نئی که امیر
 المؤمنین باین عباس در صحرائی که بلاد داده بود از دم پاشید و مصمم
 خروشید که دید ام البنین قلبش طپید ز کوفت این زیاد و خوش
 و رکوف و در فرج آمد یزید در شام و لشکر پرورد شد و مجسم برای روح
 معاویه در خروش انده ده ملعون از آتش برای کردن در حقیقت
 کلوزند ساخت آتش برای روز اندن ابوسفیان بخوش آمد امام
 روید رکاه ملکتان مؤذ گفت اللهم انک نری ما یصنع
 باین بنی نیک خدا یا نوحی بنی که چه میکنند پیغمبر و خیر رسول
 خودت رو بیدان برای و عطره گوینان نهاد و در ازین نظر
 بر اهل حرم نمود و دو کرد اند که دلشکی که خلائی عالم بنظر هیبت

دوازدهمین و اسماء از اهل بیت کباب شد و بر خود لرزید چنانکه زینب
 بود که جمیع کون بر هم خورد و ما سوی الله باقی نماند و در وقت میداد
 نظری بقلعه که بر شصیدان شمشاد فز و جوانانی که مدتی ملور
 و هرات از این باز پرورده و در پس پرده غرت و حشمت و جلالت
 و عصمت نگاه داشته و برخاک هلاکت افتادند نمود از نهاد
 امام و الامام برآمد بخوی که عالم تیره و نار شد از یکطرف از
 العطش تشنگان و از یکطرف از اهل من مبار و کوفان یکطرف
 نوحه زن و طفلان و یکطرف غرقه سلاح شامیان یکطرف
 حزن و اندوه زنان یکطرف شادی و فرح و اطهار خصوصیت منافقان
 هنگامه بر حواس صبر اساس آن زنده ناس رخ داد که کسیر اطاعت
 تفکر آن نیست معرکه در صحرائی پر لای انفعال آن نور عین زنده
 موجودات بر پاشده بود که کسیر افتد ثامل بر این نیست ای
 شیعه تفکری غا و بنظر بصیرت تاملی فرما حالت آن امام مظلوم
 را و احوال را بعد سعادت خود از خاطر فراموش میکن مصیبت
 و درد و غریبی و یکسوی یاری و تشنگی آن بزرگوار و اسهل کسیر
 و در احوال آن امام مظلومان میان میدان کافران و اهل بدعت میان
 عصره تطلم و ابتغال در آمده است و کردن مبارک و انجام کرده

فرمود هل من ناصر نضال محمد المختار و هل من ذات يد
عن حم الرسول هل من موحد يخاف الله فبنا هل من مغيث
برجوا الله في اغاثتنا آیا کسی هست که یاری کند اهل بیت
مختار را یا کسی هست که فرار دهد ما را از بن قوم ستمکار را یا
یاری کننده هست برای انبای رسول یا کسی هست که فرار دهد
انباء بنو را یا موحدی هست که در حق ما از خدا بترسد و در
پاری کردن ما از خدا بجای چیز داشته باشد از خدا و دنیا
براند ملکه آسمان بگوید در اندک آن عالم بالا بفغان
اند ندع من کردم فرزند خلیل و حبیب بطلب یاری میکند
و کسی نیست که او را اغاث کند دشمنان بر او زور آورده اهل
حریمش را از سینه و خزان خاطر بریان شده است اه دور که
ابراهیم خواست هیچ اسم جعل ناید ملکه بفغان اندند قاضی شایسته
شدند و عرض کردند پروردگار این دو بنده نو در زمین چینی
خطاب و قد بناه بدیع عظیم رسید و قتی که ابراهیم را بر منجنیق
گذاشتند ملکه بفغان اندند عرض کردند خدا یا ایل خدا پر
بیش در روی زمین نیست با او چه معامله میکند خطاب رسید
بروید برای اغاثت او اگر اغاثت از شما خواست هر بنا از ملکه

جبال و رباح و زمین و دریاها و انبیاان با خدا دادند قبول نمود
و فرمود من از خدا اغاثت میخواهم اما برای چنین رتم امان اند
شهادت اختیار کرد منصور ملک برای چنین آمد و قتی رسید که آن
حضرت شهید شد و بود و بخون خود اغشته کردیده بود و غفر
با خدا و از حضرتش اسلام کرد آن حضرت فرمود و تو کسی گفت
و غفر حق میباشم پدرم را پدر بزرگوارش بعد از آنکه حضرت را تقاضا
بهر العلم را گرفت امیر نمود و بعد از او من امیر شدم و ایدم که در راه
شهد شوم از تفرقه مشغول شد که شخصی کشتی او طوفانی شد و باد
او را بهمن چرخ برد چون داخل آن جزیره شد شخصی مهیب روی
دید که که میکند و خاک غم بر سر میکند گفت تو کسی گفت من چرخ
حق میباشم چون چرخ مجادله چنین بمن رسید بالشکر خود روانه
کرد بلا شدم چون بخدشت امام رسیدم هر چند اصرار کردم قبول
نمود و فرمود که ایشان شما را نمی بینند و درون مرث و انصاف
است که شما ایشان را بکشید من گریستم و عرض کردم که من از شما
دور نمی شوم شما با این حال شده اید و باز ایشان ترحم نمیکنند
آن حضرت فرمود که از دنیا سیر شده است فارزوی ملاقات
پروردگار را و ایدم خدا را از اجرای چرخ هدیه کرد و بسو قوم خود

و هر چند احوال کردم که ما خود را با ایشان بنمایم و جهاد کنیم
اگر گشته شدیم بقدری علی اکبر توان حضرت قبول نمود و مرا بر
که بماند چون بحوالی وطن رسیدیم دیدیم ما در مملکتی راه باغی
با استقبال آمده است که احوال حسین ازین پرسید چون باد
رسیدیم واقع را بیان نمودم ایشان خود را بیرون آورد و گفت
شیر مرا حلال کنید که اگر با عاقلان امام مظلوم برنگردی من
برگشتم و قتی که بحوالی کر بلا رسیدیم هو را منقلب دیدم و شنیدیم
که هاتقی میگوید لا الا قتل الحسین بکر بلا از آنوقت تا حال
دو این خبر بمخالفم بر سر میکنم و تمام اقوام ناد و غای حسین
اه چون محافل آن دیدند که آن حضرت تصرع و اقبالی نماید
دو بان حضرت را آوردند و گفتند ای پسر ای زابامان از برای
بنیت یا سر را پیش پیر یا در بریم یا دست بستر پیش ایشان
آن حضرت فرمود قطره آبی من ده که عورت اهل بیت از
تشنه کی هلاک شدند آن پسر گفت که اگر غای روی من
ابن فر و کیر و قطره بنو خواجهم داد آن حضرت و بسوی آسمان
کرد و عرض کرد خداوند آسمانی که این قوم با من ظلم کردند و
من میکنند در آن هنگام او از العطش از جام طاهر بلند شد

در بعضی اخبار است که در ویشی از هندوستان بغیر زبانی
مؤمنان از راه عراق آمده بود چون بکربلا رسید و از آن
ابن خوسکوار نوشتند صدای العطش العطش از دور بگوشش
رسید کسکول خود را بر کرده و بعقب از بلند شد چون بخیان
میدان رسید بد شخصی سواره اسپنداده است در یکطرف اشک
ابنوه پر شکوه و در طرف دیگر جام طاهر را از یکسر نظر نمود
از طرف دیگر بنظرش آمد پیش آن حضرت شد و سلام کرد و
آن حضرت فرمود تو کیستی که بر من غریب سلام میکنی گفت من
ز ابراهیم المؤمنین هستم تو کیستی گفت غریب که بلا میگویند
تو برای چه با اینجا آمده ای من که صدای العطش بگویم رسید
کسکول خود را آب کرده آوردم برای ایشان آن حضرت فرمود
ای ابراهیم ده آنحضرت را اگر گفت و بخت و شتی از خاک برداشته
در کسکول او ریخت جواهر شد فرمود زودی از اینوادی بگذرد
و چنین میدان که ما فاد را بر اینستیم و گفت چون بکربلا رسید
رسیدی از من سلام بویان و بگو غریبان بیابان کر بلا و
شهید وادی بنی نوا را سلام بپرساند و زود ببار که صدای
من و عورت را شنوی آن در ویشی و بلند شد و بر وایت

چون امام را شناخت استجازه میدان نمود و در همان جا
 شهید شد و آن حضرت گاه در نظم و انعام محبت و گاه در عظم
 و نصیحت و گاه در تحریر و بیان حسب و نسب شریف خود و اصلا
 بان کوفیان سود نمی بخشید بعضی که میگردیستند بکران ایشان
 منع نمودند آن حضرت فرمود که شماها بنویسید که بمن نوشتید
 که کثرت بسیار بد که کلماتی عارف شکفته است عرض آن کلمات
 کلماتی را نشکفته بنیاد مخالفه و بدخال است شبت بن
 ربی و جمعی دیگر در آمدند که این سخنها را نمی خواهد حال کار
 باینجا منجر شده است یا مقالته نما یا بیا نورادیش پیر زایدیم
 اه از نهاد آن حضرت برآمد در آن اشاعری شتر سوار پیدا
 شد و در میان میدان آمد و گفت ایکمه حسین بن علی بن
ابی طالب کدام یک از شماها حسین پس علی بن ابی طالب می
 باشید و او را حسین نشان دادند چون پیش آن حضرت رسید
 سلام کرد آن حضرت فرمود که تو کبشی که بر غریبان پیکس و اسیر
 در دست هر ناگزیر سلام میکنی گفت فاصدی هجتم و مرسله
 از دست پارت آورده ام امام که اسم فاطمه را شنید از حال
 بیرون رفت چون کاغذ را کشود و خواند و کردستان آن عرب

گفت

گفت که علامتی پاکه او بمن نشان داد برای شما آن بود که در حجاب
 در دست راست و چپ خواستاده اندازها را می بینم و بمن گفته
 است که آنها را دعا برسانم و بگویم شما وعده کردید که بیایید
 و مرا بعرفت بیاورید آن حضرت فرمود که شتر علی اکبر و عباس را
 بان عرب نشان داد و او بسیار کرست امام م فرمود کجا می
 رفت بهر فرمودم و ضامن بهشت شده است برای من که این
 کاغذ را از آن راه برسانم آن حضرت فرمود و درازین داوی
 بیرون رود پس او روانه گردید ای شیعیان بدانید ان عرب
انحال برای چه رسید برای آن رسید که برای اطفال غم هجران
 در انوار دینی و واقع شود که شمعان بخوبی و صبی که برای خود
 مظلوم وارد نشده باشد اگر عروسی باشد میگوئی عروسی فاسم
 سوختن میگوئی خیمهای حسین اسیری میگوئی اطفال حسین علی
 و زنجیر میگوئی عباس حسین غرق میگوئی اطفال حسین چنانکه
 بعضی اخبار مذکور داشت که وقتی که ظالمان بغارت تمام اند
 هر یک از عورتان یکطرف متفرق شدند و نفرات ایشان از
 خوف خود را در آب افکندند و آب ایشان را در بر کشید و از دست
 ظلم کوفه و شام و اسپری و تشکی خلاص نمود و بکسر ایشان را بگو

کوثر بوده بدست چند صغیر داد غارت میگوئی چهره بن شما
 اعدا میگوئی شام را بنظر او و سر بر نیزه و میگوئی سرهای شهدا
 بنظر او و تشنگی میگوئی تشنگی علی اکبر را با او و کد از معرکه
 بی طاقت برکش و به پدر بزرگوار عرض کرد که با اسباه العطش
 العطش تشنگی میکنند و بنظر او و در وقتیکه مشکر آب است
 عمویش را و که آب میخواهم تشنگی عباس را بنظر او و در آن
 وقتیکه بر لب شط و سید و خواست آب بنامش از تشنگی اهل
 بیت پا و او را بر آن بخت و مشکر برای اهل بیت پر کرده و در
 در راه مشک داد که شاید آب بجای تشنگی آنان وادی
 بنوا برساند نکند اشکند و مشکر اسوار رخ کردند و آب او را بختند
 تشنگی امام را بنظر او و که هینکه آن حضرت خواست آب بیا
 ملعونی تیری بر آن حضرت زده که او را بخت بلکه آب و شتر آن
 انحرافان تشنه ماند تا اگر حیوانی از تشنه بماند از ذوالجناح
 زین و از کون خون الو و حسین پا و او را ناول نویسد و اما آن
 حیوان زبان بپند و فاکو چنانکه امام زمان آب بنامش آمد
 و در لب شط و فرات آب بنامش آمد و بعد از آنکه صاحبش رسید که
 خود را بر زین زد و کربان و زین و از کون و خون الو و برود چنانها

رفت و از روی عباس و حسین شرمند بود و خود را بر زین زد و
 که بنام اهلان شد و بر و آبش بگردد و بسا و بنهاد و کسی نشانی
 از او نیافت و بر و ابی شهر با نور ایفر موده آن امام مظلوم را و
 سوار شد و دیگر کسی نشانی از او نیافت و در مصیبت تاسم
 فی الحمله بیان حال ذوالجناح را نمودم و بر و ابی دیگر در شط
 فرات غرق شد و از تشنه صمغ شد که یکی از جمله علما مات
 خبر شدن اهل مدینه در روز قتل حسین بر شهادت آن بزرگوار
 آن بود که مؤذن در بالای مسجد مدینه از آن می گفت که دیدم
 ذوالجناح خون الو و عمار الو و زین و از کون بر در مسجد نشانی
 و میگرد مردم بر و او را از دحام نمودند و میگردشند مؤذن بر
 چه چیز است کیفیت واقعه را با و خبر دادند و او خود را چنان از ابام
 بزرگوار داشت که استخوانهایش خورد شدند و از آن حیوان کسی دیگر
 نشانی نیافت و اه شهادت نجران میگوئی عباس و علی اکبر و
 پیر میگوئی حبیب بن مظاهر و مسلم بن عویص که از عباد و زهاد
 شیوخ اهل زمان بودند و صاحب حضرت رسول و ائمه
 را نمودند اطفال کو چک میگوئی عبدالله بن حضرت امام حسن
 و حنفی بن حضرت امام حسین که ذکر ایشان خواهد آمد طفل

رضیع میفرای علی اصغر حسین ای شیعیان دل سوزناکی برای
 علی اصغر حسین دارم و جگر نکاری برای اصغر مظلوم دارم
 آه چون امام مظلوم ملا فطر فرمود که موعظه در انقوم مظلوم
 اثر نمیکند ملا فطر کرد که شورش و انقلاب در خپام ظاهر
 برپا شد و سپید سجاده عصاره دستکاهی میافتاد و گاهی بر
 میخواست و اهل حرم میگوید بجای میروی میگوید بدیدم طلبی
 میکند کسی باری او نمیکند میروم نا جان خود را فدای او نمایم
 آن حضرت صد از این زینب برگردان انظلموم بیاور که نسل
 آل محمد بپا دانا و باقی بماند و ان نشاندید که علی اصغر را در
 اغوش کشیدند و بر در خیمه ایشان اندو میگویند فرمود چرخ را
 بر وانی گفتند چون صدای مظلومی نواز شنید از جاحر کنیز
 و خود را در کاهواره انداخت کوبا اراده اعانت شما داد
 و بر وانی او را مادرش آورد که این طفل از تشنگی هلاک شد
 او را قطره آبی بچشاند و بر وانی امام مظلوم بر در خپام ظاهر
 رفت و فرمود که این طالمان که بر ما رحم نکردند بلکه دخی بر ان طفل
 میکنند نمایند و بجلوتش او را بی رسانند چه این طفل بکنا
 و در هیچ مذهب قصیری ندارد و مراعات حال او واجب است

هنگ که امیر المؤمنین ثانی محسن ثانی را بر سر دست گرفت و در مقابل
 لشکر عمر ثانی در آورد و در کوبان ملا و اعلی بغیان آمدند و با شکر
 بوج آمد زمین و آسمان در انقلاب افتادند دل مادرش در
 از غاب افتاد عجبایش موریشان نمودند علی اکبر در قتلگاه
 بغل کشود عباس عوفی خواست که دست دراز کند که او را در
 کشد دست نداشت فاسم خواست که او را در امن گیرد و پیش
 پانچال ستم شور شد بود طفل این زینب بغل کشودند مسلم
 عقیل در کوفه و سنهای خود را باز کرد علی بن ابی طالب جام از حق
 کوثر پر کرد فاطمه در مدینه و اضطراب افتاد فاطمه در بهشت
 بغل کشود و فرمود محسن و فقی خود را بخواهد او را ببارسان
 امام مظلوم فرمود که من طاقت مفارقت او را ندارم او را با خود
 می آورم علی گفت که من طاقت دیدن شهادت تو را شل برادر علی
 اکبر ندارم مرا فدای خود کرد ان امام گفت که بسیار دشوار است
 بر پدر تو که نواز دنیا تشنه بروی بگذارد قطره آبی برای تحصیل
 نعام بروی بویان نمود که این طفل شربت خواره من که کنیز کار نیست
 و در هیچ مذهب ظلم با و روا نیست مادرش از بی ایستایش
 خشک شده است قطره آبی با و بچشاند حرمله بن کاهل گفت

که بگذارد تا من آب بود هم پیرایه بر کان گذاشت و چنان بر طغوم
علی اصغر زد که او را در جان نجس در خون طبعیده ملغوم ساخت
و باز وی امام عطا و در ظاهر از ضرب تیغ آن ملعون مجروح شد
و در باطن از اثر شهادت طفل معصوم شکست شد و از کار
افتاد و خبر کرد خداوند انوشاهدی بر این قوم میکند طفل
شیر خواره فرزند سولتر پس نهای خود را بر کوی علی اصغر
گرفت هر زمان که پیر از خون می شد گاه باستان می ریخت و صغیر
چون در راه رضای دوست است این همه بکشت و گاه بر صورت
حضرت می نمود و می فرمود ای نفس صبر کن در راه رضای دوست
خدا با من است که چه میکنم از دست این قوم چنان فرزند من کشت
از نافه صالح نبوت در نزد تو اه علی اصغر در وقت دین نظر
بر روی پدر زبرد کوار می نمود و بنیم میکرد و گویا میخندید برای اینکه
جان خود را فدا می کرد از روی افرامی بخت کشید و جان
نجان افرین تسلیم نمود علی مرتضی عاقل از سر انداخت علی اکبر
و علی اصغر را برداشت و در پیش ساکنان عالم بالا گردانید و
گویی گفت که ببینید که این قوم با ما چه میکند انسان بلرز
در اندک آن ارض و سما از صبر و تحمل سید الشهدا بجزیرت

و حضرت در آمدند و گفتند نظر کنید که حال آن مظلوم چه خواهد
بود و این چنین کرد و با بغلاف شمشیر کرد و در آن طفل معصوم
در آنجا دفن فرمود و بر و اینجای او را در میان کشته کان گذاشت
و نظر حضرت بر او و کشتگان دیگر نمود از فقره منعوع می شد
که ملعونی در قلعه میگردید که طفل شیر خوار در قفسه ملعون
پاره پاره شده است و در میان میدان افتاده نیزه را برده ها
او زد که بر بیند آن طفل معصوم دارد باز ناگاه اسب و دم کرد و آن
نیزه در دهان ماند و نیزه را برداشت که ناگاه علی اصغر را نیز
بر هوا شد این برای آن بود که سر آن معصوم هم سر سنان را بشند
و در نزد هر همان خود منقلب نباشد و بر و اینجای آن طفل شیر
دار برداشت و بجهنمگاه برد بهمان حالت فغان از ساکنان زمین
انسان بر آمد اهل بیت از خبر بیرون دویدند و چنین حال کرد
که علی اصغر را انکاران رحم نمودند و طره ای بجای نشاند
چکانند که دیدند که ملعوم آن معصوم پیر از خور است و کلو
او از تیر ستم کوفیان شکافته شده است حمید بن مسلم گوید
که دیدم زنی بیرون آمد که نور از جبینش مانند آفتاب درخشان
بود می افتاد و بر منقوش و میگفت و او بلا و آخر قلبا

واقتیلاه اند و خود را بر روی اند طفل معصوم انداخت و حشران
چند از خیمه بیرون آمدند و خود را بر حید اصغر صغیر انداختند
آن حضرت چون ایشان را دید به تعجب آمده ایشان را بخیمه داخل
نموده و فرمود تا من هشتم اینقدر بر طاقتی مفاسد بگویم بکسیکه
در پیش من بود اینها کباب بودند ماد علی اصغر علی اصغر را در
اغوش جان کشید و گفت ای مادر من دل خود را بنو خوش کرده
و بهم عین نکند استند اغوش مرا از نو خالی کردند و بگرم را پاره
پاره کردند ایشان در دستهای شهدا را کشیدند که جوانان
شهدا دفنان را و رفته باشند و یک طفل شیر خوار برای او ماندند
و او هم در اغوشش جان دهد تا بر بزم بدست خود کار در خلق
اسمعیل کشید اما آخر جان نداد و غم چنین بفریاد آورد سید
قدیسه بدیج عظیم زمین و آسمان را پر کرد و اسمعیل حلقو
از هم ندرید از باطن آن امام عالمیان بود که عورتان اهل بیت
از داغ این کلمات هاشمی غیاه نکردند هاجر کلوی اسمعیل را
خراشیده و بد زبانه از سر روز عمرش طول کشید پس مادر
علی اصغر چگونه طفل و ضعیف را در اغوش کشیده حلقوم او را
دوید و بر خاک هلاک افتاده بیند و انشب که علی اصغر

در پهلوی او نیست چگونه صبح کند غافل از آن بود که فر داشت
اما مشر از دستش میروید و جاش را با قش میزدند اسبابش را
عادت میکرد و خودش را سیر میکرد و بر پیمان ظلم و ستم می نمود
شهادت صحراها و بیابانها بیایمان و در روی خاک میشنیدند
و روز برشته فی جهار زشتی مرادش آفتاب بدستش را بر جرح
بنماید اه پس امام عالمیان اهلت جهاد کوفیان نمود و بر
او از خرین و صوشت عین فرمود این بنی فاطمه فرمود جان ماد
فرمود ای ام کلثوم علی فرمود ای جان پدر فرمود ای فاطمه ای
دختر ای میکنی علی اصغر و علی اکبر فریاد زدند ای جان پدر را ده
چه داری و میخواهی چه خاک بر سر عالمیان نمائی تا کنان زمین
و آسمان بقعان آمدند زمین که بلا ط از غلظت مه اندازی خود
سبز بر انداخت عورتان اهل بیت از خیمه بیرون دویدند و بر
ذوالجناح افتادند فرمود صبر کنید و شکیبائی را پیش نهاد خود
نمائید علیکن منی السلام و استودعکم سکنه و حشر شری
بود و امام بسیار او را دوست میداشت و در باره او و مادر
دختر امری القیس فرمود لعن الله القاتل لاکت دارا نکون بها
سکنه و الیایب و انذلهما قبل مالی و لیس لهما نفع عندی

سکینه را بر سینه مبارک چسبانند و بوسید و بوسید و نمائی را
نوازش و در دایع باز پسین نمود و خواست که روانه شود سکینه اند
و در دست خود و الجناح را گرفت مر و پیش که چند مرتبه سکینه
اند و سر خود را در میان دو دست و الجناح کرد و در دست
دو الجناح را بان دستهای کوچک گرفت و هر قدر ان امام نام
پیاده می شد و سکینه را در بر میکشید و باغوش جان میکرد
و او زبان طفلان با ابیه تا ابیه میگفت اه از نهاد امام عالمیان
بر می آمد پس پیاده می شد و سکینه را در اغوش میکرد و او را
می بوسید و می بوسید و او را نوازش می نمود و دست مر جنت بر سر
رویش میکشید و بنابر انش می سپرد و باز سکینه می بوسید و بهما نحو
عمل می نمود که کو با جگر فاطمه را در مدینه بدر و می آورد و در دل
ام سلمه از بیم می شکافت و فاطمه در بقیع میکرد و رسول خدا
که بر عده که بسید الشهداء داده بود که خدا بخواند ترا شنید
و اطفا النار اسیر به بنید نظر می نمود و آه می کشید و علی مرتضی از
مخفی بر آورده بود و نظر می نمود و میکرد و باهاش بر
عالمیان می نمود از مجاهده سید عالمیان هر چند سکینه و اهل
حرم می گفتند که پس ما را بعد بنه جد بر کواری که ان می فرمود

شما یا بداسیر و دستگیر شوید و باعث نجات من خاصی شود چنانچه
دیدم و مادر من که شفاعت را برای انسان و شیعیان در حصول
این دایه عظمی در میان زده اند که امت پیاده از انش می
مستخلص شوند و در بهشت با ما همسایگی نمایند چون سکینه
بسیار اضطراب می نمود و گاه خود را پای و الجناح می باند و
و گاه می افتاد و بر میخواست و خود را بدامن مادر و عترت های دنیا
و عرش و کرسی را بر تزلزل در آورد و آسمان و زمین را بغلقه
انداخت امام فرمود فقر انک جکر شیعیان و دوستان
خاندان را کتاب کرد لا خیر فی قلبی یومعلک حسرة ما
دام منی الروح فی جثمانی فاذا قتلت فانک اولی البکاء
تا نقتله یا خیر الشوان سبطول بعدی یا سکینه فعلی
منک البکاء اذا الحجام دهان یعنی دل مرا بر خود منور
ما دام که روح در جسد من باقی است اگر کشته شوم اولی بگریه
و میری با وای بهتر من زبان روزی است که طول میکشد که بر من
ای سکینه در ان اشیا چون لشکر مخالف دیدند که کسی از جانب
امام بلیت کرد که پیاده شد و می خوش جمعی از اشقیاء را بر او
مصمم سوزانیدن جناب شد و گفت انش می آوردند تا خیمه ها را

لبوز اینم امام فرمود که اینم میخواهم که جام مرا بوزانی
 شبت بنده ای و در سرفروش کرده از اراده خود برکت چون
 حضرت این حرکت را از آن قوم بجهت مشاهده نمود بر خود
 گرفت و خرم و زمین و آسمان بغل غلده دادند حضرت عبا
 میگفت کاش دست داشتیم شمر را کردن مندم علی اکبر میگفت
 کاش زنده می شدم و در دفع آن لعین بر می آمدم امام بن العابدین
 چون با وی حرکت داشت میگفت که این مصیبت ما را می سوزاند
 افغان اهل بیت فطانت دارد پس امام زمان اراده میدان
 نمود عورتان اهل بیت سر و پای برهنه از خیمه بیرون دو میدیدند
 و بخوبی غریب وار نور و شبنام میکردند که دل سنگ بکشد
 رسول خدا با ملت که از بهشت فرود آمدند و شیشه عطری آوردند
 که خون حسین مظلوم را در او نموده و چهره برای روز شفاعت
 نمایند فاطمه در میان صحای که را اکبر پریشان نمود امیر المومنین
 مثل روز عبور صفین حسین را در دریای خون غلطانید و بد امام
 مظلومان اشک انداخته و پاهای او را نموده و برای گذشتن اهل بیت
 نه چاره جواب کوپان بی ایمان نه چشم کردن از اهل بیت نه
 باری دفع دشمنان نمودن در میان تعاضد عشق و علاقی

نفس

نفس مطمئنه پیش آمده ندای ارجحی را ملک کوشش و شورش
 از زمین و آسمان صدای او خلی فی عبادی و او خلی حبیبی بر
 خواست لهذا فرمود که برگرد و آماده شهادت من و سفر شام شود
 چاد را سپری بر سر کنند شال غراب کردند نمائنده آن نتیجه
 لولا که در انوادی هولناک نظری بر اسپان غناک نمود که
 خاک کربلا از حجابت پناه شد و بر خود لرزید و احسنا ان
 یتیمان سپکس و غیر بیان بیداد رس نظری بر آن امام مظلوم
 نمودند و مشاهده حضرت و دلش در خود کردند که اگر از برکت
 وجود آن حضرت نبود زمین سر نیکون و آسمان واژگون می شد
 فاطمه از مشاهده احوال ناله نمود که ارکان عرش در لرز لرزانند
 پیغمبر خدا در انوادی اجساد و مشوجه حال حسین بود اما او
 بر حال آن یتیمان پشیمانی و غیر بیان از وطن و اوده می خویش
 کجا بود آن بیابانی موسی که آن حالت را بر چند کجا بود
 موسی که احوال را مشاهده فرماید کجا بود ابراهیم خلیل
 و اسمعیل ذبیح که صدای و فدا پناه بدیج عظیم را مشاهده
 فرمایند کجا بود عیسی که آن شیری که بر سر راهش آمدند
 که چنان برود و گشتگان میکرد کجا بود آدم که از روی

حسین مفعول شود که اولادش با او این نحو معامله نمایند کجا بود
 که گوید کاش من شمار ازاده بودم کجا بود فاطمه میا که گوید کاش
 پدرم بیک نظر هم بر من میخورد مرا هم اسیر میکردند کجا بود سلمان تا
 انا نقل در بساط خود در صحرائی که بلای پر بلا فراموش نماید محلاً
 آن یکی از نظراتی بود که آن حضرت عجلال چهر این خود نمود و تعلین
 علاء بن مرا از پا کنده روی بکوه طور و فاعل نمود و کربلای نور سعاد
 شهادت و شفاعت را محکم گشت چون میان میدان طمان را رسید
 باز از جبهه انعام محبت فرمود همل بفرمود گفتد بلی فرمود ابا
 من آن نیستیم که رسول خدا در حق من و برادر من فرمود که شما دو
 سید جوانان بهشتید گفتد بلی فرمود پس چرا خون مرا حلال کرد
 این گفتد همه را میدانیم و دست از تو بر نمیداریم تا تو را لب نشین
 پیش سپید باد بریم پاسهید نموده سر را برای او بریم از مکالمات
 آن لعینان حزین از زمین و زمان برخاست و آن امام عالم
 چون دید که موعظه بر آن قوم بی ایمان تاثیر نیکند از جبهه وداع
 رو باهل حرم کرد و فرمود چادر بر سر کشید ^۴ سید سجده میفرماید
 که پدرم نجیمهای حرم مرا حبس فرمود زینب خواندن از سخنان
 آن حضرت در رجوع و فرغ آمد و عرض کرد با این خدا کلام من

ایقن بالقتل ان حضرت فرمود کیف لا یوقن بالقتل من لا یعین
 که ولا یجیر پس کبر کلوی پدرم را گرفت عمام گفت و انگاره
 یمن الحسین نفسه پس باز اهل حرم را وداع نمود و روانه میدان
 کرد و هر چند بر آن قوم ظلم موعظه فرمود اثری نخبشید
 و جری خواند و مبارز طلبید کسی جرأت حریفان حضرت ننمود
 و خود را بر سپاه ظلام زد و لشکر مخالف را مثل مورد و ملخ از هم
 میرنجید و میدوخت و نیزه و مجروح مینمود و می کشت و بشجاعت
 حسینیه از گشته شسته میبخت چون عطش بر آن حضرت نشو
 میشد ساعفی در گوشه می ایستاد و زبان مبارک را در لب و
 دهان میکرد و ایند باز خود را بر انقوم بجایانیز با حدت هوا و
 شدت حرارت عرب و بیانی و تشنگی و کسری و غمت کرد
 کثرت مجادله آن حضرت او کار افتاد اهنگ شط فرات نمود
 و برواچی و نجیمهای حرم رفت و سکنه از یکطرف بر سر و سینه
 میرزد و سید سجاده از یکطرف نالان و گریان و زینب ناله و
 شوراه برآورده همگی جمع شده و در و در یکدیگر و مستظر جز از
 میدان کار دار میباشند چون آن حضرت آمدیدند تمامی مثل
 پروانه بدو آن حضرت گردیدند و هر یک بخوی شرح فرافروسیا

اشتیاق می نمودند آن حضرت ایشان را میلی داده روانه ارضات
مناقصان دوران حضرت را گرفته حضرت جغت ایشان را متفرق
فرموده خود را بشیرعیه رسانید و دید حیوان زبان سبزه بالا
کرده و منتظر است که آن حضرت آب بیاشامد حضرت فرمود که
تو آب بیاشام تا من هم آب بیاشامم آن زبان بسته منتظر بود که
آن حضرت آب بیاشامد آن حضرت خواست آب بیاشامد که ناگاه
حصین بن نمیر تیری بر زبان مبارکش انداخت حضرت فرمود یا
رَبِّ اَلَيْسَ اَلْمَشْكِيُّ مِنْ قَوْمٍ اَوْ اَقْوَادُ حُجٍّ وَمَعُونِي شَرِّبَ
اَلْمَاءَ باز خواست که آب بیاشامد که عمر سعد فریاد زد که نگذارید
بشیرای بن ابی اشامد که یک حمله هم را خواهد گشت
ناگاه ملعون صدا زد که یا حُصَيْنَ اَرْزُكْ حَمْرَةَ النَّسَاءِ فَقَدْ
هَتَكَتَ بَنِي اَبْرَاكَةَ اَزْكَفَ مَبَارَكٌ بَرْدًا شَبَّهَ بُوْدَرِ بَحْتٍ وَبَرْدًا
حمله کرد و جغت ایشان را متفرق ساخت چون خود را انجام
ظاهر رسانید دید آن خبر اصلی ندارد و فرمود که خلافت عالم
خواسته که من از دست ساقی کوثر شراب بیاشامم پس خواست
مراجعت نماید مستی بخاد عرض کرد که یا اکبر توقّف حتّی
اَوْ دَعَلْتَ نَامِلَ فَرَمَاتَانُ واداع نمایم پس آن پمار خود را بخوا

بود با امام رسانید از معاملدن دو مظلوم و پدر و پسر محرم و
معموم که و بیان ملاه اعلی و ساکنان ارض و سما بگریه و دامنند
اهل حرم که به فغان خود را گذاشتند و مشغول آن دو بزرگوار
گویی آن بیماری گفتن چگونگی صبر بر غل و زنجیر نمایم آن حضرت
فرمود چنانکه من صبر بر نیزه صالح بن وهب میکنم آن حضرت عرض
کرد که من چگونگی برابری صبر نمایم آن حضرت فرمود چنانچه
من صبر بر سنان ابن سنان میکنم آن حضرت عرض کرد چگونگی
من صبر بر شحات اعدا نمایم آن حضرت فرمود چنانچه من صبر بر
جراحات اعدا نمایم عرض کرد چگونگی صدقات کوفه و شام را بگذرانم
فرمود چنانچه من صدقات کربلا را گذرانم عرض کرد چنانچه
بر شهادت شما صبر کنم فرمود چنانچه من دستهای عباس را بریده
دیدم چنانکه من مذ شمشاد علی اکبر را افشاده دیدم چنانکه من
دامادی فاسم را دیدم چنانچه من علی اصغر را در اغوش خود دیدم
دیدم عرض کرد چنانچه من بر تشنه که اهل بیت صبر کنم فرمود چنانچه
من رفتم برای اصغر آب بگیرم باز روم را شکستند خود رفتم آب
بیاشامم دامن را بر زمین نهادم اهل بیت از آن مکالمات وحشا
میپزدیدند گو یا میبردند و زنده می شدند از ملاحظه آن دو امام

ملایکه آسمان خاك غم بر سر نهند و بنور در آیدند و میان
نصفان آمدند کوفیان و شامیان بشادی و شمشاد آمدند حضرت
سید الشهدا و دایع امامزبان حضرت عطا فرمود و صحبت
بشکبان در هراب نمود و اهل بیت غامی بابا و سپهر خورشید
فغان از زمین برآمدند نظر ایان حضرت بر روی سر پرده کیا
سازد و عصمت و طهارت و باریافتگان خانواده و سالک و
عقش با حضرت نمود که آسمان و زمین بلرزه در آمد و اگر از
برکت وجود انتخاب نبود افلاک و عناصر بر هم میخورد ای
شیعیان این یکی از نظریاتی بود که انتخاب نمود بدانم این نظر
سوزناک تر بود با نظری که اول رفتن میدان نمود با نظری که
دستور اب روانه می شد با نظری که بسوی غفاله کوفیان رفت
با نظری که بعد از آن در صحن مجاهده با اهل حرام خود نمود و دل
منع بر بر آورده بود با نظری که از دور در وقتیکه افشاده بود در
زمین و بخیها می نمود با نظری که در مجلس بزی و این زیاده بر عورت
اهل بیت می نمود که در مقابل اولاد زنا صف کشیده بودند با
نظر که در خرابی شام بر طفل حضرت می نمود و او را با خود برد
سبحان الله یا ارحم الراحمین مصیبه ما اعظمها و اعظم رزیهها

متنزل

فلا اسلام و فی جمیع اهل التوراة و الارض یا اهل الاسلام تفکروا
فی حال الامام فی النظر الی الاسلام و الرجعة الی القوم الظالم و اعطاه
الاس فی سبیل الملك اعلام ما کثرت المصیبة و ما عظمت
الریزیه **هـ** هذا مصاب الذی جبریل جادته **هـ** ناعاه فی المهد
افنیطت ناعه **هـ** اهل بیت از غیب امام و الامقام و و انشد
و طاق مفارقت داشتند ان امام بیکی و عدو اسیری میداد و
بیکی و عدو غریبی میداد و بیکی و عدو غارت میداد و بیکی و عدو
شحات میداد و بیکی و عدو مظلومیت میداد و زینب پیش از همه
اضطراب می نمود و بر سر و صورت میزد و در میخواستند ان حضرت
فرمود **هـ** لا تلطمی بائنة الزهراء خذک من قلی و قد غرت
اعضان النجان **هـ** ای دختر زهرا روی خود را محراب از قتل من و
کیو پریشان نما که اینها خذلان است لکن اگر من شهید شدم
شمار از کرمی من نمیکم و اگر یتیمان ال علی و فاطمه مفرقت شدند
ایشان را جمع کن و اگر شتران را برانند تنقربا ایشان رفقت
نما و برای ایشان از دشمنان طلب اب نمائید دل ایشان برجم
اید چرا که شطربا اب است اگر پدر میخوانند زمین العابدین پدر
ایشان است و همه شیعیان برادران ایشانند پس فارش

اطفال از بنیاب نمود و با اطفال سفارش نمود که عزت زینب را
 بدارند و سفارش همگی را با امام زین العابدین و سفارش امام زین
 العابدین را به همگی نمود و فرمود که این گاه باز پسین و دواغ آخرین
 است دیگر مرا نخواهید دید صبر و شکیبایی را سفارش خود سازند
 و بکنیز حسرت بران غریبان و پیکان و پیکاره کان و بیتان
 نمود و آه سرخ از دل پرورد کشید که جگر سخت را کباب کرد ای
 خدا قسم که کاش در همین حال زمین فرو میرفت و دیگر از ما
شیعیان اثری نبود و آن امام و الامامان نظر غمی نداشت
شیعه از آن نظر حیرت و حسرت غافل از آن نظر ناس و
 مفارقت ز اهلی اگر کسی یقین کند که کشته و مجنون خود افشانه
 می شود و بداند که اهل بیتش اسیر و دستگیر میشود بغل و بخر
 ستم مثالی شود چگونه طلای از ایشان میکند و چگونه کشته
 شدن راضی میشود ای شیعیان امر اسانی نیست و کار هر کس
 نیست نجات کرد و در عاصیان سکنه مظلومه را از نظر
 محو نمود و شفای کرد و در بیماران ستم تجاوز را یتیم کرد
 استجاب دعا کرد و در شیعیان ناموسان علی و فاطمه را
 قطع نظر نمود و برون آمد و دین از زیر او برای هدایت ناس

منتهی

عیال و اطفال الشرا از دل کند چه منافع ایشان از جمع بحال امیر
 حب پروردگار و عشق از دید کار و زنجیر علاقی نفسانی را
 از قلبش کیست سرخ و الجناح را بر کرد و ایند امام رفت و نظر به
 عقب نمود ای شیعیان طاقت طاف شد و زنجیر صبر و تحمل
 کجاست آه آن بیکسان بان امام عالمیان نظر مینمودند تا
 از نظر غایب شد چون امام و الامام خیر را در کودی و تا
 اهل بیت ندانند که بر سران حضرت چرمی آوردند پس در در
 لشکر مخالف کرده زینب گاه بر سر بلند میآمد و نظر مینمود
 و آن حضرت بعد از رجوع و بعد از مبارزه و کشتن بعضی از
 ابطال مثل یزید باطلی خود را بر قلب جناح زد و لشکر را از
 هم درید و جمع کثیری از منافقین را بدار البوار فرستاد و برو
 آن حضرت بعد از زخمهای خود و بروای ده هزار بدر لک فرستاد
 و بروای چهل هزار کس بدر لک فرستاد و از بعضی از ثقات
 ممنوع می شود که در صحرائی که بلا سیصد هزار کس جمع شدند
 و بعضی از فحول علماء حکایت شده که در این دو بیت هزار
 کس از دینم در اخبار مخجل آن حضرت بنوعی مجادله نمود
 که شجاعت پدر نزد کواش فراموش شد و زخم آن حضرت

چهار هزار بود و بر او است مشهور و هزار و نه صد و پنجاه بود پس
 تشنگی و زحمات جنگ و صدمه فراوان و نظر و داع بان حضرت
 تا شرف خود ساعتی برنگزید و درگاه تیری نهرا بود که شمع
 داشت آمده بر سینه و کینارش نشست و در بعضی روایات
 بر افش جا کرد و از پشتش سر بیرون آورد و بان حضرت فرمود
بسم الله و بالله و علی مکه رسول الله اه فیا ابی هذا الکرم
 کان بمحنتی و فیا ابی هذا الخیر کان بحزنی پس تیر را بیرون
 آورد و خون را سگرفت و با سنان میرنج و قطره بر میکت
 و از آن خون گرفته بر سر روی خود میمالید و میفرمود میخوام
 پروردگار خود را با این خون ملاقات نمایم و میگوید ملعون
 تیری که سرشعبه داشت چنان بر پیشانی آن حضرت زد که خون
 مثل ناودان جاری گردید آن حضرت را خون را گرفته بر سر روی
 خود مالید پس صغیر آن حضرت مشغول شد پس ملعون پیش
 آمده بر آن حضرت دشتام داد و ضربتی بر فرقها بولش زد آن
 حضرت بر لبی که بر سر داشت بر از خون شد و از سر آن حضرت
 افتاد آن ملعون آن بر لب را برداشت و فرمود باین دست بخوری
 و بپاشای دغای آن حضرت در حق او منجاب شد و قد تابست

آن حضرت

چرا و خون از او میآمد و در زمستان مثل جوب خشک شده
 پس فرمود این نیکبایم کاشوم ای میکنار استود عکن و افروز
 علیکن السلام اهل بیت تمام بنو حمر و زاری در آمدند زینب
 کرد یقین بر لب کردی فرمود چه کند کسیکه نه ناصری دارد و
 معنی زینب خواهنی عز من کرد ما را بعد از جد خود بر گردان
 فرمود دهها ت با این حالت پا و مدینه جزیر کوارد میکی اسیر
 و غیره چنانچه در بیشتر آن بی جها از سوار شوی مقننه از سر تو
 برداشته شود و اطفال یتیم بد و در نو بنشینند گاه از بی بد
 نالند و گاه از شمشاد شمنان نالند باید تو هم بر سارها
 نمائی و صدمه های شام و کوفه را تحمل شوی باید انصاف مصیبت
 بر تو دشوار شود که هر یک از شیعیان اگر با مصیبت تو را
 نمایند از خود فراموش نمایند که باز زینب عز من میکرد که آن هم
 مصیبتی که بر من رخ داده است کفایت نمیکند و داع علی اکبر و
 اصغر و قاسم و عباس و در تشنگی و بی برکتی و غریبی و یکسوی
 نو در دست دشمنان باین حالت اسیر و دستگیر گاه خنجر
 بر تو زدند و گاه شمشیر حواله نمایند آن حضرت فرمود زیاده
 از این مصمم باش و متوجه اطفال و اطفال و وداع آخر باین

اسیران نمود و چنان نظری بایشان کرد که فغان از اهل بنام و
 مسکن زمین و آسمان برآمده و احوال آن لسان دوران
 حضرت را گرفته صالح بن وهب بنزه بر تکیه انجناب زد که
 از اسب و افتاد ای شیعیان بدانم آن نظر که بر سر دوز
 انجناب نمود و فرود آمد صعب بود با نظری که بر عیالش نمود
 در وقتیکه طفل مظلومش در شام میکوبت و پدرش ز کوه شام
 میخواست و بیدان حضرت را بان طفل نشان میداد سران
 حضرت بلند شد بخوی که همه اهل حرم دیدند و او را بشوین
 بر آوردند پس و بیزید فرمود که ای پسر معاویه از من چه میخواهی
 و من بفرجه کردم که باین نحو عیال مرا در بدو خون جگر کرده
 و بدین روی من را صحنه شدند و از اینها مضایقه میکنی خدا
 عیال تو را مثل عیال من یتیم کنده چون آن حضرت بعد از
 آن نظر حضرت بنصالح بن وهب صدر زمین دوز انجناب را
 خالی گذاشت و زمین کربلا را آورد و جسم شریف خود زمین
 و مطهر ساخت فغان از آسمان برآمد و لوله عظیم از زمین بر
 پاشد که بلبل در تر لرل برآمد بنواد و غلغل افشا و غاصره در
 و لوله افشا دوز و انجناب زمینش را ز کون و از بحالت سر فرو

برده زهرم فاطمه در مدینه ارب شد دل ام سلمه طپیدن گرفت
 امیر المؤمنین سر بریزد اخن که عجب همسایگی و نهاداری نمودم
 فاطمه شکایت پیش پدرش رفت رسول خدا شیشه عطر پیش
 خون حسین گرفت جبرئیل و میکائیل خاک غم بر سر بخشد
 یزید کفر بر تخت نشست ابن زیاد دند قمر و سر بر نشست
 مدینه شریف خراب شد دل جمیع عالمیان کباب شد عباس
 گفت کام من ستم بود و برادر بزرگوارم را در بغل میکوبتم که اخته
 بر زمین خوردی علی اصغر گفت کاش دستهای من در دفاقه نبود که کینا
 را نگذاشتی قاسم گفت کاش بدغم پاهای من سئو نبود علی اکبر
 میگفت اضطراب بکینه مرا از هوش برده است زمین و آسمان بلرز
 درآمدند و کرسی و از کون شد احوال عالم در کون شده و اقصای
 و احبنا عجبا من السبع الطرائف کیف کم فیشق والارض
لهم ترزل اسفأ علیہ و الکواکب کیف لهم تنقصر والافلاک
لهم تعطل چون امام و الامقام بر زمین افتاد دوران و در
 شهیدان را ان ظالمان بی ایمان گرفتند و هر طرف قبر للشقا
 و بغا لعمرو عثمان حضرت شمشیر و خنجر و سنان بر جسد مطهر آن
 روح و جان میزدند اسفی علیک و روحی لک القدایا ابا

ان حضرت چشم خون آلود خود را با آسمان نمود و عرض کرد صبر
علی رضاك ولا معبود سواك بالعینات المستعین علی الله
علیک یا ابا عبد الله نفسی شتاقه الیک و محبتی محترمه علیک
و عینی بالکیز علیک و اسفی علیک جاربز و مدعوی علیک ساکنه
و زفری علیک متابعه و درستی علیک عظمه و مصافی علیک
جلیل الیک همتی و دجائی و علیک حرفه و بکائی و التلکم علیک
و رحمة الله و برکاته ملکه چون چنین دیدند و حال حسین
 مظلوم و ابی عبد الله مقتول را دیدند گریستند و عرض کردند
 پروردگار با بسط پیغمبر تو این احسان باین خود نشانید
 محاکمه میان ایشان خبرها که دل ما از آن معالیه دید و انداخت
 رسید که نظر در عرش نماید چون نظر کردند دیدند که شخصی
 ایشان را مشغول نماز است خطاب رسید که باین بزرگوار انتقام
 خون آن امام مظلوم عاقله قدار و اخواهم خراست بخون حیای
 مظلوم هفتاد هزار نفر از بنی اسرائیل را کشم و بخون این مظلوم
 زمین را از طالمات باین مهدی قائم آل محمد پاک خواهم نمود
 و وجه تشبیه آن حضرت بقیام همین است ای شیعیان چنین
 ندانید که آن امام غالمیان بدون اختیار و از امانت ار

چنینم

شهید

شهید شد خود آن بزرگوار برای نجات امت تبر و زکار این
 سوز را بر حکم عالمیان گذاشت و هکلی را بقیم و بی امام نمود در
محرق القلوب مظلور است که در حینیکه آن حضرت شجاعت
و مادی از روزگار کفار و اشرار بر میاورد و خطاب رسید که یا
حسین اگر بقوه انانیت جدال میکنی از فیض شهادت باز میمانی
آن حضرت دست از مقام اله برداشت و مصمم شهادت برای شفا
گردید و در عوالم مرئی است که در حینیکه آن حضرت ندای
 من ناصر و معین در سر زمین محنت فرین گریه را آورد دید که کجی
 نیست که او را جواب گوید الا که حضرت ملک علام جواب از پدیده
 انام را فرستاد و نظر در صدر زمین و الجناح نمود و دید و قهر گذاشت
 است و بر یک طرف او نوشته است که الحین بخاطر داری معاهد
 عالم در او وعده که عبادادی و وعده که بتو کردیم و در طرف دیگر
 نوشته است اگر میخواهی من دفع این اشرار را از تو و عیال و اطفال
 تو میکنم و هیچ از مرتبه تو پیش من کم نمیشود و آن مقام که بق
 وعده دادم بعمل میآورم آن حضرت جواب داد ترک الخلق
کلانی هو اکا و ایتمت الاعمال لکی اکا فلو قطعتمنی فی
الحب اربابا لما حن الفؤاد الی سواکا و نینب خواندن از خبر

بیرون آمد و بر سر بلندی ایستاده دید که کوفیان بیوفایان امام
مظلوم آن نحو ظلم و جفائی کنند و یادرو معینی نیست که آن
حضرت را از دست انقوم بی حجت برهانند گفت لیت السماء
اطبقت علی الارض و لیت الحیال تدکدک علی التهل و یروا
شیخ مفید رو بجمع معده کرد و فرمود یا عمر ایقتل الحسین و
انت تمظ ایا کشته می شود حسین و تو نظر میکنی و غرض آنست
از روی بخشش جاری شد و روی بخش خود را بر گردانده در آن
اشا جعفر بن حضرت امام حسین از جبهه بیرون آمد طفلی بود
موافق آنچه ذکر کرده اند شش ساله و گفت عمر بیدم را می کشد
و بر این حالت رحم بر کسی و غریبی او نمیکند و بقتلگاه روان
شد و هر چند خواستند او را ممانعت نمایند مفید نیفتاد چون
بقتلگاه رسید ملعون بر آن طفل معصوم ضربتی زد و او را
برادرانش ملحق ساخت امام مظلومان مشاهده می نمود و آه
حسرت و جیرت میکشید و قدرش بر حرکت نداشت پس آن
ملاعین بر سر آن امام حسین ضربت میزدند و آن حضرت شگاه می
افتاد و گاه می نشست و نظرش بر خیام طاهر بود عبدالله بن
امام حسن چون حال عم بزرگوارش را چنان دیدا هتک رفت

برادر بزرگوارش قاسم را نمود و دوان دوان آمد و خود را بر روی
عم بزرگوار انداخت و نوحه و شیون می نمود و آن ملاعین از آن
عمل شیخ مانعت می نمود تا گاه بروایی هر کلمه بن کاهل ضربتی
بر آن طفل معصوم زد که او را در دامن امام زمان شهید کرد
حکمران المان را سوختن بر لعین دیگر ضربتی بر کف آن حضرت زد
که فاطمه در دهکلوئی خود را فراموش کرد بروایی بر کف آن حضرت
زد و دستش را جدا کرد پس ضربت دیگر بر میان کف و گردن زد
که امیر المؤمنین مرتب فرقه های نوشتن فراموش نمود آن حضرت
بر و در افتاد و از شدت صغف گاه می افتاد و گاه بر می خاست
و گاه صغف میکرد و گاه بحال می آمد و بهر طرف از شدت آرم
خلطید و چشمهای پر خون آنجناب در آن احوال بنخیمه ها بود که می
کسی دست تعدی بنجام طاهره دراز نماید در بعضی روایات
که بعضی از آن ملاعین در آن احوال قصد بنجام طاهره نمودند
آن حضرت ندارد ای لعینان حجت عریضت کجا رفت است تا من
رنده ام قصد جنیه های طاهره ننمایم پس جمعی از اشیاف را زدند
که یا حسین این التماس تو با جاست مقرر است و آن لعینان را
از آن حرکت بر گردانیدند و در بعضی روایات است که آن حضرت

گاهی در غش و ضعف بود و گاه با هوش و گاه بی هوش و گاه در قیام
و انبساط و در آن حال امام عالمیان را ضربت میزدند مردی است
که هیچ روزی هوا با آن حرارت نبود و در وسط روز هم بود و حتی
و حرارت قلب نیز بر آن حضرت سرد آورده بود و از شدت
زخمهای آن امام عالمیان بجوش آمده بود آه انسان از تقریر و
بیان آن احوال عاجز است در آن حال سان بر آن لعین مطرود
مرد و دینزه بر سر قوه آن حضرت ز دینزه و اکش و دینزه دیگر
بر سینه می کیند آن بیقرینه زد پس تیری بر سینه آن حضرت
نزد یک بگر و نشود که آن حضرت برود و افتاد پس آن حضرت
برخواست و نشست و آن تیر را بقوت کشید و دستهای مبارک
را نیز و دینسر گذاشت و خون خود را می گرفت و بر سر و روی مبارک
خود می مالید و می فرمود هكذا قال الله محضاً بدي من فضول على
حتى مردی و در کنار عمر سعد پشاده بود و خواست قدم حصار
پیش گذارد لکن بر اندام آن لعین افتاد پس از هر جانب حمل کردند
ابو الحنفی تیری بر جنبش زد حصین بن نمیر ملعون تیری بر دها
معجز بیانش زد که پرازن خون شد ابو عیوف غنوی ملعون تیری
زهر آلود بر حلقش زد که عالمیان از حلق معصوم اصغر فراموش

نمودند و آن حضرت فرمود لا حول ولا قوة الا بالله هكذا قتل
في رضا الله خون حلق خود را آن مظلوم گرفت و چندین مرتبه
بر سر و روی خود مالید سان ابن انس محب قتل آن حضرت قدم
پیش نهاد خواست شمشیر حمله کند آن امام عالمیان و رحمت حق
چشم باز کرد و برکت ثبت بن ربیع که از جمله کسانی بود که با آن
حضرت نوشته بود که تشریف بیاورید که کلماتی را که شکیفته
شده است قدم در میدان قتل آن حضرت نهاد آن حضرت کشته
چشمی بر او نمود آن لعین شمشیر را انداخت و گفت معاذ الله يا
حسن ان الله يهلك عمر بن حجاج که از جمله نامه نویسان
بود پیش زخم امام و چشم بر خون خود را باز نمود پس رفت
شم گفت چرا پس رفتی و کارش را تمام ننمودی آن لعین گفت که
چشمهایش مثل چشمان عدش رسول الله م نظر انداخته استم
خون او را بگردن گیرم در آن حالت دینب خوانون بر بلندای
پشاده که دید شمشیر علی بن النعمان قدم در میدان قال سرود
عالمیان نهاد و متوجه آن حضرت شدند از روی آن حضرت و نه
از روی شمشیر و نه از خدا شرم نمود و دینب خوانون رو بر عمر کرد
که حسین را میکشد و نوشته و نظر میکنی بر آن حضرت فرمود

ایا شربانی بمن میزدید پیش از این که روح از بدنم برافزاند
 ان لعین گفت که شربانی از آب نخواهی چشید تا وارد جهنم
 شوی آن حضرت فرمود که من بر حاتم رسول و وارد می شوم و در
 منزل او ساکن می شوم پس آن ملعون متوجه آن جناب شد زینب
 بی طاقت شد و پیش آمد و ان لعین را از باین آن حضرت دور
 میکرد و التماس می نمود و کسی را بدوش نمی رسید و گاه نظر بر حسین
 داشت و گاه بر عترت حسین و در زمین که برادر پهلوی حسین
 خاک بر سر می ریخت و دست شمر را میگرفت و می گفت ای پسر
 ابرو برادر من تو چه کرده و از آن هزار و نهصد و پنجاه زخم خود
 چه میخواهی خدا رحمت کند افاستد مهدی محمد العلوم را در
 اینجا خوب باشعار چند دل شیعیان را کباب کرده است و از آن
 معلوم می شود که آن مظلوم در آن محال بر سر آن حضرت بوده است
 و آنچنان ظالمان التماس نمود قبول نمودند و در بعض
 روایات است که آن حضرت چهار هزار زخم برداشته بود و
 تمامی در پیش روی آن سرور و بالایی یکدیگر بود ای شیعیان
 یا ای زبانه از این گفتن ندارم و طاقت ذکر بیان آن در
 قوه جهانیان نیست انقدر میدانم که زینب دف و فاطمه

پیش آمد

پیش آمد و علی پیش آمد و ملک با رسول خدا پیش آمدند شیشه
 عطر را پیش آوردند و در دم خنجر شمر کردند و آن شیشه را بر
 کرده با آسمان بردند فغان در زمین و زمان افشاد و آسمان
 و انما بیان خون کردند زینب بی برادر و سکنی بی پدر
 شیعیان در اطراف عالم بی پناه شدند اهل بیت مصمم سفر
 کو فرود شام شدند لباس زلفت بر تن جهانیان پوشیده شد
 فضیلت عبد فطر واضح از میان برداشته شد سران بزرگوار
 بر نیزه شدند و آواز آلافتن آل الحسین بگریه در میان زمین
 و آسمان بلند شدند ام سلمه در مدینه خیز شد فاطمه و خنجر حسین
 در مدینه و وحشت از قفس بیرون شدند شیوه از عورتان بلند شد
 مستبد و یکفر سخی خاک غم بر سر ریخت بالمشکر و سپاه مجرم
 از پادشاه مظلوم کردید علی اصغر خود را در اغوش پدر انداخت
 عباس و علی اکبر و قاسم و اصحاب دیدن آن بزرگوار آمدند
 انبیاء و اولیاء و ملئکه باستقبال روح آن حضرت شتافتند
 زمین بر خود لرزید انقلابی عظیم در خود مشاهده نمود قبا
 و بیکدیگر کردند که چه واقع شده است زمین گریه با ایشان
 جزو داد که روی من سیاه شده است خاک غم بر سر من ریخته شد

ماهیان خود را از دبا بیرون افکند مرغان از آشیانها دور
و خالک نم بر سر بخت جعد از آبادانی دور شد و دروختها
کداشت و دیگر انسان مانوس نشد آسمان خون بارید
خون جوشید بخوری که هیزم کنان هر هیزمیکه میکندند زان
خون جوشیده میدیدند ملکه موکله بر صحرها و کوها و
در باها شروع بماتم ال غیر غوغا و جنگیان و آدمیان نوحه
شدند افتاب گرفت هوا بیره و تار شد باد سرخ وزید عالم
ضقلب کرد مردم هیچ فهمیدند که قیامت برپا شد و از کبریا
که جد و پدر حسین مظلوم در میان مخالفان بنیاد آورده
بودند از قتل فرزندان ایشان بلند شد علی بن الحسین به احوال
عالم را در کون دید و صداهای عجیب از میان ارض و سما
شنید فرمود بزیب که دامن خمر را بالا کنید چون دامن خمر
بالا کردند سید شهاب بر سر تیره دید و شخصی پرورد حسین
میکرد و نوحه می کند و میگوید الا الا قتل الحسین
زیب عرض کرد این جوان کیست فرمود این جبرئیل امین است
اه الامان از آن زمان که کوفیان قصد هت و غارت نمودند
و جریب بر هتک حرمت او را رسول نمودند اطفال یکی در قفس

عش

عش عباس برآید که ایشان را از آن صحر از چنگ ان ظالمان برون
آورد یکی رو بفر علی مرتضی آورد و می گفت بفر بآید ما بر سر که
ما همان توایم و در دست این قوم مظلوم اسیریم و در همان
دور بعد از شهادت شاه شهیدان آن کاخران اول کاری که
کردند و اقدام بر تحمل شنیعی که نمودند این بود که دست فدا
یغارت جنام طاهره را ز نمودند اول از آن سوختن جنمها
با بخیر و آنکه در آنها اشک ریختند بعد از آنکه آتش بجهنمها زدند
بزرگ و کوچک هر يك مثل نبات المغش و صحرای کربلای
پر بلا متصرف گردیدند الا لعنة الله علی الظالمین ای یوم که
استلامه و نابعه در مصیبت آن بزرگوار افتش در کربلا
بعد از شهادت بسم الله الرحمن الرحیم محمد الله
الذی اتزل البلاء من عالم القضاة الی الحسین و اصحاب
الحسین و اهل بیت الطلم من فلك التقدر علی الحسین و اولاد
الحسین و کثر فی ما و الشفاعه خود الحسین و اباء الحسین
و صلی الله علی تلك الانوار الزاکیه و اهلک اعدائهم و
لعنهم من الان الی یوم یقوم الساعة بعد از آن
حاک مصیبت عظمی بر فرشتگان کنین مکرر غیر از بختن شد

و خاکستر اهل کربلا بر فراز سکه مرکز غلی بخت شد و جمع
نوجوانان عاشقی و محبان ایشان هم عنان سر بر سرشان
کوفان و شامیان بی ایمان شده در صحرای کربلا بی طلب آرزو
بدان صف کشیدند و سر کرده ایشان خلعت نفوس مطمئنه کماله
مضمین ارجو الی ربک راضیه مرضیه فادخل فی عبادی
داخل مدزمره عقل اول و نور اکمل شده و داخل جنتی را در کن
هوش سلخه در اعلی درجات جنان شفاعت شیعیان قرار
گرفته و روح اقدس بر فئوج او بار و جسد و پدرش در دار عینه
ملک عتقان هم عنان شده و در عالم بالا نظر در احوال عالم
کن فکان نموده چشمش از یکسو بر حال امتان و از طرف دیگر
بر حال طفلان و زنان بیکسو نشسته تا بر افشاده از اینک و آن
افزاید کار و خوشنودی ملک جباران و آن وعده که در عالم
کرده بود با ممل و جبر بعمل آورده و دماغ نابین شایمین
و اهل بختن عجب از ملامت و انجالت مذلت مالیده و در
و اکمال آنچه مقصود از اصل خلقت بودند نمود و ابواب و سایل را
برای موجودات مفتوح فرموده و امن مردانگی بالا زده و باب
مغفرت و حیوة ابدی را برای اکثر مخلوقات برپا کرده

بهشت و حور و حضور و غلبه از ارباب بلوه در آورده و کفر و کفر
و انقباضی که در عالم کربلا و محبت و درجا بوده رفع نموده
و شمس افق رحمت و سعادت شامت از مشرق سعادت و
شفاعت طلوع کرده بود مسرور و محبوب و دیده آن حضرت
رو بباقی شهداء و ملئکه و اعوان و کیر کننده کاز و زبار
خود نموده و ملک اهل این خانواده در صحرای ماریه لرزان
خلجای اهل اطفال در پای ایشان لکران کوشا و هار
مقنعه و چادرها هم حرکت کنان از خوف و هراسی که بر اهل
جنهای مصیبت وارد شده غامی و فکر آنکه آیا بر سر ما چهره
بعد از شهادت آه زینب فکر میجو که آیا بعد از شهادت
بایدان شهیدان چکند و با سرها چه معامله نمایند و ک
ایشان را در حق نمایند غافل از اینکه غامی را بر نونک سان کرده
در تنور و مجلسهای اولاد زنا خواهند گذاشت ای شعنه
تا ملی غمنا که این چه هنگامه عظمی است و این چه شور و شریانی است
است و غافل از اینکه آن بدنه ها را اول عریان و بعد از آن پاک
مال هم ستور نمایند و بعد از آن سرشانه روز و بر و استی
نه شبانه روز کسی ندرست دفن آنها را نداشته باشد و حال

انکه انکاران را دفر کرده باشند ایا بر سران بیوه زنان و
یتیمان و اسیران و غریبان و طفلان بی زبان چاروند
ایا ایشان را در آن صحرا گذاوند یا با خود برند یا روانند
نمانند در هر حال و در فکر اینکه با آن اطفال بی زبان چه کنند
و جواب هر یک را چه گویند که ناکاه لشکر مجبور آمده و دور
خیمه گاه را گرفتند و غامی بخیمام حرم ریختند و آنچه تو گفتند
برداشتند و منعه ها از سر زنان کشیدند و کوشاها را از
کوش و خطاها از پای بیرون آوردند و خیمه ها را از آتش عدوان
سوزانیدند مروستکه بعد از شهادت انقوم بحیثیت باغوا
شمر خواستند خیمه را با سلاکتش بسوزانند شمر ملعون گفت
ما را ایماال و اسباب چنین احتیاجی نیست همه را با آتش می سوزانم
آتش بخیمه ها زدند اطفال متفرق شدند و در آن صحرا مثل
بنای العرش از هم پاشدند بعضی چون طفلان مسلم بکوفه
که ریختند و آخر بدیشان زیاده آمده ایشان را ملک حبس کردند
تا آخر شهید نمودند چنانچه در تظلم الزهراء مذکور است
و بعضی رویش طفران رفتند و دو طفل آن حضرت بداد
غرف شدند چنانچه بعضی ذکر کرده اند و بعضی روینا دیده رفتند

و ایشان را اگر فتنه چاروها از سر ایشان کشیدند و کوشاها را
از کوشها بجزی که کوشها را پاره کرده بیرون آوردند و بعضی را
خواستند هلاک کنند شمر لعین گفت در خصوص استیجاد
اقتلوه علی فراشه زنایی که در آن لشکر بودند مانع نموند
و شوهران ایشان را منع کردند بعضی مردان که خواستند مانع
نمانند رسیدند و خواستند هکلی را با آتش و حرر هلاک نمایند
که ام کلثوم فخر کنن فریاد الا همان بر آورد و گفت اگر عات
حق پیغمبر خدا نمیکند رعایت حق خلفا کنید آخر من زن عمر
بودم املا عین باین واسطه دست برداشتند و اغریبان را بعد
از غارت جمع نموده بر دو رویکد مکر حلقه مانع زده اند از شیعه
نامی نما این چه هنرنامه عظمی است لا حول ولا قوة الا بالله
ان لعینان گفتند پس باید بدان شهدا را برهنه کرد پس روی
تصلکاه نموده همه شهدا را برهنه نمودند و فرزندان فاطمه را
در دشت عاری برهنه انداختند بان هم آکنه انتم و نعشها
پایمال ستم سنور نمودند پس عمر سعد بانگ زد که کیست در
میان شما که اسیر بدن جوانان علی و فاطمه بنارند و گوشت
بدن ایشان را پایمال ستم سنور نمایند و استخوانهای پهلوی

مبارک ایشان را قوت با سواد آه آن پرجم سنگین دان پس
 بن طوطا و اخضر بن مرشد و حکم بن طفیل و عمرو بن حبیب
 در جانب خلفه بعدی و ساله بن جهمر جعفری و صالح بن وهب
 جعفری و لفظ بن ناعم و هانی بن شیب خضرمی و اسد بن النک
 غم این فعل شیع نمودند و بر وایت مشهور و اسبهار بریدن
 شهیدان تا خند و بر وایتی فضا خاد م حضرت زهر که برای
 او از بهشت طعام آمد برین خوانون عرض کرد که کشتی صفت
 ازاد کرده رسول خدا در دماغه قشده گفت من در جزیره
 افتادم در آنجزیره شیری منوچه من شد گفتم من حقیقه
 ازاد کرده رسول الله شیره هینکه اسم رسول خدا را شنید
 همه نمود و اشاره بمن کرد که در عقب من بنیاد و از پیش روی
 من روانه شد و مرا بر او رسانید و در ایوانی شیریه هست
 اگر از من هم پرورم و او را جز غایم که بعضی از چنین اراده دارند
 فضا روانه شد و چون پیش رسید گفت یا اباالحا اشد اندکی
 میایدون ان یصنعوا ابای عبد الله اراده دارند که اسب
 بدن ابی عبد الله بنارند ان شیر هم نمود و روانه قلکاه
 کردید و حسبهار ابوید و بوسید نابیر حسب شاه شهید

بنو امیه

آمد و خالک بر سر برنج و تاجیه ماند چون صبح انبغیان
 خالک را شاهد کردند کیفیت را بعد از انبغیان لعین
 گفت اینکار را میکند و بار از نمایند و سید بن طاووس در
 مایه و ضریح نموده که اشقیاء بر این شهید است تا خند
 و ظاهر اینست که این مرد و امر واقع شده باشد چرا از انبغیان
 بعد نیست این عمل کارهای اشد از این نمودند حتی حیوانات
 دلشان بر حال شهیدان سخت شتران در جین آوردن اسیر
 بقتلگاه میگردانیدند مروی است که اعرابی شتری بخدمت
 حضرت رسول آورده بود روزی ان حضرت وارد شد
 و شتر بر این حضرت سلام کرده عرض نمود که من در بنیابان
 یکی از بنیاع بر من حمله کرد ناکاه او از پی برآمد که از پی بنی
 شتر رسانید که شتر سواری پیغمبر از زمان است اخر
 نصب شد که بر من سوار شوی و لیل و نغمه است که وقتیکه
 مرا گذاشتی و رفیق و صحبت فرمای که کسی بر من سوار شود
 و دیگر آنکه در بهشت مرا نافر سواری خود فرمائی ان حضرت
 هر دو را قبول کرد بعد از ان حضرت ان نافر ناسر روز
 زنده بود حضرت سفارش او را بفاطمه نمود و ان نافر هم

و مضموم بود تا از دینار رفتان معصوم و در کفن کرده و بخاک
سپرد ای سینه چه کونیه رواست که شتر کهن و دین شود
و فرزند فاطمه رضی الله عنهما از پامال شدن تم سئو و سر
بی غسل و کفن در کربلا بمآذاه اهل بیت داد و شب یازدهم
بی معجز و چادر و خیمه و یکس و بی با و در انوار ای مولانا
گذاشتند چون روز یازدهم شد شتران بی جهازا آوردند
و اهل بیت یکس را بران شتران سوار کردند و روانه قسلا
شدند آه زینب بچه عزت در مدینه سوار کردند و بچه احترام
در کربلا فرو دادند بشوکران چاره را بچه هایت سوار
کردند از شتر بی جهازا آوردند و زینب کلثوم و اسود
کردند سینه را بفرموده امام مظلوم زینب برداشتند
خود سوار کردند و باقی یتیمان را با پنهان هایت سوار کردند
و بنی العابدین را بر شتر بستند مادر فاسم کو با ع و سر را بحد
برداشت هر یک از زنان و اطفال بجهازها سوار شده و در
بقلاگاه آمدند و روی است که در حین غارت خنابم خواهد کرد
امام مظلوم گفت حسین را گشتند گفتند بی کفن و خیمه ها
خبر است گفتند لشکر مخالف آمدند گفت برای چه گشتند برای

خاکم

غارت

غارت کردن چنها و اسیری زنان و اطفال و دین اشایی و
دو بده صدا کرد که آباد در میان شما کسی هست که بوی اسلام
داشته باشد کسی بدادش برسد گفت در میان شما از قریش
کسی هست گفتند چه میخواهی گفت مرا بر سر نقش حسین برسانید
او را بر سر نقش حسین رسانیدند خود را بروی نقش انداخت
از خون زخمهای حسین بر سر و روی خود مالید خون بچشمش
بر خورد و چشمش بینا شد چون نقش برادر را بر خون و سرش را
از پیکر جدا شده بر نوک سنان و باقی برادران و برادران و کوا
را در پهلوی او غرق خون دیدند و بر او در و گفت که کاش من
بینا میشدم ای برادر و نوازندهای تو کجا شد و آن التفات
نوحه شد پس باده و ناله زمانی بر سر نقش برادر ماند و معاود
بخیمهها نمود باز با اهل حرم بقلاگاه آمدند و از او می گشت
و چون نظر علی بن الحسین بحیدهای برادران و پدید آمدند
افتاد و دید که بدنه های ایشان با پامال هم سئو شده و خاک
کر بلا غلطان و سرهای ایشان بر نوک سنان ظالمان و
فرج و شادی کودکان زنان پیکر و عکس را با که درین حال
با ایشان نرم نماید و دید زنان یکس برهنه و بی چادر و محبا

بر شران بی جفا ز سوار شده حیران و سرگردانند حالی با و
 داد که نزد یک بود مرغ و وحش بعالم بالا پرواز نمایند کا
 نظر زینب بر او افتاده او را با بحال دید گفت مالک بخود
 بنفسک یا بقتیر الالباء والاحباء این خبری است که جد و
 پدرش خبر داده اند شنیدی بود واقع شد در آخر الزمان شیعیان
 پیدای شوند و اقامه مصیبت و تعزیر آن حضرت خواهند و این
 اثرنا ظهور صاحب الزمان باقی خواهد بود پس رویدید طیبه
 و بحقیقت عوده سخاوت است با جد و پدر و خود پس سر نفس شاه
 شهیدان آمده مکالمات جلالت از بیان کرد که با تقسیم
 مضایب آن حضرت نمود که نفس اکبر از نو عابد و رغل و ذخیر
 از من قنداق علی اصغر او و سکنه مظلوم از من عباس باقی
 برادران از نو کلمه زانو از نو از من طعم نو اما د از نو
 و نوع و سرش از من جراحتهای خونین از نو کپسوان پریشان
 از من آب خراش از نو و تشنگی اسیران از من در خون خضا
 شدن بامدن پاره پاره از نو و مجازات او از نو بیجا در
 از من اما از یک چیز روح میبرد اگر بدین روم و فاطمه از
 من پدر طلب نماید که تجدد برادر و طلب نماید چویم اگر ام

البنین

البنین پسرانش را از من خواهد و ام سلمه و زندان بی هاشم را خوا
 چه چاره کم اگر اهل بدین راه خود از من خواهند و پرسند که چرا
 باین منور شدی چه جواب گویم اگر عبدالله جعفر از من حسین
 و پسرانش را خواهند گویم او از ثنات اعدا چه چاره نمایم پس
 عزیزان را با ناله و آه از گشته کان جدا نموده و روانه کوفه کردند
 پس هر یک از اسرا روانه شدند و نظر ایشان بجناب شهید بود
 سکنه میگفت یا ابا تشد که یکدفعه دیگر جامه نازک بپندارم
 اسیر کوفیان شدم پس بعد از روانه شدن اهل بیت بجناب کوفان
 سید سجاده نزد یکشد که هلاک شود زینب بفریادش رسید
 ای شیعه در احوال زینب بدان حال تفکری نمائ که چنان نفسش
 شهید بایند در میان میدان افتاده و در کیساعت بر او نمر
 و شمشیر من در و در کیساعت سرش را از تن جدا می کند فاضل
 قوی میگوید که غروب آفتاب و زغاسور و بعد از غارت حیان
 طاهر و متفرق شدن اطفال بدان بیابان زینب خواتون هر
 یک را از کوه شمع جمع نمود و چون شب شد و تاریک شد دیدند که
 یک طفل از حسین نیست هر چند در آن تاریکی شب و در صد از نو
 صدای غمی آمد تا کسی از میان لشکر صدا کرد که طفل کیت که در

کشتگان مینا دل چون رفتند دیدند که نقش پدر او در بغل گرفته و
یکدست خود را بر بر نفس فرسوده و یکی بر بالای او گذاشته
و مینا دل کو با طفل رقیه بود او را برداشته خیمه آوودند
و از این معلوم می شود که اهل بیت در آن شب در کربلا ماندند و چون
صبح شد ایشان را بر داشته و بقتلگاه بردند و در نظر هر یک از
سر شهداء را از بدن جدا کردند و قبل از آن بجزیر امام مظلوم
و سر و هب جدا شده بودند و آن اعیان سکنه بر سر نفس افتاده
بود که مبادا اطمینان حرکت بخت کوفه نماید ترسان ترسان از
آن اعیان می پرسید اتم مقیمین هنا ام ماشون یعنی ای شما
امر و زنجایمانید و ما را بر سر این نعشها می گذارید یا ما را بر
دارید ازین نعشها و میرید گفتند حال میریم آه زینب هم را
میدید و مینا لید لا اله الا الله ای شیعه کجاست که سر او
و پدر ایشان در نظر ایشان بجز چیزان زنند که مجروح شود
و چگونه رواست که اهل شهر را استقبال دهند و اسرا بذاکت
و خواری داخل شهر نمایند بعضی کبر و زاری میکردند و بعضی شکر
ریزه بر ایشان میزدند و برخی نان و خرما تصدق میکردند و
اهلیت قبول نموده ایشان را در خرابه جادادند و سرها را

در معبرها نصب نمودند که اهل شهر به تماشای او و چند هزار
کسرا شدند که با اهلیت داخل شوند که مبادا غوغا شود
مسلم حصار میگوید در ضرر او الاماره مشغول تعمیر بودم ناگاه
انقلابی مشاهده نمودم از کسی که فردی بود پرسید که چه خبر است
گفت خارجی بریزید خروج نمود او را کشتند و عرضی را بر سر کردند
و سرهای ایشان را بر تیره کردند تا حال اسرا با سرها داخل شهر
مینامند گفتیم اسم آن خارجی را میدانی گفت حسین بن علی است
کردم تا آن لعین از نزد من رفت پس چنان دهنهای کج او را
بر صورت زدیم که از هوش رفت پس بیرون شدم و دست صورت
خود را شستم و بیرون رفتم دیدم ضربی بجهل کجاوه کشته بود
و از ابعلی بن الحسین بن علی بیعید و طاء و کان بقول
یا امة السوء لو ان رسول الله یجمعنا یوم القيمة ما کنتم نقولوا
تشر ونا علی الاقتاب عایره کاشانه نشیند فیکم دنیا
یعنی ناگاه دیدم علی بن الحسین بر شتر برهنه سوار است و از
کردن فرزند می آید از ناب صراحت افتاد و فرزند غل و خیر
و صکف ای امتزید اگر رسول خدا میان ما و شما جمع کند در روز
قیامت چه میگوید میگوید ما را با طراف و کاناف برهنه

ولتكن كوابك ما در میان شما ابداع دین و شریعت منموم که ناگیا
 دیدم رایت ظلم و ستم از میدان کفر و شقاوت پیداشد و ایشا
 بود سرهای بسیار که بر نیزه ظلم زده بودند و در میان زنان همچو
 سر بر دانی بود که مثل آفتاب در خشان بود چون زینب نظرش بر
 افشهای نورانی افتاد از اندوه چنان سر خود را بر چوبه محمل زد
 که از مقتضای خون جاری شد زنان از غصه او از شور و شوق افتاد
 بلند کردند و فغان و شور را از کوفیان بلند شد مثل روزیکه امیر
 المؤمنین از میان ایشان رفت و از بعض حکایات مستفاد می
 شود که اهل کوفه هفت حرمت و شمت در غرای اهل بیت نمودند
 و مضافات با بعضی اخبار و حکایات دارد که جمیعاً سوار است و مضافات
 دارد با محبتهای ایشان با اهل کوفه و مضافات دارد با روایتی که حضرت
 فرمود جمیع موجودات بر حسین متاثر شدند مگر سر طایفه اهل
 دشمن و اهل بصره و آل حکم بن ابی العاص و توان جمع نمودن آن را
 که بعضی بودند که مطلع نبودند بر مرتبه ایشان و بعضی بودند که
 مطلع نبودند بر اینکه ایشان میباشند و برخی بودند که لشکر و تبعه
 این نهاد بودند که این قبایح را مرتکب شدند عامه اهل کوفه بلکه
 بسیار ایشان کمر بستند و خالک غم بر سر ریختند و خدمت بستند

تجاد رسیدند و عرض کردند که ما از کرده خود پشیمانیم الآن آنچه
 حکم فرمائی اطاعت کنیم فرمود من دیگر کول شما را نمیخورم آنچه
 بر ما واقع شد بر است زنان میگریستند زینب فرمود بقتلونا
 رجالکم و تکی علینا فاشاؤا که لعنهم الله و حکایت مسلم بن عقیل
 و هانی بر عروه دلالت دارد بر کثرت بیوفائی و بی دینی ایشان چه
 وفایت که اول برادران حضرت جمع شوند و عاقبت او را بختان شهید
 کنند لعنهم الله تعالی

ابتداء خامس در بعض وقایع که بعد از شهادت و خروج
 اهل بیت از کربلا و ورود بکوفه و شام و ورود بمدینه طیبه
 الحمد لله الذی جعل الحسین و ابائیه و ابائیه هداة الخلائق
 اجمعین و صیر مصیبه ذریعه لنجاه العاصین و وضع تقریر
 و ابتداء و سبیله لنجاه الشیعة و المجتبین و صلی الله علی باعیت
 وجود الکائیان و علته وجود المخالقات و علی ابن عمه ابی السناد
 و وصیه منبغ السعادات و علی فاطمة الزهراء و علی اولادهم الاذ
 الواقفین فی انواع المصائب و الابتلاء و محمل الله فی جهنم و سهل
 مخرجهم و اوسع منبجهم فقد ظهر العصار فی البر و البحر بما لبت
 ایدی الناس اه از جمله و فایعیکه بعد از رفتن اهل بیت در آن

بر جود و محن واقع شد این بود که جمالی داشت آن حضرت که با و نهایت
 الفتات و مهربانی کرده چون شب شد آمد و در میان کشتگان کردید
 دید چیزی باقی نمانده جز بنده از آن که قیمت بسیار داشت آن
 ملعون بطمع آن پیش آمده خواست بیرون آورد دست از جناب
 پیش آمده مانع شد آن لعین که بدو شمشیر شکسته یافت دست آن
 جناب را قطع کرد و خواست دست را از کتف دست دیگرش مانع شد
 دست دیگرش را نیز جدا کرده خواست بندای بیرون آورد که ناگاه
 صدائی شنید و غوغای عظیمی ملا نظر نمود دید چند هودج از آسمان
 نازل شدند و در میان کشتگان نهان نمود که ناگاه دید چند
 از هودج بیرون آمدند و نزد نقش آن حضرت آمدند یکی ناله اش
 از دیگران پیش بود و میگفت ای آدم صغری و ای فرخ نبی ای
 ابراهیم خلیل ما فرزندار چند و آرام دل ستمندان حضرت از راه
 حلقوم عرض کرد که ای جد بزرگوار سلام علیک آن حضرت
 سلام باز داده عرض کرد ای جد بزرگوار سری ندارم که در خدمت
 افکنم دستی ندارم که بدارم دراز کنم حضرت فرمود دست تو را که
 قطع کرد عرض کرد جمالی داشتم که در بین راه با او نهایت ملاطفت
 و مهربانی کرده بودم بطمع بند زیر جامه دست را قطع کرده خواست

بیرون آورد که شما رسیدید خود را بنهار کرد حضرت بتفصیل و بر او
 یافت که کت خدا دست را قطع و روی بر آسمان گذاشت و فرمود
 آسمان و زمین خشک شد دیدند او را در پرده کعبه او بخیر بود
 میگفت خدا با ما میامرز و چندیدیم که نخواهی آمد زنده و از
 جمله طایع این بود که بعد از غارت خیام ملعون آمد بقتلگاه دید چیزی
 نمانده جز انکشتی در دست آن حضرت هر چند خواست بیرون آورد
 دست آن حضرت و دم کرده بود بیرون نیامد انکشتان حضرت را قطع
 کرده انکشت را برداشت و در مشکوه نیشابوری از طرمح بن
 علی بن حاتم میگوید من در لشکر آن حضرت بودم اجازه گرفته
 مجاریه کوفیان رفتم زخم بسیاری بر من زدند و دهوش شدم چنان
 کردند که من از دست با رفتم تا روزی با رفتم بهوش آمدیم گفتیم ایما
 حسین زنده باشی یا او را کشتند یا شدن بجیمه گاه نگاه کردم دیدم
 اثری از جیمه باقی نیست بقتلگاه نظر انداختم جدی شبیر عبید
 حضرت دیدم چون سر و لباس نداشته دست نشانم اهل
 بیت و اصحاب با من دیدیم گفتیم ایضا کار خود را ساختند از غصه
 بازنده هوش شدم چون بهوش آمدم عرب و عجم خواستند در شخص
 آن حضرت برایم قدح نداشتن چون تارلیک شد دیدم ده

از قبل آمده بر نفس آن حضرت نشسته و آغاز تاله نمودند ^{شخصی}
تاله اش از هر بیشتر بود پیش آمد و گفت بر بنیید که با فرزندم چه
کردند ناکاه دست بسوی کوفه دراز کرده سری او در بر تن آن
حضرت گذاشت آن حضرت برخاسته آغاز شکایت نمود بعد
از گریه بسیار ایشان رفتند باز تن آن حضرت بپیر مانده
مروی است از شخصی از بنی اسد که در آنوادی بود گفت همینکه
شب می شد میدیدم بوی مشک و عنبر از آن بدنهای میوزید از سر
مش تا صبح صدای نوحه و زاری در آنوادی بلند بود چون تا زین
میشد شیری می آمد تا صبح دور آن نفس بود من با خود گفتم اگر
اینها بر باطلند این حکایتها چه چیز است در کتب چون پاسی از شب
گذشت دیدم صحرا روشن شد و صدای نوحه و زاری بلند شد و
جمع را دیدم نزدیکی شتافتم و گفتم شما کیستید گفتند ما طایفه
جنبم بر چنین مظلوم گریه میکنیم که او را شهید و اهل بیت را
اسیر کردند گفتم این شیر چیست گفت بجای حراست این ابدان
آمده است انکشت حیرت بدندان کردیم و بعد از سه یا نه روز
و شب که آن غریبان عریان در آن بیابان افشاده بودند جمعی
از زنان بنی اسد بمرغان خود گفتند اگر کسی این غریبان را دفن

نمکند

نمیکند ما میرویم و ایشان را دفن نماییم بلی و کلنگی برداشته
و روانه شدند مرد آن چون چنین دیدند بیل و کلنگ از زمان
که رفتند روانه قتلگاه شدند بتفحص نفس آن حضرت برداشتند و
نشناختند که ناکاه جوانی از همت کوفه پیدا شد با نقاب پس
هر یک از شهداء را بتعلیم آن حضرت دفن نمودند پس نفس امام
را دفن نمودند و علی اکبر را در پهلوی او خوابانیدند و باقی شهداء
در یک موضع دفن نمودند و حضرت عباس را در آن بقعه که الآن قبله
عالمیان است دفن نموده دستهایش را در صحرا پیدا کرده با نقش
دفن نمودند و چون حرم بسیار از قتلگاه دور بود همه آنجا او را
دفن نمودند پس بان جوان عرض نمود که تو کبستی گفت من علی ام
از آنجا میکه امام را باید امام دفن نمایند پس آن حضرت بگشت
پس اهل بیت را بکوفه بردند این زیاده بیزید نوشت که آنچه مظلوم
بود بعل امثال امرت چندیسان لعین نوشت که ایشان را در او
شام نما ایشان را در او شام نمودند و سید مجتهد را بنا بر اصح
اخبار در غل و زنجیر کردند و اهل بیت را بر پیمان بسته بودند
از ضرر بر خراعی مرویست که داخل شهر اقلان شدم بغیر مجتهد
که دیدم شورشی بر پا است گفتم چیست گفتند سر بر سر غیر او آرد

میکند گفتیم حال کجا است گفتند حال حاضر می شوند ناگاه دیدیم
سرهای بسیار بر نیزه اسنوار باران کهن پیدایشند پیش
عرض کردم که اگر شما را خدمتی باشد بفرمایند حضرت فرمود که
گفتند لباسی داری بپوش که این غل و نخچیر کردن مرا خسته کرد پس از نماز
خود قطعه پاره کردم بان حضرت دادم چون غل را برداشت
و پوست کنده شد دیدم دختر عزی از عقب او از کردگی شیخ قدری
پنهان شده که صورت خود را از نا محرم پوشم فدی با و دادم و منها
بن عمر سکونید من در شام بودم که درم بر خرابه افتاد که اهل بیت در
انجا بودند دیدم جوانی را بخور و میا را غل و نخچیر در پشت خرابه
نشسته و آثار نجاست از او هویدا است سلام کردم و فرمود که تو
کبشی که در بن خال بر من سلام میکنی عرض کردم که منها را از خرابه
بر آورده ام چرا رفتی فرمود آفتاب مرا از تن میکند بسیار
رفت عرض کردم شما را خدمتی است فرمود اگر جامه داری بپوش
حفاظ زنان میاور ناگاه دیدم زن بلند بالایی آمد و او را برد
که خرابه پرور عرض کردم این زن کیست فرمود عمار زینب است
جامه کهنه با ویده که معجزی ندارد من عمار را تسلیم نمودم و از
جمله و تابع کربلا و دو اسیر است در روزار بعین از شام بکربلا

اه بعد از آنکه بزرگواران بخواند آنها که میخواهند بخوانند با سر کبر
ان ملعون خواب نمیشود و آمد در مجلس که کسان برای التماس
بنیان نمود و هنده در خواب یکدیگر رسول خدا را با جمعی از ملت که
بزرگواران سرور آمدند هر یک آن سر را برداشته و با دست کردند
که بکشند و لعن بر فاطمه آن حضرت نمودند چون بیدار شدند دید
نوری در آسمان بالا میرود و در دو در و در تقصیر بر آمدن لعین را در
جای خورند پده در استغفار او بر آمد و بد در خانه تا یکی نشسته
میکوبد مالی و للحمین گفت من پیش رفتم و خواب خود را برای او
فعل کردم غم او مضاعف شد و بروایی گفت من نیز همین خواب را
دیدم و شبی بکینه در خواب دیدم که نوری از آسمان ساطع شد
و در میان بسیار از نهشت بزرگواران با غی دیدم در مهتاب شبی
و خرمی و در آن قصری بود ناگاه پنج نفر مرد نورانی داخل قصر شدند
از آن خورتر که در آن قصر بود پرسیدم که اینها کیانند گفتند آدم
و نوح و ابراهیم و عیسی و محمد بدین بدست حسین آمدند پیش
رفتم عرض کردم یا صبا قتلوا و الله و جالتا و سفکوا و الله
و ما ناهتکوا و الله حریمنا و حملونا و الله علی الانصاب
و طاء ان حضرت کریم و شکایت بسیار از دست اوست نمود

و بر واهی گفت قدیم علی بادیدم و شکایت نمودم مراد را غور کشید
و فرمود که خدا صبر دهد شمارا تا گاه دیدم که از آسمان زنان بسیار
آمدند بن کفم کجا میزدند و بر کفم حرا و بریم و ساره و فاطمه
میباشند چون اسم جد ام را شنیدم و دیدم و شکایت نمودم
مراد پیش کشید و پرسید و فرمود غم و غصه من از تو بیشتر
من همیشه باشم بودم و شمارا ملخصه می نمودم پیرهن خرمین بدت
نزد من است و خواهد بود تا روز قیامت که خوش خواهی و نمایم
پس از این علی بن الحسین را طلبید و خدا خواهی نموده گفت
من راضی بودم با بن مذلتها برای شما خدا لعنت کند این زباده را
پس هر چه خواهید از من بگیری یا از خون پدرم کلثوم فرمود
چه بچیلد ای یزید فرزند سولای کثی و در عوض آن مال میگد
تا چیزی از تو نمی خواهیم اسبابی که در کردار از ما بغارت بردند
پس بده یزید امر کرد اسبابهای آن حضرت را پس دهند کسی
نداد چون در کردار بنماز فرمود حضرت علی بن الحسین فرمود در
میان آنها جامه ایست که جد ام فاطمه خود نادر و پود آنرا در
کرده آنرا میخواهم و عمامه دیدم را میخواهم و هر چه ممکن بود از آن
لعنان پس رفتند پس زینب خوانون از یزید خواهرش نمود که

تقریر داری اینجا برادر شام نمایند و بداند داده هفت شب
روز عزا داری نمودند و هر چه از فرشت و دوستان بودند بفرستند
رفتند هنگامه و غوغائی در غرای آن حضرت در شام برپا شد
که میان توان نمود بخوری که جمیع اهل دمشق که گوشت و پوست
ایشان از حب بنی امیه و بغض اهل بیت رسیده شده بود
حضرت امیر و بطلان بنی امیه را چنانچه در کوفه و سایر بلاد
که بن شام و عراق بود بواسطه زدن اسرا با بن ذلت نمیدند
که حق با اهل بیت است پس کجاوه و محالها برای ایشان ترتیب
دادند زینب فرمود و پوش کجاوه را سپاه کند نعمان بن
بشر را با ایشان روانه نمودند رفتند تا رسیدند بد راه که یکی
بکر بلا میرفتند و دیگری بدین اهل بیت خواهرش نمودند که ایشانرا
از راه قتلگاه ببرند رفتند تا روزاربعین بکر بلا رسیدند
بعضی از علما اشکال کردند و در اهل بیت را در روزاربعین بکر بلا
با اینکه مدتی راه است و هفت روز در شام بفرستند و مدتی
در خرابه بودند و لیلک این منافقان با اینکه بنواثر رسیده و رو
ایشان بوم الاربعین بکر بلا نداشتند و چه ممکنست که از راه قری
رفتند باشند چنانچه حکایت شد که معویه بعد از تسلط بر عراق

بک نماز جمعہ را در کوفه رکعتی را در شام می نمود و چون نزدیک جابر
رسید نداده و در بدنه جمعیت بر دو رخا جمعند از این خانق
شدند که شاید کسان این نداده باشند و آن جابر بن عبد الله
انصاری بود که بعزم مجاورت آمده بود چون قصد علی بن الحسین
برایشان رسید ایشان با استقبال شتافتند چون یکدیگر
رسیدند جابر بخاک پای آن حضرت افتاد می گفت ای ما و شما
چرا شده اید و از کجا آمده اید پس تمامی بر سر فرجام شهیدان
اند و اهل بیت از محلها بر نیامدند مگر خود را بر روی قبر علی
اکبر انداخت علی بن الحسین بر سر فریدند شافاده اهل بیت
در آن بیابان خاک غم بر سر ریختند بعضی رو میخراشیدند
و بعضی گریه میکردند بعضی ناله میکردند و می گفتند چنان شما
میدیند و می بیند این سر روز در آن بیابان ماندند بعد
از آن قافله سالار که بارگرددند و روانه مدینه شدند جابر
با او و افغان مشایخت نمود و دست و پای علی بن الحسین افتاد
و بوسیده و برکت و در بعضی روایات است که بعضی از حضرت
سپاه را اضطراب میکرد و می گفت از سر فریدم چنان می شنوم شب
بارگرددند چون مدتی راه رفتند دیدند ماد را قاسم نیست و بعضی

او برآمدند

او برآمدند دیدند که بر سر فرماست هر چند با و الحاح میکرد
نماید شورش و فغان از زمین برپا شد تا آخر فاطمه نوع و سوار
را صحنی کرده روانه نمود چون بحوالی مدینه رسیدند فغان بن امیر
پیش رفت و جزو و دوا اهل بیت را بدین رسانید مردم بیرون رفتند
پس علی بن الحسین بر تخت نشست و ذکر مصائب خود را می نمود
اه از زمانیکه فاطمه صغری خود را با ایشان رسانید و در آن
و عمار افتاده می گفت پدرم را چه کردید اه از زمانیکه وارد برآم
سلب شدند تمامی بدامن او افتاد شکایت می نمودند پس با ناله
و فغان وارد بر رسول خدا شدند و زبان شکایت کشودند و بپ
وام کلثوم در و در مدینه مدو بر سر رسول اشعاری میخواندند
که حکم شیعیان را کتاب کردند اه از زمانیکه محمد خفیه را
ملاقات کردند چون اهل بیت را صاحب بدعش کردند علی بن الحسین
برخواست و سرافند و در ابرو دامن گرفت بهوش آمده بعد از علی بن الحسین
گفت یا ابن ابی اخی ان حضرت ندانست در جواب چه کرد
میدانم کجا بود و وقتی که علی بن الحسین بیمار و در خواب افتاده بود
نا سرا و ابرو دامن گیر و میدانم کجا بود و وقتی که حسین از
بغش میرفت سرا و ابرو دامن گیر کجا بود و وقتی که علی اکبر از آب

بر زمین افتاد سرش را با من کبر و کجا بود و قتی که دستهای عباس
جدا شده بر زمین افتاد برادر او ای شیعه در حال اهل بیت
تا علی غایب و درود بیدار که حکو نه جواب اهل بیت را می گفتند
و چنان زینب داخل خانه بطاح جین شد سکینه جان
جانماز پدر را میدید و طاقت می آورد و مادر سکینه بسیار
بستد الشهداء داشت بخدا قسم که شنیدم که آن سجاده در
افتاب کرم می نشست می گفتند چرا چنین میکنی که روز
که حقیقت در روز کرم شهید کردند طاقت نایز نشستن بنام
امان از راه سکینه که چگونگی پدر در خانه شد روزی دیدند که
از کثرت کرم پدر در خانه از چشم هیچکس اشک می آید لایک
جاریه را و گفتند فوجی کردی گفت فوجی از سرخ کردم و خوردم
اشک چشم جاری شد اهل تقیر تمام می نه چنین کردند ام البنین
مادر چهار پسر بود که یکی از ایشان عباس بود بقبرستان بقیع
می آمد و چنان مینالید که جگر سست کباب میشد مردان از
که بران مظلوم کریان می شدند تمام زنان و مردان آغاز کریم
مینمودند تمامی بنی هاشم در فرج بر خود بستند زنان ایشان
دو عن نمالیدند و سر مهر نکشیدند و درود از خانه های ایشان

بلند شد

بلند شد تا سر عبید الله بن زیاد را آوردند بعد از پنج سال
اگر کسی از ایشان وعده عروسی میکرد غیر فرزند و شیعیان
عروسی را بجز امیدل میکردند مصیبت حمزه بستد الشهداء را فراموش
شد چشم علی بن الحبحان از اشک خشک شده و رفت نظر آب
میکرد و میفرمود ای آب تو بودی و پدرم را فتنه میشد کردند
و آنقدر میکردست که آب مضاف میشد بیابان رقصا بان می
گذشت و میفرمود که سفندان را آب بدهید و بکشید اما پدر
مرا با لب نشسته شهید کردند هشتاد چشمش مثل ناو آب
جاری بود ای شیعه بخدا قسم که مصیبتی نیست لسان از تقریب
عاجز است لا لعنة الله على القوم الظالمین الیوم الیوم الدین
خاتم در بیان کیفیت تقیر و مشروعت است که
ذکر مصائب انجناب را نمودن بطریق مختلفه جمیعاً مشروغ
اگر دروغ و دروا نباشد و اموری که واضح نشده است و ضمن
مصائب نگویید و از اخباریکه وارد شده که وز یاد نمایند و
بجای بجا عوام و مولا و فعال و دروغ بنند و غنا را در مراش
و ذکر نظم و نثر مرکب نشود چه در ضمن فعل استحب مرکب حرام
شدن غایت نادانی و باکی است و از بعض اخبار عفو آن در

بر میابد و در جای دیگر حرام است حضور در زمین
طاعت که معصیت آن بیشتر است چون در معنی مسامحه در دین
و استهزاء حضرت رب العالمین است چه واضح است هیچ ابداع
معصیت پروردگار از شخصی که شائسته عصیان نیست و
معرفت بصفات خالق و مقامات صاحب شریعت هر سائید
مثل اهل علم و معرفت و همچنین معصیت او را مکنه شریعتی مثل مسامحه
و غیرها نمودن و هم چنین در از منتهی شریعتی مرکب شدن است
از جای دیگر و زمان دیگر پس مقامات اطاعت و عصیان بسیار
اشخاص و از منتهی و امکنه مختلف می شود و بسیار قبیح است که در
مقام اطاعت پروردگار مرکب معاصی شود و قول اینکه
غنا معفو است در امری و فرائض آن پوج است و دلیل بر آن
دلالت ندارد الا آنکه غنا نیست چون اصل وضع مختلف
است و این پوج است بعد از آنکه عرفا و اغانا گویند برای
ستمعین این معصیت معصیتی نیست اگر مقتضای ایشان که بگویند
باشد و طالب سماع صوت و غنا نباشند و آن چه در او محض سماع
باشد و اما تشبیه صحیحی که برادر نمودن و بنظر خلافی در آوردن
در اصل تشبیه و دلیل بر منع آن نیست و عموماً آنکه دال است بر

اقامه معصیت انتخاب نمودن و اقله خاصه که در موارد خاصه
مذکور شد بخیر بر اصل این عمل معلوم میشود بلکه این اجمال است
چه مقام تشبیه فعل اقوی از مقام قول است و آنچه مقصود است
از اصل شرع این استنباط یکد که عبارت از بقای شریعت
مطهره باشد باین کاملتر است وضع نمودن اصل تشبیه بر وجه
و در حقیقت آنچه از اسلام باقی مانده اقامه معصیت و جامعاً
در میان مسلمین است که اصل شرع از جهنم از دعام مسلمین بر
اطاعت حضرت رب العالمین و بقای شریعت سید المرسلین
است و اگر کسی این امور را منع نماید یا اینکه بر هر دو دلیل قائم
ناشی است از ضعف اعتقادش در شرع خصوصاً این احادیث
و خوابها بلکه صلح او بدیند بلکه منع سنک و چوب زنجیر بر سر
سپهر زدن در معصیت آن حضرت کردن نیز از ضعف اعتقاد
است باصل شرع بلکه اگر بخواهند به شکلی در آیند بشرطیکه همان
شکل خلاف شرع نباشد عیب ندارد و شیطان لعین عبادات
انسان را بمنزله لاغویتهم اجبعت فاسد نماید و هیچ عملی نیست
که خالی از غش باشد و آلوده بعضیان ملات متان نباشد
و اقامه معصیت می شود باغنا و دروغ و بخوان و اقامه تشبیه

می شود با اشتغال بر لباس نان علاوه بر این اجاره و اوباش
در تکا با کردیدن و مصالح هجینه و مصالح قبیح نمودن و علاوه
معنی اکابر و ارباب دول زیاد و از حد مشروع اساس حدین
و هشت شد با نمودن و الا آن هو و لعب و چیز دیگر که در
تبدیل فرا باشد است و این قسم امور انحراف و خالی از
امور مستحبه است پس نه اینست که اصل تشبیه حرام باشد بلکه این
عوارض حرام می شود و اجتماع امر و نهی جایز است بواسطه این
امور منع نمیتوان نمود و آثار اسلام را نمیتوان برهم زد مگر
نشدیدی که بعضی از فضلا و سنک بر سنک زدند و اضع نمود
روز دیگر خود مرکب شد بواسطه خوابی که دیده بود و اعمه نمودند
افامه مصیبت ما را بر بخور که ممکن است بر پانصد پس بترک
این دو چیز که افامه مصیبت و جماعات باشد من از هم خواهد پاشید
و اگر چنین فقر قوی باشد که مصیبت ایشان را بزرگتر و عصیان
بر پانصد و بدون معاصی بپارشد بنور ایشان رود و هفت
که چهره پیری کردن خدا و رسول اینست و بدون این که مستلزم
معصیت باشد طاعتش ثواب دارد و معصیتش عقاب تا
معامله حضرت ملک و قارب در مقام حساب چه باشد هم

مَرْجُونَ لَامِرُ اللَّهِ أَمَّا يَعْنِيهِمْ وَأَمَّا يُؤْبَعْلِيهِمُ اللَّهُمَّ لِحُلَا
عَنْكَ وَجْهًا بِالْحُسَيْنِ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ السَّلَامُ عَلَيْكَ
يَا أَبَا عَبْدِ اللَّهِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَضَحَّ بِكَ الْكِتَابَ عَظَمَ بَكَ
الْمُصَافَ وَأَخْرَجَ بِكَ الثَّوَابَ وَجَعَلَ بِكَ وَابَاكَ وَ
الْمَلِكُ وَخَالَكَ وَبَنِيكَ عِبْرَةً لِأُولَى الْأَلْبَابِ يَا مَسْأَلِينَ
الْأَطْيَابِ الثَّانِينَ الْكِتَابَ وَجَعَلَ بِكَ سَلَامِي إِلَيْكَ صَلَوَاتُ اللَّهِ
وَسَلَامُهُ عَلَيْكَ وَجَعَلَ أَقْدَمَهُ مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْكَ مَا
خَابَ مِنْ تَمَسَّكَ بِكَ وَجَّاهُ إِلَيْكَ وَالسَّلَامُ عَلَيْكَ وَعَلَى مَنْ
بَيْنَ يَدَيْكَ وَعَلَى عِزَّتِكَ الطَّاهِرَةِ وَعَلَى آبَائِكَ وَأَسْبَاطِكَ
الطَّاهِرِينَ وَوَجَّهَهُ اللَّهُ بِرُكَاةٍ اللَّهُمَّ اسْتَغْنِ عَنِ الْحُسَيْنِ
أَخِيهِ وَجَدَّهِ وَأَبِيهِ وَأُمِّهِ وَبَنِيهِ وَأَصْحَابِهِ وَزَوَّارِهِ وَتَحَاوِرِهِ
وَمُجْتَهِدِينَ تَرْزُقَانَا حَاجَاتِهِ فَبِرَّهِ وَشَفَاعَتِهِ آمِينَ رَبِّ الْعَالَمِينَ
وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ وَآلِهِ الطَّاهِرِينَ
ثم هذا الكتاب يعرض للملك الوهاب بعبادته الجاهل
بمخفئ على الانخداف في اليوم الثاني عشر من شهر جمادى
الاول سنة ثمان وخمسين ومائتين بعد الالف
من الهجرة النبوية على مهاجرها الف سلام وتحيته

صفت طبع انسان در
این علم است

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

در این علم است که
در این علم است که

کتابخانه

زنگنه

مستند قمری

مستند کلمه

مستند ابجد